

Quỳnh Dao

SONG NGOẠI

XUÂN THU

ch.info

Quỳnh Dao

SONG NGOẠI

Thông tin về ebook

Song Ngoại

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Thanh Hoa

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 31-August-2015

Tổng số 341 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Một buổi sáng mai tháng chín.

Đó là một buổi sáng đẹp trời, trời cao xanh ngắt, không một gợn mây. Gió lạnh thổi nhẹ qua đường, làm cho những hạt sương đêm, còn đọng trên cành của hai hàng cây bên đường, long lanh như những hạt ngọc. Mặt trời đã bắt đầu gởi những tia nắng xuyên qua phố.

Giang Nhận Dung chậm rãi bước nhẹ trên hè lộ Tân Sanh Nam, đó là cô bé khoảng mười lăm hay mười sáu tuổi, dáng dấp mảnh mai, trong bộ đồng phục lớp đệ nhất của trường nữ trung học. áo cánh ngắn màu trắng, váy đen, hai vớ trắng, tay mang chiếc cặp sách quá to, so với dáng dấp nhỏ bé của cô. Mái tóc hót ngắn chải gọn về phía sau, làm lộ cả gương mặt xinh xắn ra phía trước. Hai hàng mi dài trên đôi mắt sâu mộng, chiếc mũi nhỏ xinh xắn dễ thương và chiếc miệng với đôi môi mỏng mím chặt, vương nét sâu mang mang.

Dung bước chậm rãi trên mặt lộ, phần đùi trắng thon nhỏ lộ ra bên dưới chiếc váy ngắn, dễ thương một cách tội nghiệp. Đôi mắt mơ mộng nhìn về phía trước như đang chìm đắm trong giấc mộng suy tư riêng rẽ của nàng, mà nơi đó chỉ có nàng được biết. Một chiếc xe bus chạy vượt qua tiếng huýt sáo trêu chọc của cậu học sinh cỡi xe đạp đi qua, cũng không làm gián đoạn niềm suy tư của Dung, và có lẽ xã hội bên ngoài bây giờ hình như không còn liên hệ gì với nàng nữa cả.

Đến cuối đường Tân Sanh Nam, Dung quẹo mặt, qua một rãnh nước, rồi trường Chuyên Nghiệp công nghệ, đường xá càng lúc càng tấp nập. Hai dãy phố ba tầng hai bên đường, phần lớn là những tiệm buôn, đã bắt đầu mở cửa. Với những đứa bé không mặc quần áo đang đùa giỡn bên lề đường.

Nhìn lên những chiếc cửa sổ trên lầu hai bên đường, Dung cười vu vơ và thầm nghĩ: "Có nhà, thì nhất định phải có cửa sổ, bên trong những chiếc cửa sổ kia, con người đang vui sống. Nhưng dù sao thì thế giới bên ngoài cửa sổ mới đẹp hơn nhiều".

Qua chiếc cổng một hiệu sửa xe đạp, Dung nhìn thấy một cô bạn học đang đợi sửa xe:

- A, Dung mạnh chứ? Cô bé hỏi

- Vâng, vẫn mạnh, chị cũng thế chứ? Dung đáp và hỏi ngược lại, cô bé gật đầu

Chiếc xe đạp đã sửa xong, cô bạn nhìn Dung nói:

- Chị có biết một tin quan trọng đang xảy ra không? Giáo sư Khang Nam được chỉ định làm thầy của lớp chúng ta, trong niên khóa này đó!

- Thật à!

Dung lo lắng hỏi, nàng cảm thấy sự kiện trên không có gì là quan trọng cả.

Cô bạn gật đầu chào Dung rồi lên xe đạp đi khuất. Dung vẫn chậm rãi đi, nàng thắc mắc không hiểu tại sao các cô bạn học của mình hay để ý đến việc chọn giáo sư và sách vở quá thế. Ai làm giáo sư cũng thế mà thôi có liên hệ gì đâu mà cần để ý.

- Dung!

Tiếng gọi lớn từ phía sau làm Dung giật mình quay lại Một người bạn gái to con, có nước da ngăm đen, tươi cười tiến đến:

- Tao tưởng không ai đến sớm hơn tao nữa chứ, không ngờ còn thua mày!

- Châu Nhã An đó ử Mày đi ngã nào mà sao suốt quãng đường tao không nhìn thấy mày vậy

- Tao ngồi xe bus đấy Sao hôm nay mày không ngồi xe

- Trời còn sớm chán, ngồi xe làm gì. Thả bộ từ từ, vừa đi vừa nghĩ vãn vợ, hít chút không khí tươi mát của buổi sáng, không thích hơn sao

Dung vòng tay ôm bạn và thủ thỉ.

- Mày đừng tưởng là mình đến sớm nhất nhé, nhiều đứa đã đến trước mình rồi!

- Ai vậy An hỏi

- Hà Kỳ chó ại Hồi nãy tao mới gặp nó, nó cho tao biết tin sốt dẻo là kỳ học này mình sẽ học với thầy Khang Nam. Thấy thái độ của nó tao tưởng thế chiến thứ ba sắp đến nơi rồi chó.

Dung đưa nhẹ tay sang bóp nhẹ tay bạn hỏi:

- Hôm qua mày làm gì mà không đến? Bắt tao chờ suốt cả buổi chiều, lần sao đừng làm vậy nữa nhé, nói đến thì phải đến chó, hay là mắc hẹn với anh chàng họ Từ nữa rồi

- Thôi đừng thèm nhắc đến tên hán nữạ An bảo

Cả hai lại im lặng, bước quẹo sang góc phố và tiến đến công trường.

Đây là một ngôi trường nằm ở khu ngoại ô Đài Bắc. Ba năm trước đây chẳng qua chỉ là miếng đất hoang và chung quanh là những thửa ruộng vàng bát ngát. Nhưng hiện nay những cao ốc đã mọc đầy, tiệm buôn quán ăn tấp nập xen kẽ với những ngôi nhà cây lúp xúp, phần lớn là tiệm buôn bán dụng cụ học sinh và văn phòng, hay là những tiệm sửa xe đạp, quán cóc ... Những ngôi nhà bất hợp pháp này tạo ra vẻ mất trật tự của con đường. Nhưng dù sao nó cũng đóng một vai trò quan trọng trong việc tạo một khuôn mặt tấp nập của khu phố.

Trên đường rộng có năm trạm ô tô buýt từ các nơi đổ về, hàng ngày mang đến hàng ngàn nữ sinh từ các khu phố của Đài Bắc đến trong buổi sáng, và mang đi sau mỗi buổi chiều

Trước cổng trường, trồng một cây trụ bằng xi măng, trên khắc bốn chữ "Trường Nữ Trung Học X". Trường chiếm khu đất khá rộng lớn. Giảng đường là một dãy nhà ba tầng đồ sộ, bên cạnh có khu rừng cây nhỏ nhỏ dùng làm công viên. Bên trong một hồ sen với chiếc cầu nhỏ màu đỏ bắt ngang. Chung quanh hồ trồng đầy các loại hoa, như hoa trà, hoa cúc và loại hoa mang đầy màu sắc huy hoàng của mùa xuân, đó là hoa Đỗ Quyên.

Ngoài ra còn hai dãy nhà nhỏ khác, được dùng làm thư viện và ký túc xá cho những vị giáo chức độc thân, và một chiếc sân rộng để tập thể dục.

Khi Dung và An vào đến cổng trường thì nơi vườn hoa đã có những đám nữ sinh tụ năm tụ ba nói chuyện vui vẻ.

- Không ngờ chúng nó lại đến sớm đến thế!

Dung nhìn An cười nói

- Có gì lạ đâu! Hôm nay là ngày khai trường mà! Mấy ngày nghỉ hè dài đằng đẵng vừa qua khiến ai cũng đều chán hết. Mong sao chóng đến ngày tựu trường. Rồi mà coi, con người là con vật mâu thuẫn, chỉ học độ hai ba ngày sau là họ mong được nghỉ hè sớm cho mà xem.

- Thôi bà ơi! Lúc nào cũng mở giọng triết lý gàn ra mãi!

An cười bảo

- Thôi lên lầu nhanh đi, để xem con Trình Tâm Vân đến chưa, lâu quá rồi tao chưa gặp nó.

Hai cô bé tay trong tay tung tăng chạy lên lầu

Hôm nay là ngày khai trường, nên đến đâu cũng gặp toàn những khuôn mặt vui tươi cả các nữ sinh, những thiếu nữ từ mười hai đến hai mươi tuổi. Họ kể cho nhau nghe những câu chuyện trong tháng hè dài, nơi nơi vang vọng lại những tiếng nói cười náo nhiệt.

Văn phòng trường là nơi nhộn nhịp nhất, vì tại nơi đây các nữ sinh đến để nhận thời khóa biểu lớp, lãnh cours hay làm đơn khiếu nại xin thay giáo sư khi không vừa ý ...

Thầy Từ phải di chuyển thân hình mập mạp của mình luôn, như con ngựa giầy trong đèn kéo quân, cổ ông đầy những hạt mồ hôi. Chỉ có phòng Tổng Giám Thị là dễ chịu hơn cả. Bà Hoàng là người mới đến nhận chức Tổng Giám Thị năm qua, tuy đẹp nhưng có cái nhìn rất nghiêm khắc đang dự thảo những cách thức báo cáo công việc phải làm trong ngày tựu

trường với bà Giám Thị họ Lý.

Bên ngoài hành lang các lớp đệ nhị và đệ nhất ở lầu ba, Dung và An đang ngồi cười đùa trên ngạch cửa sổ của lớp học. Các lớp này được sắp theo thứ tự Trung, Hiếu, Nhân, ái, Tín, Nghĩa (ghi chú của dịch giả: sự sắp thứ tự này có thể xem như tương tự A, B, C ... của chúng ta)

Dung trắng ngồi cạnh An đen, tạo nên khung cảnh tương phản khá thú vị, An giống như cô gái xứ Columbia và Dung như thiếu nữ Tàu thời thượng cổ. Tai mang khoen, bên rưng chuỗi, trong bức danh họa ở thế kỷ 20.

Câu chuyện vẫn vây quanh đề tài giáo sư Nam. Dung chau mày bảo bạn:

- Sáng mới mở mắt ra là đã nghe bây nói đến giáo sư Nam, ông nào lại chả giống ông nào, theo tao thì ông "Động Đất" (biệt hiệu các nữ sinh gọi một giáo sư khá dốt), ông Nam, ông Minh hay ông Giang thì cũng thế. Đâu phải sự thành công của mình là nhờ mấy ông đầu Mả còn tùy ở mình nữa chứ!

- Mây không biết gì mà cũng bảo - An nói - Hôm nọ tao được biết thì thầy Minh sẽ dạy tụi mình, còn thầy Nam sẽ phụ trách lớp đệ nhất Trung bên kia, nhưng sau đó, phòng huấn đạo cho rằng lớp ta quá cứng đầu khó trị, nên mới đẩy thầy Nam qua bên mình. Đệ nhất Trung lại không chịu họ đòi làm dữ, tao thì chưa học qua ông Nam nên không biết ông ta dạy ra sao, coi chừng, cứ tranh giành nhau mãi, không chừng kết quả gặp cỡ ông "Động Đất" nữa thì bỏ bu!

An lại nhìn Dung mỉm cười:

- Nhưng tao cũng không lo, nếu gặp vậy thì chỉ cần con Dung

viết tặng ông ta một bài thơ lộng ngôn, là ông ta de gấp, có lo gì!

Dung cãi lại:

- Tao đâu bằng con Diệp Tiểu Tân, nó dám mang cả nhang đèn lên bái, làm lễ tế sống ông ta, khiến ông xanh cả mặt, bữa đó tao còn nhớ gương mặt đỏ khóc đỏ cười của ông.

Từ trong phòng học, một nữ sinh bỗng chạy ra gọi to:

- Dung ơi! Văn phòng có lệnh gọi mày kia!

Dung hoảng hốt, chết rồi! đầu niên học mà đã có giấy phạt, tin chẳng lành rồi! Quay sang An, Dung cầu cứu:

- Mày cùng tao đi nhé. Từ lúc đổi giám thị đến giờ, tao chỉ toàn gặp điều xui xẻp

Cô bé vừa dọa Dung bỗng phá lên cười to:

- Giỡn tí mà đã xanh mặt, làm gì có giấy gọi đâu mà lo bạn!

- Ồ! Trình Tâm Vân, mày nhớ ghen, mày đã ăn mặc bê bối mà còn dám nờ tao, để lát nữa thầy giám thị lên, tao trả đũa cho mà xem. - Dung dọa lại

Vân nhướn hai mắt tròn xoe:

- Ăn mặc thế này bê bối ở cái chỗ nào đâu

- Đó, áo của mi không mang phù hiệu trường!

- O, ơ! - Vân nhìn vào áo đoạn nói - có gì đâu đợi tí nữa lấy chút mực xanh bôi lên, không lẽ bà giám thị dán cả mắt lên ngực để nhìn xem phù hiệu vẽ hay thêu hay sao mà sợ?

- Mày thì chỉ tối ngày ăn hiếp bà giám thị cận, coi chừng bà không để cho mày yên đâu! - An nói

- Tao không sợ, bà ta với tao bồ mà - Vân đáp - nếu bà bắt bí tao, tao sẽ mang chuyện ngày hôm qua bắt gặp bà cặp tay bồ đi xem hát, nhất định bà ta sẽ tha tao ngay.

- Bà có bạn trai thật sao vậy - An hỏi

Vân đáp:

- Thật mà, tao còn nghe nói đã đính hôn xong, nhưng dù sao bà ta cũng đẹp đấy chứ. Ai như cái bà Tổng giám thị, mặt mày nhân nhó một cách vô trật tự lại mập nhựt ...

Dung cướp lời:

- Thôi chứ, diễn tả từ ngữ đẹp một chút có được không?

- Đẹp là đẹp thế nào - Vân cong cón - Có lẽ chỉ có mày mới biết thế nào là đẹp thôi, tối ngày cứ lo thơ với thần, này trăng, này sao, này hoa bướm

- Thôi! thôi, nói thế chưa đủ sao - Dung hỏi

Vân vẫn không thôi:

- Mày mà có xử đẹp cách mấy đi nữa, kỳ học này đặng ông Nam, nhất định ông ta cũng không để mày yên đâu. Văn phòng nói vụ ông "Động Đất" bị ngưng chức, phần lớn cũng tại mày

- Tại sao lại tại tao - Dung cãi lại - tao chỉnh ông ta đọc sai giọng một vài chữ, ai biểu ông quê hóa giận, chửi tao làm chi!

An thắc mắc:

- Sao tao nghe ai cũng nói ông Nam dạy giỏi, ông giỏi ở chỗ nào đâu, tụi bây biết không?

Vân đáp:

- Năm rồi nghe đâu lớp ông ta phụ trách đều đậu cả lên đại học, do đó tên tuổi ông ta nổi như cồn. Cũng vì vậy mà sinh ra những điều rắc rối. Như giáo sư Minh cảm thấy mất mặt, thầy Tào lớp đệ nhất Nhân cũng thế, bực mình vì mãi nghe các nữ sinh ca tụng thầy Nam, ông ta dậm giầy cồm cộp vừa đi vừa phân trần, nào là thuở xưa khi còn trong quân ngũ chỉ huy binh sĩ, đánh giặc giỏi ra sao, thế mà bây giờ bị bọn nhóc chọc quê.

Vân vừa nói vừa khua tay khua chân khiến cho mọi người cùng cười. Dung bảo:

- Thôi! thôi đừng chọc cười nữa, váy mảy dính đầy phấn kia kìa.

- Đâu - Vân vừa nói vừa nhìn xuống - Ờ, tại lúc nãy chùi bàn đấy, bàn gì mà đầy phấn lại không có giẻ để chùi, tao tạm thời lấy váy chùi đỡ vậy mà.

Đang nói, Vân bỗng như sực nhớ một điều gì, la lớn:

- Chết chưa, tí thì quên rồi, tao ra đây rửa mảy đến phòng số hai, hồi sáng tới giờ tao chưa ăn gì hết, bây giờ nhạc đang bắt đầu hòa tấu trong bụng, không ăn không được, đi với tao Dung.

Trong trường không hiểu vì một duyên cớ gì, các nữ sinh dùng danh từ số một để chỉ phòng vệ sinh, và phòng số hai để chỉ quán ăn. Mỗi lúc giờ chơi thì nơi bận rộn nhất là hai nơi này.

- Thôi tao không đi đâu, tao không ưa ăn vặt.

Dung không đi mà vẫn ngồi trên ngạch cửa

- Mà không đi à? Phải mà, nếu là con An mời, chắc mà đi ngay cho mà xem. - Vân xỏ xiên.

- Thôi bà, tôi đây - Dung sửa lại quần áo cho thẳng nếp xong quay sang An - Đi luôn cho vui An?

- Không, tao không đi đâu, tụi bây đi đi - An đáp.

Vân lôi Dung chạy đến cầu thang và đi xuống lầu Quán ăn nằm ở tầng dưới cùng. Từ dưới cầu thang, một cô bé mang kính cận tên Yến, vừa đi lên vừa chăm chú nhìn vào quyển Văn Phạm Anh Văn. Vân đến cạnh và hù to một tiếng, khiến cô ả giật mình:

- Đồ quỷ, cũng mà, chuyên môn ghẹo phá người khác.

- Yến ơi, mà học vừa thôi chứ, học quá, đến khi tốt nghiệp xong tao sợ mà giống hệt ông mù cho mà xem. - Vân ghẹo

Dung vội lôi Vân đi:

- Lải nhải mãi, đi nhanh lên chứ!

Trong khi Yến tiếp tục nâng quyển sách lên ngang mắt. Vân bảo Dung:

- Tao không hiểu sao con Yến nó lại học chăm thế. Tao thì mỗi khi mang sách lên lầu, xuống lầu, lại quên đi một ít. Sợ năm nay, tao lại thi hỏng vào đại học mất.

Dung an ủi bạn:

- Mày đừng lo, tao biết mày thông minh, chắc sẽ đậu, chỉ có tao nè, mới đáng lo Toán thì quá dốt, nên tao không biết phải làm thế nào bây giờ. - Dung cảm thấy buồn bã khi nghĩ lại chính mình - chắc chắn tao sẽ hỏng lên đại học. Mẹ tao bảo giòng họ Giang của tao không thể có những đứa con thi rớt lên đại học được. Các em tao học xuất sắc, còn tao mỗi năm đều phải thi lại, mẹ tao rất xấu hổ vì tao, nếu năm nay lại rớt chắc có lẽ độn thổ mất.

- Thôi đừng bàn đến chuyện thi cử nữa, nghe đến là tao thấy nhức đầu, dù sao cũng còn đến cả năm trời nữa lận, lo gì! Bây giờ tao ăn xúc xích, mày ăn gì?

Quán ăn tràn ngập những người, Vân một thân tả xung hữu đột mới tiến được đến quầy hàng một lúc sau mang ra hai thỏi xúc xích. Dung chỉ lấy nửa thỏi vừa đi vừa ăn với Vân.

- Mày lại buồn nữa rồi, ráng mà vui lên chó - Đoạn Vân chọc bạn - Tao thấy nếu gương mặt ủ dột của mày mà vui lên tí thì có lẽ mày sẽ là đứa dễ thương nhất thế giới này. Tao rất ghét cái buồn, mày lại không chịu bắt chước tao, việc gì quan trọng lắm thì cũng để sang một bên chó. Tao thích câu nói của Pascal sau đây vô cùng "Ngày mai tôi sẽ nghĩ lại, vì biết đâu ngày mai lại chẳng khác hơn ngày nay". Mày thì cái gì cũng được, chỉ có bộ mặt đưa đám của mày là khó coi thôi

Dung thần thờ nhìn sang hàng cây soan ngoài công viên, lời nói của Vân mơ hồ không vào tai nàng. Việc thi cử lên đại học làm nàng phân vân. Một đôi bướm cánh đen bay lượn trên hàng hoa soan, Dung thần thờ nhìn theo cho đến khi đôi bướm đuổi nhau qua trường, để lại những đóa hoa tươi nồng rực nắng. Quên cả ăn xúc xích, Dung trầm nghĩ:

- Nếu không có những sách vở nặng nề mệt nhọc thì cuộc đời

sẽ thích thú biết bao

Tiếng chuông reng báo hiệu giờ cử hành lễ nhập học đã điểm. Dung hoảng hốt bỏ vội mảnh xúc xích còn lại vào mồm.

- Đến lễ đường nhanh lên, giờ khai mạc đã bắt đầu rồi kìa

Vân cũng vội vã ngốn phần xúc xích thừa còn lại, cùng Dung đến lễ đường.

Trước cổng lễ đường, hai vị giám thị và Tổng giám thị cầm sổ đứng hai bên cổng, ghi phạt các nữ sinh bê bối như không mặc đồng phục, giày vớ không đúng luật, tóc để quá dài, không mang phù hiệu ... Vân vừa trò đến cửa thấy thế vội vã quay đầu về hướng thang lầu chạy

- Vân! chạy đâu đó. - Dung hỏi

- Tao quên vẽ phù hiệu!

Tiếng của Vân la quá to khiến vị Tổng giám thị ở cổng đã nghe thấy, gọi giật:

- Vân! đứng lại!

- Thưa cô không được ạ! - Vân ngoái cổ lại đáp - Em mắc đi cầu quá, chút xíu em sẽ trở lại đứng sau!

Bà Tổng giám thị nhìn theo bóng Vân đoạn quay sang bà giám thị bên cạnh lắc đầu:

- Nó là con quỷ phá nhất trường đấy!

Vị giám thị nhìn về hướng Vân, bà khẽ mỉm cười, để che dấu nụ cười của mình trước những cặp mắt nữ sinh, bà đánh trống lảng:

- Dung, đi nhanh lên chứ, sao lại chậm như rùa thế kia!

Dung nhìn bà cười nhẹ, nụ cười đến với vẻ trầm lặng dễ thương khiến bà không thể không vui được. Dù sao đi nữa bà cũng không có vẻ quá nghiêm khắc của bà Tổng giám thị, lý do là tuổi tác của bà rất gần với họ, bà yêu các nữ sinh nhỏ bé, vì đã nhìn thấy từ họ những nét xa xưa của mình khi còn là cô học trò nhỏ thuở ấy, bà cũng từng phá phách còn hơn Vân ngày nay nữa là khác.

Lễ khai giảng đã bắt đầu như thường lệ, kéo dài trong không khí nhàm chán. Bà hiệu trưởng, bà tổng giám thị, quý vị giáo sư ... mỗi người đọc một bài diễn văn dài thậm thụt, nhất là bài diễn văn của tổng giám thị, có thể nói, trước khi bà đọc ra, các nữ sinh thuộc lòng, nào là ăn mặc phải nghiêm chỉnh, siêng học và giữ gìn sức khỏe ...

Sau cùng buổi lễ cũng chấm dứt, các nữ sinh ủa ra như làn sóng dữ, tiếng la hét, nói cười ... làm ồn cả lên. Dung và An sánh đôi nhau ra khỏi lễ đường. An nói, Dung cười, hai đứa tiến về phía thang lầu. Từ phía sau, tiếng một cô vọng lại:

- Dung ơi! lớp tụi bây sượng quá nhe!

Dung quay lại, thì ra là Quý Nhược Lan, cô bé học lớp đệ nhất Nhân.

- Tại sao lại sượng? - Dung hỏi

- Chớ bây không biết chuyện thầy Nam gây sóng gió ra sao à? Lớp tao thầy Tào tức ghê đi, lúc nào ông cũng hối tiếc thời vàng son của mình nhưng dạy lại không có một sáng kiến mới mẻ nào cả thật chán. Năm ngoái lớp nào cũng giành thầy Nam và thầy Giang. Năm nay cũng sôi nổi không kém.

Dung nói:

- Theo ý tao thì giáo sư phải hướng dẫn học sinh một mạch từ lớp đệ tam lên đệ nhất, đừng có sự thay đổi giáo sư, như thế vừa đỡ rắc rối vừa tạo được niềm thông cảm giữa thầy và trò.
- Đâu có được vậy. - Lan đáp - Thầy Nam cũng như thầy Giang, ai lại chịu xuống lớp đệ tam dạy cho mày.
- Hừ! Giáo dục chớ nào phải cái chi đâu mà phải phân biệt cao thấp. Tại sao dạy đệ nhất được mà không thể dạy đệ tam chứ? - Dung cãi lại.

Lan nói:

- Sự thật ra mà nói, thì tại quan niệm của nhà trường không đúng. Ai cũng cho là dạy đệ tam không nổi danh. Ai ai cũng dành dạy đệ nhất, làm như chỉ có dạy đệ nhất mới trí thức mà thôi. Giáo sư thì ông nào ông nấy, bề ngoài thì làm vẻ thân thích nhau lắm, nhưng trong bụng lại xem nhau như kẻ thù. Thầy Nam khi mới đến trường ta, bà hiệu trưởng cho dạy lớp đệ nhị, sau một niên khóa thầy được đề cử lên dạy lớp đệ nhất, điều này khiến các giáo sư đệ nhất khó chịu vô cùng. Nhưng dù sao, bà hiệu trưởng cũng có mắt nhìn người lắm, ông Nam ổng có thực tài đó chứ.

Đang lúc mọi người vừa đi vừa nói, thì Vân từ dưới thang lầu mang cà mèn com, hấp từ nhà bếp còn nóng hổi, như con giông bão chạy vọt lên, vừa chạy vừa la:

- Tại sao chúng bây đi mà không đợi tao với - Nhìn sang chúng bạn Vân hỏi - Ủa, tụi bây không mang com lên à? Hôm nay không có người trực mang lên đâu nhé!

Dung đáp:

- Tao có mang theo nhưng không hâm lại
- Còn tao lại quên không mang lên rồi - An bảo - Nhưng không sao đâu giờ còn sớm chán, mới mười một giờ mà ăn cơm chi, để tí nữa xuống mang lên ăn cũng chẳng muộn.

Theo quy luật của nhà trường, vì muốn tránh tình trạng giao du thân mật của các nữ sinh và các nam sinh trường bạn, nên không cho phép các nữ sinh về nhà ăn cơm trưa mà phải mang cơm theo mỗi sáng khi đi học. Để tránh cơm nguội, nơi nhà bếp của nhà trường có sẵn những chiếc nồi to cho từng lớp một. Mỗi sáng, các cô chỉ cần mang phần cơm riêng của mình, đặt vào nồi của lớp mình, thì đến trưa sẽ có người trực xách giỏ mang cơm đến tận lớp cho mỗi cô

Vân phân bua:

- Tao muốn tiết kiệm sức lao động và thời giờ, nên sẵn dịp xuống lầu lấy luôn cơm lên, vừa lót đầy dĩa dĩa, vừa khỏi mất công phải xuống thang lầu lần thứ hai

Dung trêu:

- Mày lại đói nữa rồi sao Lúc nãy mấy miếng xúc xích chui đi đâu mất tiêu rồi

An cướp lời:

- Nó đã cho vào miệng chó rồi!

Vân tức giận:

- Mày hư lắm rồi An ạ, con Dung nó dạy hư mày, để tao dạy mày lại mới được.

Vừa nói Vân vừa xông đến An. An tuy to con nhưng cũng

khá nhanh nhẹn, lách mình tránh được, Vân chụp hụt trật chân, giáng tay xuống cầu thang, cà mèn cơm chạm vào tay làm Vân bị nóng buông ra khiến phần cơm từ lầu ba rơi nhanh xuống đất. Tất cả chúng bạn được dịp cười tộ

- Thôi làm ơn xuống đất lượm nhanh lên đi cô nương, xem kỹ coi giày buộc còn chặt không, nếu không thì bụng đành chịu đói vậy

Vân nhón chân nhìn xuống đất thở dài, uể oải đi xuống cầu thang, vừa đi vừa ngoái cổ lại dọa Dung:

- Lát nữa rồi mày sẽ biết tay tao

- Cái gì? Đâu phải lỗi tại tao - Dung cự nự.

- Nhưng mày có dự phần vào

Vân vừa đi vừa nói, Dung che miệng nói vói theo:

- Thôi đi chậm chậm vậy cô, lát nữa lại đâm xả vào người ta bây giờ.

Cả bọn cười ngặt nghẽo trong khi bóng Vân khuất dần bên dưới cầu thang.

CHƯƠNG 2

Còn năm phút nữa chuông vào học mới reo, thì Khang Nam đã có mặt trước phòng học lớp đệ nhất Hiếu từ bao giờ. Đứng bên trong hành lang, một tay tì lên cửa sổ, tay cầm thuốc, mặt hướng ra bầu trời xanh lơ đang. Điều thuốc cháy dở trên tay, buồn g ra những vòng khói xanh bị gió làm tan loãng dần.

Với bộ y phục thẳng nếp và sạch, chiếc cà vạt hồ cứng, ly quần bén nhọn, người ta khó mà tìm thấy những nét cầu thả của những anh chàng độc thân khác ở chàng.

Người không to, dáng vóc trung bình, hơi gầy, da ngăm đen. Nam có đôi mày đen nhưng không sậm, trên đôi mắt hơi buồn, với những nếp nhăn ở đuôi mắt của những người trên bốn mươi, có thể nhăn nhiều hơn nữa vì chàng có thói quen hay nhíu mày trong khi làm một việc gì.

Hôm nay là ngày tựu trường đầu tiên, nên không có dạy. Thời giờ được sử dụng trong việc sinh hoạt nội bộ của lớp. Giáo sư chỉ dẫn chọn chỗ cho học sinh và sau đó là giờ bầu cử ban đại diện lớp. Khang Nam đứng bên ngoài cửa, mặc nhiên nghe rõ những tiếng xê dịch bên trong lớp của các nữ sinh, cũng như tiếng thì thào về anh. Nam biết rõ như vậy vì đã nghe hai tiếng Khang Nam rất rõ phát ra từ bên trong lớp. Chàng tự nhủ:

- Như vậy còn tốt lắm, vì học sinh còn gọi được tên Nam mà chưa gán cho anh một biệt hiệu mới nào

Nam biết rất rõ về sự rắc rối, trong việc sắp xếp lớp dạy kỳ này, vì các nữ sinh đã làm ồn lên, cũng như các bậc thầy cũng thấy điều không hay. Nam cảm thấy làm thầy thật là khó, chàng nào có thích trở thành vị giáo sư nổi tiếng đâu. Nhưng không ngờ lại nổi. Cũng như chàng nào có muốn làm phiền các giáo sư khác đâu, nhưng bây giờ anh bỗng trở thành cây đinh lớn trước mắt họ, đôi khi Nam nghĩ thôi thì ta cứ làm việc của ta, mặc kệ họ!

Thật ra, Nam chỉ dạy các học sinh với tất cả tâm hồn mình, anh cũng rất gần không bao giờ chịu chịu đựng các học sinh, nhưng Nam không biết sao họ lại tôn sùng anh đến thế! Các đồng nghiệp không ưa anh, họ cho là anh tự cao tự đại, vì Nam là người không thích ồn ào, cũng như không thích thù tạc với họ, họ gọi Nam là kẻ lạnh lùng và không một giáo sư nào ưa thích anh. Nam cũng không buồn để ý đến.

Có điều Nam rất rõ địa vị mình trong lớp học, sự tôn sùng của học sinh làm anh cảm thấy niềm hãnh diện nho nhỏ: thầy Nam là một giáo sư tốt. Câu nói đó sau hai mươi năm dạy học là niềm an ủi duy nhất của anh. Cũng vì vậy, mà dù cho Nam có mặc nhiên trước dư luận, anh cũng không thể không chú tâm đến các học sinh của mình, không những về phương diện bài vở mà còn chia sẻ cả những niềm vui buồn của các học sinh.

Chuông vào học đã reo, Nam quay lại nhìn đám học trò đang tuần tự bước vào lớp, anh ném tàn thuốc còn lại qua cửa sổ. Đây là một lớp học mới. Từ khi được chỉ định dạy đệ nhất cho đến nay, năm nào anh cũng nhận được những khuôn mặt mới, cũng phải toát mồ hôi vì sự lên đại học của các học sinh. Nam thấy thích dạy đệ nhị hơn là đệ nhất, vì dạy đệ nhất quá mệt mỏi, trong khi không biết bao nhiêu người tranh nhau để

được dạy lớp này.

Đứng trên bục gỗ, nhìn xuống những khuôn mặt trẻ đang chờ đợi Nam thấy tình cảm quá thấm thiết. Anh muốn hòa mình vào đám học trò, vì ở đó mới làm anh quên lãng được nhiều việc, kể cả sự cô đơn. Ngoài đám học trò ra chỉ có rượu là giải được cơn phiền muộn của chàng.

Việc sắp lớp kéo dài cả nửa giờ mới xong, vì các nữ sinh cứ thay đổi chỗ ngồi luôn, họ chỉ thích ngồi chung với những bạn thân thiết của mình. Trật tự vừa vãn hồi, một nữ sinh bỗng đứng lên, đến phía trước nói to:

- Dung ơi! Cho tao ngồi chung với mày nhé, tao với mày cùng cao một cỡ nè! Cho tao ngồi đi, tao sẽ không nói chuyện với mày trong giờ học nữa

Không đợi cho phép cô vội ngồi xuống ngay bên cạnh Dung.

Khang Nam nhìn thẳng vào mặt cô bé vừa rồi. Đôi mắt to đẹp với chiếc cổ trắng. Đồng thời anh cũng nhìn sang cô bên cạnh tên Dung, con bé trẻ và trầm lặng đang nói nhỏ với bạn:

- Vân! Nói khẽ vậy chứ! Tao đâu có bảo không cho mày ngồi cạnh bao giờ đâu

Giang Nhận Dung và Trình Tâm Vân, hai cái tên quen thuộc vì đã có người lưu ý anh về họ rồi. Theo đó, thì Dung trong niên khóa trước, vì không ưa vị giáo sư dạy quốc văn (mà họ đặt cho biệt hiệu là động đất vì ông ta thường hay nện chân xuống bục gỗ trong khi nói), đã chính ông ta phát âm sai ba từ ngữ, lại còn yêu cầu giáo sư giải thích giùm một bài thơ tối nghĩa của cô ta. Khiến vị giáo sư kia tức giận và chửi nàng. Việc đưa đến phòng giám thị, rồi phòng hiệu trưởng, làm ồn

lên cả trường, khiến giáo sư kia chỉ còn nước rút lui. Bây giờ Nam nhìn Dung, anh không thể ngờ rằng với gương mặt trắng xanh kia và đôi mắt dịu dàng đó mà lại có thể gây nên chuyện rắc rối như vậy được?

Đến Trình Tâm Vân thì tên tuổi đã lẫy lừng rồi, vì cái tài chọc phá. Có thể nói không có một giờ nào yên ổn với cô ta. Các giáo sư đã nhức đầu vì cô ta rất nhiều.

Việc sắp lớp đã xong, đến phần bầu cử, Nam nhỏ nhẹ bảo các học sinh:

- Các bạn có lẽ đã biết tôi, riêng tôi vẫn còn chưa rõ các bạn, tôi mong rằng trong vòng một tuần lễ, tôi có thể đọc tên vanh vách từng người một. Các bạn gần gũi nhau đã được hai năm, tôi biết các bạn đã rõ đã hiểu trách nhiệm của mình trong việc bầu cử. Vì thế, tôi mong các bạn đừng xem nó như một trò đùa. Sau khi bầu cử xong, bạn nào có điều chi thắc mắc, cứ đến hỏi tôi, mong rằng tôi có thể giúp các bạn một cách chân thành. Đừng xem tôi như một ông thầy nghiêm khắc, mà hãy đến với tôi như đến với một người bạn già!

Phân bầu cử bắt đầu. Việc đề cử trước, sau đó sẽ là phần biểu quyết. Trưởng lớp và phó trưởng lớp được bầu trước một cách êm đẹp. Lý Yến và Thái Tú Hoa đắc cử một cách xứng đáng, vì họ là những học trò giỏi. Kế đến là phần bầu các trưởng ban.

Trưởng ban học thuật để phụ trách việc sách báo, văn nghệ và ghi chép biên bản lớp ... Giang Nhận Dung được đề cử. Khang Nam dùng phấn viết tên Dung lên bảng, đoạn cố ý quay lại nhìn Dung. Đôi môi cô bé mím chặt lộ vẻ không hài lòng về việc đề cử vừa rồi. Hai ba tên khác cũng được đề cử, nhưng khi biểu quyết ngoài sự tường tượng của Nam, Dung

được đắc cử với 50/52 phiếu Dung giữ chức trưởng ban và Hồ Mỹ Văn phó trưởng ban học thuật.

Trong lúc Nam muốn bước sang phần khác, thì Dung đứng dậy xin phát biểu ý kiến:

- Thưa thầy em không thể nhận chức vụ này, xin thầy cho đề cử người khác.

Nam không bằng lòng chàng nói:

- Tôi hy vọng rằng, những người bầu ra, đừng thối thác trách nhiệm của mình. Chị đã được mọi người bầu ra thì chắc chắn đã hiểu rõ, chị có thể hay không đảm nhận được chức vụ kia rồi

- Nhưng mà ... thưa thầy ...

Dung ngẩng lên nhìn đôi mắt van lơn:

- Em có nỗi khổ của em đâu ai biết. Nhưng chị bạn ở đây, có lẽ ai cũng biết em học rất dở, nếu em để tất cả thì giờ của mình trong việc học, chưa chắc là em đã làm tròn, bây giờ nếu đảm nhận chức trưởng ban học thuật, bài vở em sẽ bê trễ hơn. Thưa thầy ... ngoài ra, chức vụ này em đã đảm nhận ba năm liên tiếp rồi, bây giờ nên thay đổi người mới..

Nam không thích có việc từ chức xảy ra, nhưng khi nhìn đôi mắt thiết tha và những lời van lơn của nàng, chàng bỗng thấy rung động, do dự một lát, Nam nói:

- Bây giờ thì thế này nhé! Tôi hỏi các bạn, có ai đồng ý sự từ chức của Dung hay không?

- Đồng ý thì cũng thế thôi - Tiếng cô bé có gương mặt bầu bĩnh ngồi hàng đầu lên tiếng. - Dù muốn dù không thì tất cả

công việc bí bách cũng phải có Dung mới chu toàn, không ai đủ khả năng thay Dung được cả.

Cả lớp yên lặng suy nghĩ về lời nói vừa rồi của cô bé, Dung đứng đó rảo mắt nhìn khắp phòng, đoạn yên lặng ngồi xuống, đôi mắt buồn lơ đãng nhìn lên bàn, những ngón tay thon dài vô ý đùa nghịch chiếc hộp đồng đựng thước.

Để đánh tan sự yên lặng, Khang Nam ho nhẹ một tiếng, đoạn tiếp tục cuộc bầu cử. Bây giờ đến phần bầu trưởng ban kỷ luật, để điều hành trật tự lớp cũng như kiểm soát đồng phục các nữ sinh, chức vụ rất khó khăn.

Cô bé có gương mặt bầu bĩnh lúc này giơ tay xin đề nghị, ngoài tưởng tượng đối với Nam:

- Thưa thầy, em đề cử Trình Tâm Vân.

Nam chưa kịp viết tên Vân lên bảng, tiếng Vân đã hét to:

- Đồ quý sống! Mày đề cử tao hả?

Tất cả cặp mắt trong lớp hướng về Vân, đang cuống quýt miệng chu chéo:

- Thưa thầy, xin thầy đừng viết tên em lên bảng, thầy đừng nghe lời con Diệp Tiểu Tần, em với nó ghét nhau, nó muốn hại em đó. Đề nghị em làm trưởng ban kỷ luật cũng chẳng khác nào đề nghị tên du đãng làm cảnh sát, giống như trò cười, đâu có được? Em trị em còn chưa được nữa là ... Chừng nào em trị được em, em sẽ nhận chức vụ sậu

Những câu nói của Vân làm cả lớp cười ồ lên, ngay cả Dung đang buồn, cũng không dấu được nụ cười

- Em đừng lo, chưa biểu quyết mà! Em đã đắc cử đâu mà sợ -

Nam đáp.

- Nhưng ... nhưng mà thầy ơi, đừng cho biểu quyết, tội nó ...

Vân cuống quýt lên, nhưng thấy không làm gì được đành ngồi xuống không quên trợn mắt dữ tợn nhìn Tần. Kết quả cuộc biểu quyết, hình như cả lớp cố tình bỏ phiếu cho Vân. Vân ôm chặt Dung lái nhái:

- Mày mà gio tay lên tao sẽ nghỉ chơi với mày ngay

Dung nhìn lên, thấy hầu như cả lớp đều đồng ý bỏ cho Vân, nên để tay xuống, vì biết rằng dù sao Vân cũng đã đắc cử. Kết quả Vân được đắc cử trưởng ban kỷ luật với năm mươi một phiếu

Trình Tâm Vân nhảy hoảng lên, vì nhảy quá mạnh nên làm rơi cả mặt ghế đánh ầm một tiếng, không buồn lượm lên, cô ả la lớn:

- Thừa thầy! chúng ăn hiếp em. Thầy đừng để em giữ chức trưởng ban kỷ luật vì như thế cả lớp sẽ loạn đến nơi ... ơ ... ơ ... ơ ... em là con quỷ sống mà làm sao giữ được chức ấy chứ.

- Nhưng các bạn của em đã bầu cho em rồi! - Nam đáp - Thôi thì ráng mà nhận vậy. Giải pháp trước nhất là em hãy tự trị mình trước, dù sao, tôi cũng mong rằng em sẽ là vị trưởng ban gương mẫu

Vân chỉ biết ngồi xuống, gương mặt khóc cười không yên. Dung ngồi cạnh nhìn bạn mỉm cười Vân gầy gố:

- Cười cái gì?

Dung cười đáp:

- Tao cười cái con khi chúa, đang bị sợi dây kỷ luật cột cứng, để coi từ rày về sau có còn khi khọt nữa không cho biết!

Cuộc bầu cử lại tiếp tục. Trưởng ban thể thao và âm nhạc: Chu Nhã An và Hà Kỳ đắc cử. Đến phần bầu cử trưởng ban phục vụ, không đợi Nam cho phép đề cử, Vân lên tiếng:

- Đề cử Diệp Tiểu Tần!

Bây giờ thì đến phiên Tần bối rối, đôi mắt to mở rộng, hấn la lớn:

- Thưa thầy, không được! Nó muốn báo thù em, việc đề cử này không được kể đến.

Vân cãi:

- Tại sao mày đề cử được, còn tao lại không?

Khang Nam lẳng lặng viết tên Tần lên bảng. Vân đắc ý như quên hẳn việc bị đề cử làm trưởng ban kỷ luật, nhìn Tần cười ngạo

Kết quả Tần được bầu làm trưởng ban phục vụ - Việc bầu cử chấm dứt sau phần bầu trưởng ban sự vụ và kinh tài Nam kêu Dung ghi kết quả cuộc bầu cử vào sổ ký lục. Giờ sinh hoạt chấm dứt, Nam rời phòng học xuống lầu, trở về phòng trọ độc thân của chàng.

Đây là gian phòng nhỏ, chỉ rộng khoảng sáu chiếc nệm.

Vừa đủ để một chiếc giường, một bàn học, một kệ sách và một vài chiếc ghế nhỏ. Phần đất trống còn lại không còn được bao nhiêu. Vì thế, đôi khi các học sinh đến tận phòng để hỏi bài hay hàn huyên, chỉ cần năm hay sáu đứa là cũng đủ có cảnh chen nhau xảy ra rồi

Nam uống ly nước, ngồi xuống ghế sau bàn viết, đốt điều thuốc và chậm rãi nhả khói, nhìn ra cửa sổ trầm tư

Chàng thấy rằng không phải dễ ứng phó với cái lớp học này. Các cô bé này hình như không được giản dị lắm. Vân, con bé mắt to, không biết sợ ai cả. Tần với gương mặt bầu bĩnh nhạy cảm. Dung, con bé trầm lặng hay u buồn ... Các nữ sinh quá phức tạp nhưng chưa đựng bao nhiêu thiên tài! Vân, nổi tiếng khắp trường về hội họa. An đàn guitar hay tuyệt vời trong buổi lễ tốt nghiệp năm rồi. Giang. Nhận Dung, con bé u hoài có giọng nói dịu dàng còn in mãi ấn tượng trong đầu chàng, là con bé khá nổi tiếng về văn chương.

Khi Dung còn đang học lớp đệ tam, Nam đã từng được vị giáo sư dạy quốc văn cho xem một bài luận văn của cô ấy, khiến anh cũng phải ngạc nhiên vô cùng. Bây giờ, không ngờ con bé có đôi mắt sâu mông kia lại là học sinh của mình. Nam dạy quốc văn, nhất định Nam không thể bỏ qua việc khai thác văn tài của nàng.

Biết đâu một vài năm sau, những đứa bé kia lại chẳng là những họa sĩ, nhạc sĩ hay các nhà văn nổi tiếng thì sao. Tuy nhiên, Nam nghĩ lúc đó có lẽ chàng đã già lắm rồi, và họ cũng sẽ quên lãng chàng đi.

Dạy học đã hai mươi năm rồi, không phải hay sao

Hai mươi năm trước, Nam đã từng làm hiệu trưởng trường trung học xứ Hà Nam. Một vị hiệu trưởng trẻ và được học sinh mến chuộng. Mãi đến năm dân quốc thứ ba mươi tám vì bị cộng sản hăm dọa thủ tiêu, chàng mới bỏ trốn đi. Trước khi đi, Nhược Tố, người vợ trẻ của chàng, đã trao cho chàng chiếc nhẫn vàng năm chỉ, nhờ nó Nam mới thoát ra được Hương

Cảng. Chàng vẫn nghĩ rằng sẽ không còn bao lâu, mình được trở về xum họp với quê nhà. Không ngờ, chuyến chia tay đó, đã trở thành ly biệt. Nhượng Tố đã chết sau khi chàng đi được ba năm vì không chịu được sự cưỡng bách tái giá. Khi nhận được tin thì đã năm năm trôi qua rồi! Nhượng Tố! Nam nghĩ rằng mình còn nợ nàng quá nhiều. Nhiều đêm, khi nghĩ đến những sự gây gổ giữa chàng và nàng, Nam thấy đau thắt cả lòng. Bây giờ Tố chỉ còn là tấm ảnh phai vàng, hình người trong ảnh đã phai mờ, có lẽ chỉ trong vòng vài năm nữa thì hình dáng kia sẽ biến mất đi, nhưng hình ảnh trong tim chàng chắc chắn sẽ không bao giờ phai, kể cả những ân hận và lòng hoài niệm cũng thế.

Sau khi Nhượng Tố chết, hai con của chàng, lúc ra đi đứa 7 tuổi, đứa 4 tuổi, bây giờ không biết phiêu bạt nơi phương trời nào. Khi quốc gia gặp biến thì những đứa trẻ khổ nạn phải khổ sở theo, chàng nghĩ. Những đứa con của chàng chúng có tội tình chi đâu mà phải mất cả cha lẫn mẹ chứ?

Điều thuốc đã tàn, Nam vẫn còn ngồi thừ ra, nhìn đóm lửa cháy sáng của phần thuốc còn lại với những vệt khói xanh yếu ớt.

Mỗi khi nhớ đến quê nhà và Nhượng Tố là chàng phải uống hai hớp rượu. Xa nhà đã lâu, thuốc và rượu trở thành hai món mà chàng không bao giờ xa rời được, vì chỉ có chúng là đôi bạn tri kỷ của chàng.

Nam nhìn điều thuốc nói thầm.

- Chỉ có mày mới hiểu được tao

Chàng đứng dậy, chậm rãi đi lại trong phòng. Những lúc gần đây, Nam cố gắng trốn chạy sự hồi tưởng. Trốn chạy nỗi nhớ

thương Nhược Tố và các con. Nhưng sự hồi tưởng thì giống như kẻ trộm, cứ đợi lúc chàng rảnh rồi lại chui vào, len lỏi vào tận tâm hồn chàng, vào óc chàng. Dứt không ra mà chạy trốn cũng không được.

CHƯƠNG 3

Có tiếng gọi cửa Nam mừng rỡ chạy vội ra mở. Chàng chỉ mong có người đến để đánh đứt nỗi nhớ của chàng. Cửa mở, bên ngoài An và Dung, một cao một thấp hiện ra trước cửa Hai đứa đứng chung lối kéo sự chú ý của mọi người Nam thắc mắc về sự sắp xếp của tạo hóa Cũng đồng thời một đôi mắt, chiếc mũi và miệng, lại tạo ra hai khuôn mặt khác xa nhau Cũng đồng thời một thân hình, một đôi chân, lại hai kích thước khá chênh lệch.

Dung nâng tập ký lục của trường trên tay, nói với Nam:

- Xin thầy ký tên vào ạ.
- Hai em vào đây chứ! - Nam gọi

Dung và An cùng bước vào Khang Nam đỡ lấy sách, nhìn thoáng qua, chàng thấy phần ban huấn thị và kết quả cuộc bầu cử được ghi một cách tóm lược và gọn gàng bởi nét chữ thanh tú, mềm mại Nam ký vào phần riêng của giáo sư, xong trả lại quyển vở cho Dung. Quyển vở này sau đó sẽ được giao nộp cho văn phòng. Dung nhận xong vở, khẽ gật đầu chào Nam và kéo An đi ra Nam nhìn theo, lòng cảm thấy thất vọng. Chàng nghĩ rằng họ phải nói cái gì với chàng, nhưng họ không nói Nam khép cửa lại, trở về ngồi lại vị trí cũ và châm một điếu thuốc khác.

Dung và An rời khỏi phòng Nam, An nói:

- ông Nam thật lạ, phòng ông ta sắp đặt quá ngăn nắp. Mây còn nhớ gian phòng của ông "Thầy Ma" chẳng?

"Thầy Ma" là một biệt hiệu mà Vân đã đặt cho một giáo sư khác. ông thầy này đi ngoài đường luôn luôn thẳng người đôi vai không cử động, và mặt thì lạnh lùng như cái thầy ma Đặc điểm riêng của ông ta là rất lười

- Mây còn phải hỏi - Dung đáp - Hôm ấy mang sổ đến ký thật xui xẻo Ai có ngờ đâu mới mười hai giờ trưa mà ông ta đã ngủ rồi và phòng ông ta lại bê bối như vậy

- Ai biểu mày không chịu gõ cửa trước khi vào - An nói

- Đó là lỗi của con Vân chó nào phải tại tao Nó muốn bắt thần thị sát, không ngờ khi nhìn thấy cả con Vân còn phải đỏ mặt.

Dung, An ra khỏi khu ký túc xá, đến bên một lùm cây, An ngồi lên một cục đá to

- Mình ngồi lên đây một lát, trốn khỏi quét dọn luôn. - An nói

- Làm như vậy một lát con Tần nó chửi chết luôn, con Vân là con thất đức, nhè con Tần mà bầu nó làm trưởng ban phục vụ

- Dung nói

- Vậy chó con Tần không thất đức sao Nó nhè con Vân lại bầu làm trưởng ban kỷ luật. - An bảo

- Tao cá với mày là trong năm nay, tụi mình cũng sẽ được thưởng thức nhiều trò vui vẻ.

Dung ngồi bên cạnh An cùng yên lặng, mỗi người thả hồn theo việc riêng của mình. Dung một tay đặt trên đá, tay còn lại gác lên cổ tay kia, lặng lẽ nhìn sang cây hoa hồng mọc bên bờ sen. Đôi mắt dịu dàng tạo cho khuôn mặt vẻ thoát tục. Tuy

không đẹp, nhưng vẻ suy tư của nàng có một hấp lực mạnh đối với kẻ khác. Sự suy tư đã thay đổi, đôi mắt ẩn hiện vẻ u sầu, từ cánh hồng tươi đẹp, tia nhìn dò dẫm về hướng đám cỏ dại vàng úa bị người chà đạp trên mặt đất. Nàng khẽ thở dài, trong khi An ngồi cạnh cũng đang thở dài

Dung quay sang nhìn bạn, An có đôi mắt lạnh lùng và gương mặt gần như vui buồn bất chợt. Vân cho là An khó chơi vì quá lạnh lùng. Chỉ có Dung là hiểu được An. Vẻ lạnh lùng bề ngoài của nàng che dấu một trái tim nóng bỏng bên trong.

Dung lặng nhìn bạn một lúc lâu, hỏi:

- Sao vậy An?

- Thế mà cũng làm sao đó? An hỏi ngược lại

- Tao đang nghĩ đến chương trình đệ nhất quá nặng nề, sợ tao ứng phó không nổi, cha mẹ tao lại không cảm thông được tao, còn các em tao lại chỉ biết cười ngạo tạo Tao phải làm sao bây giờ? Thật sự không biết phải xử trí thế nào! Tao muốn làm việc phải, nhưng luôn vấp phải thất bại Ở nhà không thể là đứa con ngoan, trong trường lại không là người học trò giỏi, tao chỉ tượng trưng cho thất bại, tao chán ngán tất cả. Học! học! rồi lại học, học một cách vô vị, tối ngày cứ thi với cử, tao chỉ muốn như núi, như nước, mặc tình trôi chảy, như cỏ như hoa, mặc tình yêu, không bị ràng buộc bởi sách vở, nhất là các số X, Y ... rồi Acid Carbonic, Acid Sulfuric ... chỉ làm tao nhức đầu Tại sao không để tao sống tự do chứ, đọc thơ hay viết những điều gì mình nghĩ, như thế mới thật sự là sống chứ. Bây giờ chỉ có phạm tội mà không được sống theo ý mình thì sao gọi là sống? Con người mà ngay cả cuộc sống của mình cũng không được tự do an bài, thật khổ quá.

Dung mím chặt môi lắc đầu Đối với An, bộ óc Dung quá nhỏ mà chứa quá nhiều tư tưởng, nên đôi khi An chỉ hiểu một cách lơ mờ. An nói:

- Mày đã nghĩ quá nhiều! Việc quá giản dị, tốt nghiệp đại học xong là mày có thể sống theo ý mày ngay

- Mày tưởng dễ dàng như vậy sao Đâu có dễ tốt nghiệp đại học? Ngoài ra, cha mẹ tao nào có sẵn sàng cho tao tối ngày ngâm thơ, làm bạn cùng cây cỏ đâu, làm người đâu giản dị thế. Đến một lúc nào đó việc xong, thì những rắc rối khác lại xuất hiện. Lúc trước khi đậu xong bằng trung học tao tính sang học y tá, hầu tìm một nghề để sinh sống, sau đó sẽ viết văn. Nhưng ba tao vì tương lai của tao, nên bắt buộc phải lên bằng tú tài, vì ông cho rằng học tú tài dù sao cũng có lợi hơn học y tá, tao chỉ còn biết vâng lời cha mẹ, kết quả là cuộc sống bây giờ không phải là của tao nữa

- Nói vậy mày hoàn toàn tùy thuộc cha mẹ sao An hỏi

- Không phải vậy, vì nếu hoàn toàn thuộc cha mẹ làm sao tao có được quan niệm riêng của mình? Tình cảm, ý thức và cả ý thích của tao cũng khác biệt với cha mẹ tao, cũng như tâm hồn và dục vọng tao hoàn toàn độc lập với người

- Mày càng nói càng không tưởng, coi chừng nghĩ thêm nữa mày có thể hoài nghi cả cuộc sống của mày! An nói

- Tao đã hoài nghi cuộc sống từ lâu

Dung tựa mình vào thân cây phía sau yên lặng một lát tiếp:

- Nghĩ kỹ ra, cuộc đời cũng khá tình cò. Giả sử cha mẹ tao không kết hôn với nhau làm sao ngày nay có tao Hay giả sử họ gần nhau trước hay sau một năm thì cũng chưa chắc có tao

hiện diện. Giả sử

- Thôi đừng giả sử chi nữa, càng nghĩ càng không đi đến đâu cả, muốn vậy sau này mày chọn ban triết đi
- Thôi được rồi tao không nói đến chuyện của tao nữa, bây giờ đến chuyện của mày. Tại sao lại thờ dài Phải tại thằng họ Từ hay không? Tao chúa ghét mặt hần.

An yên lặng không đáp.

- Tại sao Nói đi Dung hối thúc.
- Mày muốn tao nói gì bây giờ? An hỏi

Dung nhìn bạn thờ dài bảo:

- Thấy mày không giải quyết được gì cả. Tại sao mày không tự giải thoát lấy mày, thằng họ Từ tự nó còn lo chưa xong.
- Tao biết nhưng tao không làm gì được cả. An đáp.
- Mày lại cãi nhau với nó rồi à? Dung hỏi bạn.
- Sự thật là như vậy, hôm trước hần có viết cho tao một lá thư, bên trên có một hàng chữ nhỏ tao vô ý nên không nhìn thấy. Hần cứ nhất định cho là tao hời hợt với hần, đến thư của hần cũng không thèm xem, nhất định là phải có bạn trai khác, tao giải thích cách mấy hần vẫn không thèm tin, mày xem tao phải làm thế nào bây giờ.
- Tao nghĩ có lẽ hần cố ý làm thế. Dung đáp. Nếu tao là mày tao sẽ để mặc hần, muốn làm gì thì làm.
- Không được, làm thế tao sẽ mất hần, mày tìm biện pháp cứu dùm tao An năn nỉ Dung.

- Lạ quá! Cái thầy mày bày to, mà cũng không chủ động được, tình cảm gì mà yếu ớt thế?

- Mày chưa hề yêu, thì làm sao hiểu được. An nói

Dung nhìn lên trời cao:

- Thật tao chưa biết yêu, nhưng mày quá chiều hấn nên dễ bị hấn dọa đấy, tao nghĩ có lẽ hấn thích nhìn nét bối rối của mày nên mới gây sự không đầu. Kỳ trước cũng thế, vì vậy theo tao, muốn trị bệnh mày chỉ bỏ mặc hấn là được.

- Tao không thể làm như vậy được, tao sợ mình sẽ đánh mất đi tình yêu, thôi thì mày giúp tao đi, hãy lấy danh nghĩa mày, viết cho hấn lá thư, đoán chắc là tao không có ai ngoài hấn, xin hấn đừng tàn nhẫn với tao ... Tao biết chắc hấn sẽ tin mày như lần trước.

- Tao không thích viết những lá thư loại đó. Dung đáp. Chỉ trừ trường hợp nó là thằng đại ngốc, mới không tin mày không có ai ngoài hấn. Nó cố tình kiếm chuyện, tao chưa viết đã giận run lên rồi, nếu có viết thì cũng chỉ toàn gai góc và đánh đá mà thôi

- Mày giúp tao đi, viết nhẹ nhàng chút. An năn nỉ bạn.

- Được rồi, tao sẽ giúp mày, nhưng tao nhất định không tán thành thái độ của mày. Theo tao, biện pháp tốt nhất là tuyên giao với hấn, hấn chưa xứng đáng với tình yêu của mày.

- Đừng nói vậy Dung.

- Tao hỏi mày, mày yêu thằng Từ, mà yêu ở chỗ nào Dung để tay lên nhau, hỏi An.

- Tao cũng không biết! Chỉ biết là mình yêu hấn, nếu mất hấn

đi có lẽ tao cũng không sống được.

- Tao không hiểu sao, nó lại có thể làm mày mềm lòng đến vậy Dung nói

- Rồi một ngày nào đó mày sẽ yêu, khi đó mày sẽ nhận thấy rằng, nếu không được sống cạnh người mình yêu thì đó là điều đại bất hạnh, tao cũng từng thử cắt đứt, nhưng mà ... An nhún vai, không nói tiếp.

- Tao không cho rằng sẽ yêu một ai đến độ đó ... Dung đáp. Nhưng tao mong rằng sẽ có người yêu tao như vậy

- Mày là con nhỏ ích kỷ. An nói Tao biết đã có người yêu mày như vậy. Anh chàng họ Trương luôn trồng cây si trước ngõ mày, hay thằng học trò phổ trung ở đầu hẻm đó!

- Thôi đừng nói nữa, nghe phát nôn! Dung cướp lời

- Người ta yêu mày, mày lại phát nôn, đến một lúc nào đó khi tìm được người mày yêu, có lẽ mày sẽ là người say đắm nhất, và lúc đó mày sẽ không còn cười tao nữa

Dung cười, nhìn bạn:

- Tao cũng từng tưởng tượng đến sự yêu đương, nhưng tao đòi hỏi người đàn ông quá lý tưởng. Tao muốn có người đàn ông kiêu hùng, nhưng phải biết dịu ngọt, bay bướm, nhưng cũng phải trung thành! Ha! Ha! làm gì có một người đàn ông có được những cá tính mâu thuẫn như thế. Có lẽ khắp thế giới cũng chưa tìm được một người, nhưng dù có đi nữa thì làm gì để ý đến đứa ti tiện không đẹp như tao. Vì thế có lẽ tao sẽ không có được tình yêu như ý.

- Một lúc nào đó khi tình yêu đến, mày sẽ không còn để ý đến

những điều kiện không tưởng kia An đáp.

- Mây quá tình cảm, có lẽ tao sẽ không thể yêu như vậy, tuy nhiên tao cũng ao ước được yêu một lần. Tao sẽ yêu người như người đã yêu ta, câu đó trích trong một quyển sách, không phải của chính tao, nhưng diễn tả được tâm trạng của tao. Bây giờ thì tình cảm đó đang ngủ yên. Tao hiện có một vết thương lòng, đó là cha mẹ tao không yêu tao như yêu các em tao, mà tao hằng mong mỏi. Có lẽ khi có tình yêu tao sẽ không quan trọng hóa tình thương của cha mẹ nữa. Tao không được cha mẹ yêu chỉ vì học kém! Thật bất công quá! Dĩ nhiên, tao cũng có những lầm lỗi của mình, tao quá cứng đầu và ưa thích nổi loạn. An ơi, sự sống của tao có thừa thãi chẳng mà sao không ai ưa tao cả.

- Tao yêu mây! An vuốt tóc bạn.

Dung gục đầu trên khuỷu tay, tay xiết chặt tay bạn, họ ngồi yên lặng bên nhau, một lúc sau Dung khẽ bảo bạn:

- An, tao muốn nghe mây đàn guitar, bản nhạc của chúng mình đó. Hôm nay bỗng dưng tao cảm thấy buồn vô cùng.

- Đừng buồn nữa, tao bị lây bây giờ. An đáp.

Dung đứng dậy, hai tay vò rối tóc, hình như nàng muốn dứt đi nỗi buồn trong đầu, Dung cầm quyển sổ ký lục lên bảo An:

- Thôi chúng mình đi! Giao quyển sổ cho xong rồi lên lầu, không chừng chúng nó đã quét dọn xong, mình đi kiểm con Vân nói phào chơi cho đỡ buồn.

An đứng dậy, hai đứa đi về văn phòng. Dung bảo:

- Hôm hè, tao có quyển tiểu thuyết của Tô Đức Man, vai

chánh trong truyện là kẻ luôn yêu đời, một hôm vì đụng phải đôi cánh xám của phu nhân sầu muộn, từ đó bắt đầu rơi vào những sự buồn bã triền miên. Tao tưởng là bà mang sầu muộn đó bao giờ cũng ở bên cạnh tao, và đôi cánh xám kia lúc nào cũng đụng đến.

Sau khi giao sách cho văn phòng xong, An và Dung lên lầu, Dung ví von:

- Tao luôn có phu nhân sầu muộn bên cạnh, còn con Vân luôn được người mang vui vẻ cận kề.

Bên ngoài hành lang, Vân tay cầm thùng nước vừa chạy vừa lớn tiếng chửi, đang rượt theo Tần để tát, trong khi chiếc váy của cô ta đã bị thấm ướt. Tần một tay cầm chổi lông, vừa chạy vừa la, Mọi người cùng đổ xô ra xem rượt bắt. Một số khác cầm giẻ, tay cầm chổi reo hò cổ vũ theo

- Mày xem, chúng nó đến giờ mới bắt đầu quét dọn, có lẽ mình tránh không khỏi, phải quét dọn rồi An nói

- Con Tần mà lãnh chức trưởng ban phục vụ thì phải biết. Dung đáp.

- Nhưng dù sao nó cũng dễ thương, tao thích nó.

Nhìn theo cuộc đuổi nhau xong, Dung và An lẫn vào trong đám đông cùng làm việc.

CHƯƠNG 4

Con lộ Tân Sanh nằm dài và thẳng tắp, vừa được tráng nhựa xong. Bên cạnh rãnh nước người ta trồng thêm một hàng cây Bá, đặt vài chiếc ghế đá bên cạnh để khách bộ hành nghỉ chân. Đây là con lộ mà Dung và An hàng ngày phải đi qua, mỗi buổi chiều, việc trở về không cần kíp bằng lúc đi học nên An và Dung thường dắt tay nhau, bách bộ về nhà mà không cần dùng xe buýt.

Cảnh hoàng hôn mỗi chiều trên mặt lộ rất đẹp. Mặt trời đã ngủ bên kia sườn núi, ráng chiều hồng cả bầu trời và phản chiếu xuống phố nhuộm màu hồng cảnh vật. Từ bên rào của trường chuyên nghiệp công nghệ trở đi là những cánh đồng ngập nước. Một lần, Dung trông thấy một cánh cò trắng từ ruộng nước bay lên, ráng hồng làm đôi cánh đỏ ửng, nàng đã xúc động, đọc khẽ "ráng roi, cánh lộ bay cao". Từ đó trở đi, An và Dung thường gọi con đường này là "Con đường của ráng chiều", An được Dung gọi là "người bạn trên đường ráng chiều".

Chỉ có trên con lộ này, An và Dung mới tìm được yên ả cho tâm hồn mình, dù không bảo nhau họ cũng cố không nghĩ đến việc sách vở và thi cử.

Vào một buổi chiều cách tuần sau khi khai giảng, An bảo bạn:

- Dung có biết tội nó xì xào gì về mình hay không?
- Có phải bồ nói chúng bảo mình đồng tình luyện ái chớ gì,

hơi đâu mà mầy để ý đến việc đó.

- Nhưng mà ... Dung nè, nếu tao là con trai tao sẽ yêu mầy ngay.

- Tao cũng thế. Ráng hồng làm má Dung đỏ thắm.

- Như vậy trong hai ta phải có một đứa làm con trai, mầy có đủ đặc tính của một người đàn bà, như vậy nên là con gái, tao sẽ là trai nhé!

Dung trêu bạn:

- Mầy làm con trai cũng được đi, nhưng con gái không phải là tao, mà phải là anh chàng họ Từ của mầy, có như vậy mầy mới có thể tìm chuyện không đâu để trả đũa lại cho nó chứ. Vậy cho công bằng.

- Như thế tao và nó đều là nạn nhân của nhau cả hay sao An bỗng nghĩ đến nghĩa bóng của câu nói đỏ cả mặt.

- Được đời đời làm nạn nhân cho nhau mãi, mầy không thích hay sao Dung trêu bạn.

- Con nhỏ này hay ghẹo người ta quá!

Dung cãi lại:

- Như vậy còn đỡ, mầy mà gặp con Vân càng chết. Mầy biết không hôm sáng nộp sổ cho văn phòng, lúc đi ngang thư viện, tao và Vân bỗng gặp ông Sói (biệt hiệu của Vân đặt cho một giáo sư khác) đầu đội nón, trong lúc trời đang nóng nực, Vân nhìn thấy ghẹo ngay - Thưa thầy, thầy không dùng thuốc mọc tóc của mỹ viện à? Khiến cho ông ta phải đỏ cả mặt, sau đó Vân mới mách tao biết là trong kỳ hè vừa qua, ông Sói đến mỹ viện của một bác sĩ danh tiếng để trị bệnh sói đầu. Vị bác sĩ

kia bảo ông ta phải nhổ luôn những sợi tóc còn lại rồi sẽ trị sậu ông ta tin ngay, nhưng không ngờ tóc đâu không thấy mọc mà mất cả phần tóc trước. Sợ khó coi, ông phải đội nón suốt ngày từ đó biệt danh ông Sói đầu biến sang trọc đầu luôn.

An nghe xong cười to:

- Tao không ngờ con Vân lại độc đến thế, con nhỏ bất nhân thất đức quá.

- Con Vân nó tinh lắm nhé, chuyện của ai nó cũng biết cả, tao ngồi cạnh nó, trưa nào cũng không nghỉ được, không học được mà chỉ nghe nó nói tếu

- Nghe nói con Tần ngày nào cũng gây với nó phải không? Hôm nay tao nghe con Tần nó thề cái gì mà trên trời dưới đất làm chứng, tôi mà chơi với con Vân nữa tôi không là con người

- Ồi, hơi đâu mà nghe con đó thề, hôm trước đây vì con Hoa không kịp chỉ cho nó câu đại số, không ngờ lúc thi lại trúng đề đó. Tần làm thật, nó cũng đến trước mặt con Hoa thề như vậy, con Hoa tưởng thiệt. Chiều đến con Tần quên mất lời thề, nó lại đến nhờ con Hoa chỉ cho bài Vật Lý, con Hoa không thèm chỉ, thế là nó lại oang oang cái miệng lên nói, nó có làm gì cho con Hoa giận hồi nào đâu mà con Hoa lại giận nó. Tụi tao nghe nó nói cười muốn chết luôn.

An cũng cười, nhưng bất chợt nhớ ra một điều gì, An hỏi:

- Dung ơi! Hôm kia thi đại số mày được mấy điểm?

Nụ cười trên môi Dung chợt tắt, cúi đầu nhìn xuống, nhưng bước chân của Dung bỗng trở nên nặng nề.

- Đề cập chi đến việc đó vậy An?

An hiểu bạn vỗ vai Dung nói:

- Thôi đừng lo, lần sau ráng vậy

Lần sau, lại lần sau! Dung thấy tức giận vô cớ. An bảo bạn:

- Thôi bỏ qua đi, đừng bàn đến chuyện đó nữa. Tao đổ mầy vậy chớ mai đây thầy Nam sẽ cho đề luận gì? Tao mong rằng đề sẽ không là "ký ức sinh hoạt ngày hè" hay "đón mừng niên học mới" nữa

An biết bạn giỏi về văn chương, nhưng muốn xoa dịu nỗi buồn của bạn, nhưng Dung vẫn lặng lẳng không đáp.

Những tia nắng cuối cùng của mặt trời đã tắt, màn đêm bao trùm lên vạn vật. Dung xiết chặt tay bạn khẽ nói:

- An nè, mầy xem tao có phải là đứa lười học đâu. Trong giờ học tao rất chú tâm học cũng như ở nhà, đại số, vi phân, vật lý ... mỗi ngày tao đều có làm, tao làm việc đến cả một giờ sáng. Thế mà mỗi lần thi lại thiếu điểm. Phải chi toán nó dễ làm như thi phú thì hay biết mấy

- Tao vẫn phục tài viết văn của mầy. Hôm trước bài cổ thi mầy cho tao xem, đến cách phân đoạn tao mù tịt cả.

- Biết cách phân tích một bài thơ nào có ích chi đâu. Thi lên đại học đâu có cần đến nó, mầy làm sao mà toán lại giỏi như vậy

- Tao cũng không biết, nhưng tao biết chắc mầy sẽ trở thành một nhà văn lớn. Mầy là một thiên tài Dung ạ, đừng vì những việc nhỏ nhặt mà buồn rầu

- Thiên tài Thiên tài để làm gì? Lúc bé trong gia đình ai cũng

cho là tao có khiếu văn chương, nhưng khi học lại thì đậu vớt mãi Không có lần nào vì lý do thi cử mà tao lại không buồn rầu Kỳ này, lại cũng không hy vọng lên được đại học.

- Đừng nói thế Dung, dù sao thì mày có không lên được đại học, thì mày viết văn cũng được vậy. Đâu phải tất cả những văn hào đều phải tốt nghiệp đại học đâu

- Không dễ dàng thế đâu, tao mà thi rớt, cha mẹ tao sẽ phiền lòng. - Dung đáp chân đá nhẹ hòn sỏi dưới chân ra xa - Tao ghét lối giáo dục sai lầm này, tại sao phải học toán, lý hóa Sau này ra đời, đâu có dùng nó để câu cơm được đâu

An chưa kịp đáp thì tiếng còi xe từ phía sau vang lên. Dung và An quay lại, một cậu học sinh đi xe đạp phía sau nhìn họ cười An mừng rỡ:

- Anh Từ đó phải không?

- Tôi đi theo các cô đã một đoạn đường dài mà các cô vẫn không hay. Các cô nói với nhau những gì mà khi lại vui cười, lúc buồn so vậy

Từ không cao lắm khi đứng cạnh An, nhưng được chiếc mũi cao, đôi mắt sáng và thân hình khá cân đối, nhưng dáng dấp lại hơi công tử.

- Theo tình hình này có lẽ tao phải đi trước tốt hơn An ạ - Dung nói

- Đừng Dung, đợi tao với - Lời nói của An có vẻ không được thành thật cho lắm.

- Hai người nói chuyện đi, tôi bận phải về trước, bài vở khá nhiều - Dung nhìn An - Thôi tao về nghe An, mai nếu mày có

đến trường trước tao làm ơn xuống văn phòng lấy quyển ký lục giùm tao nhé.

- Được rồi, thôi tạm biệt!

Dung một mình lầm lũi đi, nghĩ đến An và Từ, nó là lạ làm sao! Ô! ái tình nó bí mật, nó như vậy đó. An đầu thương bạn cách mấy khi gặp Từ rồi thì trong mắt hắn có lẽ chỉ biết đến Từ thôi.

Dung quẹo sang đường Tín Nghĩa, đoạn lách mình vào ngõ hẻm. Thật ra, thì đi thẳng con đường này, Dung cũng có thể đến được nhà ở Hòa Bình đông lộ nhưng Dung thấy thích đi ngõ này hơn, có lẽ vì sự yên tĩnh của nó. Dọc theo bên hẻm là hai dãy nhà cây lúp xúp, xen kẽ có ngôi miếu nhỏ lúc nào cũng hương đèn nghi ngút. Dung nghĩ đến những người sống trong những ngôi nhà gỗ này, cuộc sống có lẽ chỉ toàn đầy những sự đau khổ, vất vả, giành giật lẫn nhau. Nàng lạ lùng: như thế tại sao họ vẫn thích được sống, quả thật là mâu thuẫn.

Phía trước bên dưới chân cột đèn hàng ngày đi qua Bóng chàng trai, thân cao gầy trong bộ đồ vàng bên chiếc xe đạp hàng ngày vẫn chờ đợi nàng đi qua Từ giữa niên học trước đến giờ. Anh chàng quá nhút nhát nhưng một hôm đã thu hết can đảm bước đến xin làm quen với nàng. Trong lúc quá thẹn, Dung bước nhanh, chỉ nghe lò mò hắn nói tên hắn và ngờ ý gì không rõ. Nàng chỉ nhớ mang máng gương mặt đỏ ửng đầy vẻ trẻ thơ của hắn. Từ đó đến nay hắn vẫn đứng đấy lặng im nhìn nàng đi qua. Mỗi khi đi ngang Dung phải bước nhanh không dám quay lại nhìn, đôi má ửng hồng.

Nhiều khi Dung lạ lùng, không hiểu anh chàng này có điên hay không? Vì không làm quen, không bắt chuyện được, thì

không hiểu làm sao hắn nói được chữ yêu

Đến cổng Dung gặp cô Lưu bên cạnh, một người đàn bà thích ngồi lê đôi mách, nàng gật đầu chào và bấm chuông nhà, Giang Lân em trai Dung ra mở cửa

Gia đình Dung ngoài cha mẹ ra còn ba chị em, Dung là chị cả kể đến Giang Lân rồi Giang Nhạn Nhược cô bé út của nhà.

Lân nhỏ hơn Dung hai tuổi là con trai duy nhất trong gia đình, vì thế Dung thường gọi đùa Lân là cục cưng của nhà họ Giang. Thuở trước khi nội còn sống Lân được ông xem như nguồn an ủi, mỗi khi gặp chuyện buồn phiền, ông thường đến trước ảnh Lân treo trên vách, ngẫm xong tự nhủ: - Ta có được đứa cháu nội như thế này thì phiền chi những chuyện không đâu

ông cũng thường vò đầu Lân và bảo cùng cha Lân:

- Ta biết nó sẽ là kẻ hơn người, tiếc rằng ta không thể sống đến ngày ấy.

Bây giờ thì thiên tài đâu không thấy, chỉ thấy sự liếng thoảng và hay gây sự, tuy nhiên Lân học rất giỏi dù không siêng năng cho lắm, trong lớp Lân không bao giờ sụt dưới hạng năm.

Năm nay Lân đã mười sáu tuổi, học đệ tam và cao hơn Dung cả cái đầu. Nó thường tinh nghịch mỗi lần đứng gần Dung là so cao thấp và hay gọi Dung là bà lùn mỗi khi đo xong.

Lân cũng thích hội họa, nó họa rất giỏi Giang Nhưỡng Chỉ, cha Dung biết con có khiếu về họa nên từ năm Lân mười hai tuổi đã cho Lân thụ giáo cùng nữ họa sĩ danh tiếng họ Tôn. Giờ thì tài họa của Lân cũng khá giỏi

Lân là đứa con trai giàu tình cảm, trong nhà biết cha thương nên thường ăn hiếp Dung và Nhược, tuy nhiên khi ra đường, mỗi khi nghe người ta nói xấu Dung hay Nhược là Lân chửi bao giờ tha thứ.

Nhìn thấy chị đã về, Lân ghẹo:

- Chào đại tiểu thư đã về!

Dung vào nhà, đây là cư xá của trường đại học, nơi đó cha nàng là giáo sư

Bên trong cổng là khu vườn hoa nhỏ, trồng đầy chuối Mỹ Nhân và cây Tùng Lũ. Ngôi nhà cất theo kiểu Nhật, gồm bốn phòng ăn thông nhau. Gian đầu được dùng làm phòng khách và văn phòng của cha, gian sau là phòng ngủ của cha mẹ, hai gian còn lại hai bên, một gian dùng làm phòng ngủ của Lân, đồng thời cũng là phòng ăn, gian phòng còn lại là phòng chị em Dung, Nhược, gian này ăn thông nhà bếp.

Dung cười hài xong, vội đi tìm cơm, nhưng hôm nay mùi thơm xào nấu ở bếp núc lại không ngửi thấy, nàng xuống bếp, bếp lò lạnh tanh, Lân nhìn chị nhún vai:

- Mẹ đang giận cha, chị thế mẹ nấu cơm vậy

- Tao nấu sao được! Bài vở cả đống còn chưa làm, mai lại còn thi Anh Văn nữa

- Vậy chứ làm sao bây giờ? Không lẽ cả nhà nhịn cơm?

Nơi phòng khách, Giang Nhược Chỉ hai tay chấp sau đít đi tới đi lui, ông dáng không cao lắm, lúc trẻ rất đẹp trai. Bây giờ tuy đã lớn tuổi thân thể có mập ra, nhưng những nét xưa vẫn chưa xóa mờ, lại thêm cặp kính cận nơi mắt khiến ông càng

có vẻ vững chãi hơn.

ông có thói quen mặc áo dài, chiếc áo thường dính đầy phấn và lông mèo Phấn là do thói quen lúc dạy thường vuốt tay vào áo Còn lông mèo là do cái thú nuôi mèo của ông. Có lúc trong nhà nuôi đến bảy chú mèo, nhưng sau vì bị vợ nhằn quá, nên bây giờ chỉ còn độc nhất một chú mèo trắng mà thôi. Nó thường ngủ yên trên đùi ông mỗi khi ông ngồi nghỉ. Do đó, phấn và lông mèo là những dấu hiệu thường tìm thấy nhất trên người của cha Dung.

Hai năm gần đây, nhờ viết sách và dạy giỏi, ông Giang đã bắt đầu nổi tiếng, ông bận rộn suốt ngày trong những công việc viết sách, đi diễn giảng hoặc lên tiếng trên đài phát thanh. Sự bận rộn vẫn không thay đổi được nguyên tánh con người ông Giang có hai ý thích, đó là du lịch và chơi cờ. Du lịch thì vì tuổi đã khá cao nên ông cũng ít đi, còn việc chơi cờ thì không thể bỏ được. Mỗi tuần phải có mặt nơi vườn cờ ít nhất là ba lần. Đó cũng là lý do chính của cuộc xào xáo trong gia đình. Vợ ông thường chống đối, cho rằng đánh cờ mệt trí, có hại sức khỏe. Mỗi lần đánh cờ thường có cá bạc, ông Giang thường thua, khiến bao nhiêu tiền tiện tặn không dám xài của vợ, càng lúc càng vơi đi, lại làm mất đi không biết bao nhiêu thì giờ quý báu bên bàn cờ. Bà Giang không thể không giận được. Nhìn thấy Dung đã về, ông Giang ngưng chân lại bảo:

- Con xuống nấu cơm đi Dung.
- Thừa cha, hôm nay con quá bận.
- Đừng cãi, con gái lớn phải phụ giúp gia đình chứ.

Làm con gái thật khổ, việc làm phải nhận trước, còn ăn uống

hay đùa vui thì lại hưởng sau mọi người Dung định quay xuống bếp, chuông cổng bỗng reo vang, có lẽ Nhược đã về, Dung nghĩ, nằng vội ra mở cửa

Nhược năm nay mười ba tuổi, nhưng đã cao bằng Dung, cô bé học đệ lục tại trường nữ trung học khác ở tỉnh. Bản tánh trái ngược Dung. Dung sầu muộn bao nhiêu thì Nhược lại liếng thoắng bấy nhiêu Là đứa được mẹ yêu nhưng cũng học giỏi nhất. Không bao giờ Nhược học đứng hạng nhì sau chúng bạn trong lớp.

Nhược vào nhà, ông Giang gọi:

- Con vào an ủi mẹ con đi, mẹ đang giận đấy

Nhược vừa cười hài vừa trách cha:

- Ai biểu cha hôm qua về quá muộn chỉ Phải cha về sớm tí thì vừa đỡ thua vừa không làm mẹ phiền! Cái ông nhà họ Vương đó, ông cứ khích cha mãi, để dễ bề thu tiền cha vào túi ông.

ông Giang nhìn con, đứa con đủ cả đức tin của mẹ nó, ông phì cười:

- Thôi đừng nói bậy! Có giỏi đến vườn cò trả thù giùm cha đi

Tiếng bà Giang từ trong phòng vọng ra:

- Hừ, một mình hư hỏng không đủ sao mà lại muốn tập cho con hư nữa chứ.

ông Giang cau mày, ông hơi phật lòng, đã đành vợ chồng giận hờn nhau nhưng ít ra cũng phải giữ thể diện cho ông trước mặt của lũ con, phải để chúng kính trọng ông chớ. Cái gì đánh cò mà bảo là hư hỏng, nói chi lời nặng nề đến thế.

Nhược mang vở vào phòng mẹ, bà Giang tuy lớn tuổi nhưng rất hiếu học. Bản tính hiếu thắng và cương quyết. Thuở nhỏ bà vốn là con nhà giàu, còn ông Giang chỉ là anh học trò rách nát. Nhưng vì tình yêu, bà đã từ bỏ nếp sống giàu sang để sống trọn vẹn cho chồng. Bà chịu cực chịu khổ chỉ mong mỗi chồng có được một ngày vinh quang, nhưng ông Giang quá an phận, không thích ganh đua khiến bà thất vọng. Lấy nhau đã hai mươi năm nhưng cuộc sống vẫn chật vật, chỉ có thêm một chút hư danh mà thôi

Đôi khi trong lúc buồn, bà cảm thấy hối tiếc vì việc thành hôn quá sớm của mình. Sự thất bại của hôn nhân đã là một nỗi buồn, nhưng với Dung, việc học bê bối của nàng càng khiến bà phiền hà thêm.

Có một lần làm sai toán, Dung bị bà trách, Dung đã cãi lại bà bằng những câu quá tàn nhẫn vô tâm khiến bà cảm thấy đau nhói ở tim. Chỉ còn Nhược, cô gái út nhất nhà, là điều an ủi cho bà thôi

Nhược đến gần mẹ, bà Giang xoa đầu con hỏi:

- Lúc trưa con đã ăn gì chưa
- Xong rồi nhưng giờ vẫn đói
- Con ăn gì?
- Con ăn hết một tô mì và hai ổ bánh.
- Hết bao nhiêu
- Chỉ có 5 đồng.
- ít thế, sao con không ăn thêm?

- Thôi đủ no rồi mẹ ạ!

Nhược ngã vào lòng mẹ nũng nịu:

- Mẹ ơi! mẹ đừng giận cha con nữa nghen! Mẹ giận làm cả nhà buồn, cả con cũng không chịu đâu!

Bà Giang vuốt tóc con:

- Mẹ thấy con, mẹ hết giận rồi! Con ráng con học để mẹ hãnh diện nghe!

- Con nhất định ráng học, mẹ đừng lo!

Nhược vừa nói vừa hôn mẹ.

Dung vào phòng chào mẹ xong xuống bếp thổi cơm. Hỏa lò nguội lạnh, Dung lại không biết mở ga để đốt nạng đánh nhóm lửa bằng củi. Trong lúc đang lui cui chẻ củi, mẹ Dung vào:

- Thôi để đó cho mẹ, con đi học đi, cuối năm thi rớt đại học thì đừng nhìn mặt mẹ nữa

Dung rửa tay trở vào phòng, mở rộng cửa sổ, ngồi lẳng lẳng nhìn ra bầu trời. Bầu trời đã về đêm. Dung lấy vở ra, tờ giấy thi bỗng lọt ra ngoài. Đây là kết quả bài thi đại số hôm trước. Hai con số không nằm to tướng trên giấy. Không ngờ sau lưng Lân đã đứng nhìn thấy tự bao giờ, Lân chụp lấy la to:

- Ồ, chị học giỏi quá lại ố vẹt.

Tiếng cười của Lân làm Dung ngượng vô cùng. Nàng đuổi theo Lân để giục lại Mẹ Dung từ nhà bếp nhìn ra hỏi:

- Bài thi của ai đó?

- Thừa của chị Dung. - Lân đáp.

- Gio xem. - Lân vừa đưa cho mẹ vừa nhìn chị chọc quệ Dung chỉ biết cúi đầu Cấn chặt đầu ngón tay để khỏi bật khóc, nàng thấy lòng đau thắt, nước mắt lưng tròng khi nghe mẹ bảo:

- Mẹ không biết con sẽ làm gì với khả năng như vậy. Học thì không siêng, thi lại không đậu, chỉ có nước mắt mà thôi

Nỗi buồn không thể nén trong lòng. Những giọt nước mắt bắt đầu tuôn trào Có ai biết nỗi uất ức của nàng đâu Nàng đã cố gắng với tất cả khả năng của mình nhưng có lẽ vì vô duyên với toán học. Nàng hiểu mình và cảm thấy tuyệt vọng không cùng. Mẹ không hiểu cho con, mẹ chỉ biết rầy phạt con. Các em cũng thế nào có ai thông cảm với chị đâu

- Không đi học đi! Còn đứng đó khóc mãi sao

Mẹ Dung cảm thấy tức giận vô cùng. Thuở xưa bà nào có học dốt như Dung đâu Dung cũng khá thông minh, giỏi văn chương từ thuở nhỏ. Bà không thể nào tha thứ cho những đứa biếng học.

Mẹ Dung giận dữ bỏ vào bếp. Tại sao chúng không giống bà, chỉ giống cha chúng. An phận, biếng lười, không cầu tiến. Tất cả làm bà nản lòng vô cùng.

Đối với ông Giang thì sự học của Dung không quan trọng lắm. ông cho rằng nó là gái dù nó có học đến Tiến sĩ, Thạc sĩ đi nữa thì công việc chánh phải làm chẳng qua cũng chăm sóc con cái, bếp núc, còn việc học là phụ, tuy nhiên ông cũng sẽ không sẵn sàng tha thứ cho Dung nếu Dung thi rớt vào đại học. ông sợ thiên hạ đàm tiếu: "Con giáo sư Giang Nhưỡng Chỉ thi rớt đại học". Nghe tiếng Dung khóc ông vội quay qua

an ủi Dung:

- Con gái lớn rồi khóc mãi người ta cười chớ Lần này làm bài kém thì lần sau cố gắng vậy. Thôi đi lau mặt đi

Dung thấy vui đi niềm sâu, nàng hy vọng cha sẽ thông cảm mình. Nàng muốn cùng cha tâm sự, nhưng khi nhìn lên thì ông Giang đã không còn đứng đấy và đang ngồi trên ghế xem bức họa của Lân. Đây là bức tốc họa, Lân đã vẽ Dung âu sầu khi đang khóc. ông Giang xem tranh mắng yêu: Tối ngày vẽ bậy mãi! nhưng giọng điệu chứa đầy sự hài lòng và khen ngợi

- Cha ngồi cho con vẽ cho cha một bức nhé, chỉ một tiếng đồng hồ thôi - Lân nài chạ

- Không được cha đang bận.

- Thôi nửa tiếng vậy

- Thôi được, sang phòng khách đi, chỉ nửa tiếng thôi nhé!

Dung nhìn theo dáng hạnh phúc của cha và em, lòng bỗng dâng lên nỗi trống trải và cô đơn vô cùng. Ngoài trời một màn đêm đang phủ vây chung quanh, bóng tối đã lan rộng bao giờ.

CHƯƠNG 5

Lớp học thật yên lặng, năm mươi mấy nữ sinh đang say sưa theo dõi bài giảng của Nam. Đây là một bài phú về Cung A Phòng của Đỗ Mục. ý nghĩa thật thâm sâu, lời văn lại trác tuyệt. Nam say sưa giảng giải, chàng cố dùng cả những khả năng sẵn có của mình để giải thích cho các học sinh nghe "Bốp!" một tiếng vang từ dưới lớp nơi chỗ bàn Vân dội lên. Mọi người giật mình quay lại, thấy một quyển sách rơi bên dưới bàn, trong khi Vân mãi mê say ngủ. Việc ngủ gục trong lớp của Vân là việc thường xảy ra trong giờ học, trái hẳn những lúc tươi tỉnh vui đùa trong giờ ra chơi

Nam nhìn vào đồng hồ, chỉ còn 5 phút nữa là đã tan học. Buổi học đã kéo dài bốn tiếng của buổi sáng, học sinh đã quá mệt mỏi Nam thấy thương hại đám học trò nhỏ của mình vô cùng. Học sinh đã quá mệt mỏi với việc học bây giờ, thế mà nhà trường vì sợ sĩ số học sinh đậu thấp, nên đã dồn nhét vào đầu những đứa bé này một số bài học mới như Tú Thư, viết nhật ký ...

Nam nhìn đám học trò bảo:

- Tôi biết các em đã quá mệt, nếu giảng thêm chắc lại có vớ rơi xuống nữa

Các cô cùng cười, trong khi Vân vẫn bình yên trong giấc ngủ. Dung ngồi cạnh vội lay nhẹ bạn, Vân giật mình ngơ ngác.

Nam chờ tiếng cười loãng dần, chàng nói:

- Tôi xin báo cáo cho các bạn biết, hôm qua hội đồng giáo sư đã quyết định là bắt đầu ngày mai chúng ta sẽ học thêm phần Tư thư, vậy mai các bạn nhớ đem theo sách. Tôi bắt đầu giảng cho quý bạn phần Mãn Tử trước, sau đó chúng ta sẽ học về phần luận ngữ. Ngoài ra, các bạn cũng phải viết nhật ký mỗi ngày để nộp cho tôi, đối với vấn đề này tôi hiểu các bạn đã quá mệt nên cho phép ai muốn nộp thì nộp, không thì thôi, thà như vậy còn hơn để các bạn miễn cưỡng viết chẳng ra cái gì cả.

Chàng yên lặng nhìn khắp lớp, đoạn tiếp:

- Bây giờ còn năm phút nữa tan học, vậy bạn nào có ý kiến gì xin cho biết, để tôi giải đáp.

Học sinh bắt đầu ồn lên, sự yên lặng lớp học đã mất. Nam đi qua đi lại trên bục gỗ mắt nhìn xuống lớp, chạm phải đôi mắt Dung đang nhìn chàng. Dung bẽn lễn quay đi nơi khác.

Con bé thật lạ lùng, Nam nghĩ, niên học đã trôi qua quá nửa, chàng có thể tự hào là mình hiểu rất rõ về bản tính từng đứa học sinh của chàng. Chỉ riêng có Dung, đứa bé mang một trạng thái cô độc, yếu đuối này là cả một bí mật đối với chàng. Nam nghĩ rằng nhất định là Dung phải mang một tâm trạng đau khổ nào đó. Dung khác với những nữ sinh khác. Nàng rất thâm kín, không thích đem tâm sự mình giải bày cho kẻ khác nghe. Dung thường đến phòng chàng, đôi khi vì bốn phần nộp sổ, đôi khi cặp bạn với Tần hay Vân, nhưng Dung thường ít nói. Tuy nhiên mỗi lần Dung rời đi là mỗi lần Nam cảm thấy như mình đã mất mát một cái gì, mà chàng vẫn không hiểu rõ. Chàng cũng không hiểu được tại sao mình quá chú tâm đến Dung như thế.

Tiếng chuông tan học vừa vang, các nữ sinh giống như đàn chim non vỗ tổ chúi chít kéo nhau ra khỏi phòng. Tân bận rộn tìm người trực phòng sổ một, nhưng không ai chịu nhận, vội kéo Dung, nhưng Vân không cho, nhảy lên bàn la lớn:

- Phận sự ai nấy làm, sao bắt buộc người ta thế.

Nói xong Vân kéo Dung theo mình.

Nam xuống lầu, Yến chạy theo giao chồng vở châu ký cho chàng.

Đến phòng trọ Nam đặt chồng vở trên bàn đi rửa mặt. Giờ này các bạn chàng có lẽ đang hiện diện ở phòng ăn. Nam tính đi dùng cơm, nhưng sức nhớ ra chồng vở trên bàn, chàng vội lôi quyển của Dung ra xem.

Châu ký là bài ghi lại những việc cần thiết trong một tuần. Thường gồm bốn cột: kiểm thảo sinh hoạt trong tuần, phương thức học tập, chuyện trong tuần và mục tạp ghi. Mỗi tuần phải nộp cho giáo sư để kiểm soát. Bài của Dung lại không phân cột, mà lại ghi riêng theo cảm nghĩ của nàng:

"Hôm nay, ngày sinh nhật thứ 18, một cái tuổi mà biết bao nhiêu văn thi sĩ đã ca tụng là tuổi của hoa mộng. Buổi sáng mẹ đón mình với câu: sống lâu trăm tuổi! Mình chỉ cười vì không mong gì sống đến đó. Tuổi hoa mộng đâu không thấy mà chỉ thấy toàn ác mộng, những ác mộng đáng thương. Vì tôi có những cơn mộng giản dị mà lòng vẫn không thực hiện được. Thí dụ tôi chỉ mong ước được thanh thản như con mèo con đang nằm trên hăm núp bom kia với quyển sách của Shakespeare, Tolstoi..mà tôi có thể nằm xem một cách sáng khoái không bị quấy rầy. Nhưng tôi nào được vậy, vì nếu làm thế cha tôi sẽ bảo: con muốn làm cái trò gì vậy? Hoặc mẹ tôi sẽ

la: con không muốn tiếp tục học đại học hay sao Tôi thấy cuộc sống này quá khó khăn, bốn phần quá nhiều Nhiều khi tôi nghĩ, không hiểu có phải tôi đang sống cho chính tôi hay không? Cái tuổi 18 đáng thương kia đang bị định luật Newton vây kín, bị cản trở. Vì vậy nguyện vọng duy nhất trong sinh nhật này là làm thế nào trẻ hơn cái tuổi 18 hôm nay”.

Nam xếp tập Dung lại, đoạn lấy vở Vân ra xem, chàng thấy:

1. Kiểm thảo sinh hoạt trong tuần: Từ rày trở về sau nếu tôi còn ngủ gục trong lớp nữa, tôi là đứa tòi, nhưng coi bộ làm đứa tòi dễ hơn là không ngủ gục.
2. Phương thức học tập: Dung bảo toán đại số giống như đĩa khổ qua, khó nuốt quá. Tôi lại cho rằng nó là đĩa mì khét, không ăn thì đói, mà ăn thì khó trôi
3. Chuyện trong tuần: xin lỗi, vì suốt tuần không đọc báo nên không biết.
4. Mục tạp ghi: Tần lại giận tôi, nhưng tôi là kẻ dễ tha thứ tội người, vì thế khi Tần rủ tôi ăn kem, tôi đã sẵn sàng quên việc đã đoạn giao với nó. Ngoài ra, khi giữ chức trưởng ban kỷ luật đến nay tôi thấy tôi là đứa dễ thương nhất, nhưng văn phòng không đồng ý như thế.

Nam bỏ vở xuống, chàng đến phòng dùng cơm. Lòng thắc mắc không hiểu tại sao Dung và Vân bản tính trái ngược nhau như thế, lại chơi thân nhau vậy được? Chàng lại nghi ngờ cả chánh sách giáo dục từ chương như vậy Những quyển sách quá nặng nề đã áp chế cả thiên năng của học trò. Dung viết văn khá lại bị ngộp thở vì toán, Vân vẽ giỏi lại bê bối bài vở. Cái lối giáo dục phổ thông quá ôm đồm này đã làm hao

mòn không biết bao nhiêu đứa trẻ tài danh.

Nơi lớp học, các nữ sinh tụ năm tụ ba ngồi chung dùng com trưa, vừa ăn vừa cười đùa vui vẻ. Tần, Vân và Dung ngồi kề.

Tần kể nỗi khổ của mình cho Dung nghe:

- Hôm qua tao lại xức lộn với bà dì, tức quá chỉ muốn đi nơi khác ở cho xong. Nhưng trước khi đi, tao phải trả đũa bà ta mới được. Mày có kế gì không, Dung?

Tần nhà ở tận miền Nam, lên tỉnh trọ tại nhà bà dì để đi học.

Vân hỏi Tần:

- Bà dì của mày sợ chi nhất?

- Sợ ma

- Vậy mày làm ma nhát bả. Để tao dạy mày cách hóa trang, hôm vừa qua tao cũng khiến bà chị họ tao cuống cuồng một trận.

- Không được đâu! Tao cũng sợ ma, rủi làm ma giả gặp ma thiệt thì sao

Dung bảo:

- Vậy mày viết bức thư nặc danh chửi bả là xong chứ gì.

- Chửi làm sao chớ?

- Thì chửi bả là con rùa chết, con két thối, dân ba xạo..

Tần đau khổ:

- Tao nói thiệt mà bây cứ đùa mãi

Vân bảo:

- Thôi tao dạy mày, mai mày bắt một túi sâu rộm bỏ vào giường bả, tao bảo đảm sáng hôm sau thế nào mày cũng được thưởng thức màn hài kịch hay
- Sâu rộm chỉ thấy không cũng đủ khiếp, đừng nói chi đến bắt.

Rốt cuộc rồi cũng không giải quyết được gì cả, Vân đành tự mình tìm giải pháp riêng:

- Được rồi, để hôm ấy tao sẽ núp dưới chân cầu đợi bả đi ngang, chỉ cần hù một cái cũng đủ làm bả khiếp roi xuống sông.

Câu chuyện lại bắt đầu thay đổi đề tài, Vân và Tần nói về những tật xấu cũng như biệt danh của từng giáo sư Dung ăn vội cơm, bảo các bạn:

- Tao còn bài đại số chưa làm, không nói xàm với bây nữa

Tần bảo:

- Ối! Hơi đâu mà làm, đến lấy bài của tao chép lại là xong, nhưng tao không bảo đảm đâu nhé, vì cũng là tái bản mà thôi
- Mặc tao, để tao làm.

Vân bảo Tần:

- Mày để mặc nó, một lát giải không được lại khóc cho mà xem.

Dung lẳng lẳng mang tập ra làm bài, để mặc Vân và Tần.

- Tao sợ nhất là vào phòng thầy Nam, phòng gì mà mù cả

khói thuốc.

- Khói thuốc thì ai chẳng ghét, nhưng thầy Nam lại dễ thương, có điều gì thắc mắc tao vẫn nhờ thầy giải bày

Tân lảng sang chuyện khác:

- Nghe bảo thầy Giang đau phổi phải không?

- Chắc vậy, tao thấy ông ốm quá, cách dạy của ông ta thật buồn cười, để tao học bộ mày xem nhé.

Vân nhẩy lên bàn, vói tay ra sau lấy chiếc kính cận của Yến mang vào, nhìn quanh phòng, đoạn nhú nhú mày, ho một tiếng, giả giọng thầy Giang nói:

- Các bạn đã hiểu "dỏ" chưa Tiếng rõ đọc trại ra dỏ khiến Tân ôm bụng cười

Dung liệng bút xuống cầu nhàu:

- Tụi bây làm ồn thế, ai làm việc được?

- Hứ! Bộ đợi đến tao làm ồn mày mới giải không ra à? Thôi nghỉ đi bồ ơi, trưa mà không chịu nghỉ thì thật là khùng.

- Kệ tao là đứa khùng cũng được.

An từ sau đi đến, vỗ vai Dung. Dung quay sang nhìn bạn. Đôi mắt An nhìn ra bầu trời bên ngoài một cách buồn bã. Dung hiểu ý bạn, cất tập vào tủ đi rạ Vân nín Dung lại bảo:

- ề! đi đâu Sao con An đến rủ một cái là đi liền vậy Không làm tính nữa đi

- Đừng lộn xộn, tụi tao có việc riêng.

Dung nắm tay An xuống lầu, đến hồ sen công viên. Đứng tựa người lên thành cầu nhìn xuống nước, bây giờ trời đã sang đông, hoa sen đã tàn, chỉ còn trơ lại những chiếc lá sen vàng úa. An ngắt đầu một đóa hoa cúc vàng đến tựa cạnh bạn, đoạn bóp nát cả cánh hoa, khiến những tàn hoa rơi lả tả trên mặt hồ. Dung nhìn bạn bất nhẫn:

- Sao lại ác thế?

- Cúc mọc nơi hốc kẹt của vườn hoa, lúc bình thường vẫn không được người chú ý đến, để hoa khô kéo rồi tàn lụn nơi đó, chỉ bằng để nó trôi trên dòng nước như thế này có nghĩa hơn không?

- Hôm nay, sao mày lại có tư tưởng như vậy? - Dung nhìn bạn cười

An lẳng lặng không đáp, một lúc sau chậm rãi bảo:

- Từ đã bỏ tao, hẳn đã có người bạn gái khác.

Dung quay sang nhìn bạn, gương mặt An lạnh lùng xa xăm, trông có vẻ rất hận đời.

- Sao mày biết?

- Chú tao hôm qua ra chợ bắt gặp chúng nó.

- Bây giờ tính sao?

- Tao chỉ muốn giết hắn.

Dung đặt tay lên vai bạn an ủi:

- Tao thấy nó chưa xứng đáng để mày giết.

Mắt An đã lưng tròng, những hạt nước mắt chực chờ rơi.

xuống.

- Mày không thể khóc được, con người cương nghị và thể thao như mày, không thể nào chảy những giọt nước mắt thế kia, tao không muốn nhìn mày khóc.

An thì thầm:

- Tao không khóc, và sẽ không bao giờ khóc, thôi mình đến thầy Nam, nhờ thầy coi tay dùm cho mình, để xem cuộc đời sẽ trôi chảy đến đâu, nghe Dung?

- Tao tin rằng sẽ không có tên thằng Từ trong bàn tay của mày đâu, mày nên quên nó, cũng như quên cả những gì liên quan đến nó. Cuộc tình hôm nay không phải là cả cuộc đời mà chỉ là một phần nhỏ mà thôi Một ngày không xa, tình yêu rồi sẽ lại đến với mỗi tình trường thành hơn.

- Dung! đừng an ủi tao với những lời lẽ đó. Vì chỉ có mày là hiểu được tình yêu đáng quý biết bao với tao Sự an ủi chả giúp ích được gì!

- Tao biết nói thế nào với mày bây giờ? Hãy cho tao biết, tao phải làm gì để chia xẻ nỗi buồn của mày

CHƯƠNG 6

An xiết chặt tay bạn, đôi mắt tha thiết:

- Mây quá tốt với tao Dung!

Dung ghen lời:

- Cám ơn mây, mây là người đầu tiên trong đời khen tao tốt.

Đoạn nắm lấy tay An lôi đi:

- Thôi đi chó! Đến thầy Nam nhờ thầy xem bói

Nam ngồi trong phòng, phía trước là gạt tàn thuốc vụn và quyển châu ký của Dung. Chàng đã xem qua không biết bao lần, thế mà vẫn không tìm được lời thích hợp để bình phẩm, không biết dùng một lời gì để khích lệ đứa con gái đáng thương kia, mới mười tám tuổi mà đã chán đời Chàng nghĩ chắc có điều gì bí ẩn trong lòng Dung.

Có tiếng gõ cửa, Nam ra mở. Sự bất ngờ đến với Dung và An, Nam mời vào:

- Chúng em đến nhờ thầy đoán dùm một quẻ.

Nam thật ngạc nhiên, dù chàng biết xem chỉ tay khá, nhưng suốt niên học này, chàng chưa hề xem dùm cho một học sinh nào, trừ năm trước.

- Coi chỉ tay không đúng lắm đâu, vì khi xem thường chỉ biết

mập mờ, phần lớn là thêu dệt thêm, nên không đúng lắm. -
Nam bảo

An chìa tay ra:

- Mặc kệ, thầy chỉ cần nói những điều thầy biết là được rồi

Nam nhận thấy thối thác không được, đành ngồi xuống quan sát chỉ tay của An. Bàn tay đầy nghị lực của nhà thể thao gia

Dung lo lắng đi quanh phòng. Trên tường, bức tranh thủy mặc hắc mai sống động với nét vẽ thật hồn, bên dưới ký tên Khang Nam. "Không ngờ ông ta lại đa tài đến thế!" Dung nghĩ. Trên bàn viết, quyển châu ký của Dung nằm riêng rẽ trên bàn. Dung cảm thấy nóng bừng mặt khi nhìn thấy Dung len lén nhìn Nam, bắt gặp Nam đang nhìn mình, vội quay lưng đi nơi khác. Chiếc nghiên mực trên bàn chạm trở tinh vi hình cây chuối, với cuộn mây bên trên, nơi góc cạnh bị vẽ có hình trăng lưỡi liềm với bốn chữ "Vân phá nguyệt lai ". Dung nghĩ rằng như vậy khá tối nghĩa, tại sao không dùng "Vân phá nguyệt lai hoa lộng cảnh", nhưng cũng không được, vì cảnh nơi đây không có hoa Dung cầm nghiên mực lên xem.

Nam tuy bận xem chỉ tay của An, nhưng những hành động của Dung chàng đều thấy. Nam cười bảo:

- Đề như vậy không được sao Nghiên mực lúc đầu chỉ có mây, nhưng trong lúc vô ý đánh vỡ, tôi vội khắc hình trăng vào để che đi

Dung cười đặt nghiên mực vào chỗ cũ "ông này coi vậy cũng lanh trí".

Nam xem tay An bảo:

- An có bản tính cương trực, nhưng cũng khá giàu tình cảm. ít có người chịu hiểu An, cũng như An ít chịu tìm hiểu người khác. An thích sống theo nội tâm và ít chịu tỏ bày, vì thế tuy bên ngoài An rất vui vẻ nhưng trong lòng cũng rối rắm vô cùng, đúng không?

- Dạ đúng ạ!

- Đường sinh mạng của An khá phức tạp, có lẽ An không chỉ có một mẹ hay một cha

- Dạ, thực sự mẹ An là vợ lẽ của một phú ông, nhưng đã ly dị, bây giờ thì mối dây liên hệ giữa An và cha chỉ là những đồng tiền trợ cấp.

- Đường tình cảm của An khá rắc rối. Có lẽ An sẽ gặp trắc trở trên đường tình, nhưng thôi, chỉ cần hiểu là tương lai An sẽ có hạnh phúc và hậu vận thường bệch hoạn luôn.

- Trắc trở thế nào xin thầy cho biết.

- Có lẽ An phải đổ vỡ một hai lần mới tìm được hạnh phúc thật sự.

- Còn việc thi cử thì sao thưa thầy?

- Chỉ tay đâu nói rõ việc ấy, nhưng đường công danh của em khá tốt, có lẽ sẽ vượt qua dễ dàng.

- Thưa thầy, còn em.

Dung chìa tay ra, mặt đỏ lên vì thẹn, những ngón tay thon nhỏ trên bàn tay vương vấp hình ảnh nghệ thuật. Nhìn Dung, Nam cảm thấy lòng mình không được tự nhiên, nắm lấy bàn tay lạnh giá của Dung, chàng muốn san sẻ hơi ấm mình cho nàng. Nam thấy thẹn lòng khi nghĩ như thế. Những đường

chỉ tay rất rõ ràng thế mà Nam chả nhìn thấy gì cả. Gương mặt sầu mộng đăm mê, tạo cho Nam lối thoát:

- Đường tình cảm của Dung không được tốt cho lắm, có lẽ sẽ gặp trở ngại trên đường tình. Dung hay sầu muộn, theo đường vận khí cho biết từ 25 tuổi trở đi mới tìm được hạnh phúc. Số Dung không giàu, nhưng có thể có danh.

Dung rút tay về, nàng nhìn Nam thầm nghĩ: có thể có nhiều điều thầy nhìn thấy nhưng thầy không nói cho mình nghe

Nhìn Nam, Dung hỏi:

- Sao thầy không coi cho chính thầy
- Tôi cần gì xem, cuộc đời đã xé, những điều đáng xảy ra thì đã xảy ra rồi, bây giờ thì không gì hơn là được sống bình lặng mãi thế này
- Điều này có lẽ thầy sẽ đạt đến vì làm nghề giáo cuộc đời sẽ bình lặng trôi đi
- Tôi cũng mong vậy, nhưng làm sao đoán được mệnh trời
- Chắc thầy đã nhìn thấy những bất ổn cuộc đời trong tương lai nên thầy mới nói thế.
- Tôi không thấy gì cả, nhưng việc gì muốn đến cũng sẽ đến.

Dung nhìn Nam đùa:

- Thầy có vẻ thầy bói quá!
- Chỗ nào đâu - Nam hỏi
- Thầy hồi nãy bảo ít ai hiểu được An, cũng như An không chịu tìm hiểu người Thừa thầy, chính mình, mình còn chưa

hiếu được thì làm sao mà hiếu người, cũng như thầy bảo em hậu vận sẽ khá, nhưng đó chẳng qua là lời nói đẹp của người bói mà thôi

- Em có nhận xét khá lắm, còn hên cho tôi là vẫn làm nhà giáo chứ chưa ra nghề thật sự.

Dung cười bảo:

- Nếu thầy có ra nghề đi nữa thầy vẫn không thất bại đâu mà sợ.

Đoạn Dung lục trong bóp ra một cục bạc đặt vào tay Nam:

- Em gọi thầy một cục tiền quẻ.

Nam nhận lấy cười:

- Như vậy là hôm nay được lộc nhỏ.

Dung và An bước ra khỏi phòng, Nam khép cửa lại ngồi xuống ghế, tay mân mê đồng tiền, một chút tình cảm lạ nhen nhúm trong lòng. Nam đốt một điếu thuốc hít hơi dài thả khói cho mờ cảnh vật, tình cảm lạ vẫn chưa bay đi, chàng đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, những cây trúc xanh gọi cho chàng khóm trúc quê hương. Nơi đó, sau hiên nhà những khóm hồng trúc nhuộm màu đỏ sậm, mà có lần vợ chàng Nhược Tố đã ví nó với chàng, bản tính thẳng thẳng không cúi lườn. Lúc đó chàng hãy còn quá trẻ, bản tính ương ngạnh và bất phục người

Bây giờ sau những năm dài lăn lóc trên đường đời đau khổ, đã khiến chàng mềm mỏng hơn rất nhiều, biết nhịn nhục và an phận hơn. Nỗi nhớ nhà theo khóm trúc dâng tràn, chàng thảng thốt gọi tên Nhược Tố! Nhược Tố!

Xa xa dây ngói với mây mù che đĩnh gọi một hình ảnh xa mờ.

Nhược Tố! nàng đã chết thật rồi hay sao Nam vẫn không tin thế, chàng nào có tận mắt nhìn thấy nàng lìa đời bao giờ đâu. Nếu thật sự em đã chết rồi, thì có lẽ em đã nghe được lời gọi của anh. Bao nhiêu năm rồi, mãi không thấy em dù chỉ trong giấc mộng.

Nam trở lại bàn giấy, quyển vở của Dung vẫn còn đấy, chàng gấp lại và liệng vào chồng tập chưa sửa nơi bàn. Con gái gì mới 18 tuổi đầu, sống an vui trong tình thương cha mẹ, lại bày đặt viết những lời đau thương hận tội. Trong khi ta đã trên 40 năm lăn lóc trên cuộc đời chua cay mà không hề than thở. Nam nhớ đến một bài thơ cũ:

Thiếu thời chưa biết mùi buồn

Ham lên vọng gác ngâm bài sầu thi

Bây giờ khổ đã đong đầy

Lòng đau muốn tỏ nhưng nào ra hơi

Nỗi nhớ nhà khôn nguôi, Nam ngồi vào bàn, cầm bút lên để trút niềm tâm sự.

Khoảng cách quá mịt mờ

Nhưng nào có ai quên đi nghĩa tiêu tương?

Bây giờ sinh tử hai đường ly biệt.

Chỉ còn hẹn lại kiếp sau

Nam nghĩ đến thời ly loạn, thuở đó Nam đã gặp Tố, biết Tố rồi yêu Tố. Tình yêu mong manh trong ba năm yên ổn rồi lại

cách trở vì loạn lý. Bây giờ chàng đã già rồi, đâu còn sự lãng mạn của tuổi thanh niên mà chết theo tình. Cuộc đời giống như ly rượu đắng dù không thích uống cũng không thể đổ bỏ một cách dễ dàng.

Nam đứng dậy, chàng đến tủ lấy chai cao lương ra, chiều nay không có giờ dạy thì sợ gì mà không uống cho say. Lúc này thì Nam chỉ mong được thật say, để quên đi vạ nổi sầu. Tuy không đồ nhắm, nhưng đâu cần. Cầm bình rượu nơi tay Nam ngửa cổ tu vơi đi nửa bầu. Những giọt rượu rơi vào họng làm nóng ran cả ngực. Dù biết rằng uống thế dễ bệnh nhưng Nam vẫn tu cạn bầu rượu. Liệng vỏ ra xa, lên giường nằm ôm chầm lấy gối:

- Làm thân nam tử mà đến cả vợ con còn không bảo vệ được, thì ra giống gì?

Nam nằm xuống muốn khóc, một vật lạ từ túi áo rơi rạ Nam cầm lên xem. Đồng tiền của Dung làm Nam có cảm giác chạm phải nước sôi, chàng liệng ra xa, đồng tiền rơi dài và nằm yên dưới tủ.

- Nhược Tố ơi! Nhược Tố! - Nam thốn thức.

Tiếng gõ cửa dội vào, Nam không buồn ra mở. Tiếng gọi gấp rút:

- Thầy ơi! Thầy!

Cửa mở, Vân, Tần và vài ba người bạn gái khác. Vân ríu rít:

- Thưa thầy, thầy làm ơn coi tay cả cho chúng em nhé. Xem chúng em có thể lên được đại học chẳng?

Nam nhú mày nhìn lũ trẻ, đầu óc chàng đang rối bời. Vân

đến cạnh bàn viết ngồi xuống ghế:

- Thầy xem cho em nhé.

Nhưng bỗng nhiên Vân la lên:

- ô hay! Sao mùi rượu vậy Thầy hút thuốc mà còn uống rượu nữa sao

Nam cười buồn không đáp, Tần nói:

- Thầy đã coi tay cho Dung, bây giờ bắt buộc thầy phải coi cho chúng em.

Đầu Nam nặng như búa bổ, chàng bảo:

- Mai đến xem, bây giờ đến giờ vào học rồi!

Vân nhìn lên bàn, trông thấy mảnh giấy lúc nãy Nam đang viết dở chăm chú xem. Nhưng Nam đã nhìn thấy, chàng giật ngay lại

- Viết xàm mà xem làm chi

Đám con gái cùng yên lặng, Vân bảo:

- Thôi chúng mình về, mai lại

Nam khép cửa, lên giường nằm. Mình thích cô đơn, nhưng cô đơn quá lại buồn.

Vân nắm tay Tần lôi lên lầu, vừa đi vừa nói:

- Hôm nay thầy Nam có việc buồn, mày thấy không hình như ông ta vừa khóc.

- Tao không tin, lúc nãy mới xem tay cho Dung mà buồn gì lạ

thế, chắc ông ta không thích coi cho tụi mình mới làm thế. Mây thấy không ổng chỉ thích Dung thôi. Lúc nào cũng khen Dung làm luận khá, viết văn giỏi. Tao nói thật, tại tao thích con Dung chớ bằng không tao đã nghỉ chơi với nó từ lâu.

- Mây không hiểu gì cả. Những người theo nghiệp văn đa số đều như vậy cả, mới vui đó nhưng đã buồn ngay, tao nghĩ ông ta đang buồn thật.

Vân đi vào lớp, vỗ vai Dung đang ngồi tư lự:

- ông Nam, ổng uống rượu say, ổng khóc bên phòng kì!

- Thật chơi, đừng nói xàm.

- Thật mà, trong phòng ổng đầy hơi rượu, còn ổng khóc hay không, tao không biết, nhưng mắt ổng đỏ hoe. Không hiểu việc gì đã gây cảm xúc cho ông ta như vậy, tao còn thấy trên bàn ổng còn mảnh giấy viết dở.

- Trên giấy viết gì vậy?

- Tao xem chưa xong. Thầy Nam đã giựt lại xé tiêu, chỉ nhớ một hai câu lõm bõm gì đó.

- Đâu đọc xem?

- Cái gì mà ... Hôm nay...rồi kiếp sau. Có lẽ hôm nay đã lỡ làng rồi, kiếp sau sao đó không rõ, ờ ...ờ ...mà còn cái chi là nỗi nhớ ... ôi đại loại như vậy cả.

- Mây có chắc là vậy không?

- Tao không chắc, nhưng dám cá với mày tám phần mười ông ấy nhớ vợ ổng.

- Ông có vợ?

- Thật mà, nhưng vợ ông đã tự tử chết khi bị ép duyên ở đại lục, nghe nói từ đó ông Nam mới sanh tật uống rượu

à, à, Dung trầm ngâm trước quyển từ ngữ Anh, ngược nhìn ra khung cửa, bầu trời xanh lơ đẫm, xa xa là dãy núi mây phủ bạc đầu. Thật là một buổi chiều đẹp, nhưng cuộc đời có đẹp như vậy đâu. Mỗi người đều có những sầu não riêng của mình. Cuộc sống thì quá nhiều đau khổ, nhưng tại sao lại để ý đến nó? Tại sao không chịu bình thản trong lòng?

Dung nhìn ra phía sau, An đang gục đầu trên bàn. An cũng đang buồn, không ai giúp được An cả, cũng như chẳng ai giúp được cho mình!

CHƯƠNG 7

Dung ngồi thừ ra trước bài đại số hằng giờ mà vẫn không giải được, mấy con số rắc rối khó tính không chịu ngoan ngoãn nghe lời nàng. Bực tức Dung bỏ viết xuống, nhìn ra song cửa, một cánh chim non đang đậu trên lan can, giục mình bay bổng lên khi Dung mở rộng cửa. Nàng thấy bực bội vô cùng, vói tay lên kệ sách lôi ra một quyển xem. Đây là quyển Đường thi ba trăm bài Lật ra đúng bài "Hạ Chung Nam Sơn qua Khoa Tư Sơn nhân túc trí tửu" (đến nhà người núi Khoa Tư ở cuối núi Nam chuốc rượu của Lý Bạch:

Đêm đã phủ núi xanh
Trăng núi theo người đến
Ngoảnh mặt vùng đã qua
Xanh xanh hàng lá nhỏ
Đón mừng anh nông phu
Trẻ thơ ra mở cổng
Trúc xanh hàng hàng che
Cải xanh mừng núa áo
Lời vui cùng cùng rộn rã
Rượu ngon cùng cạn ly

Tòng reo cơn gió thoảng

Khúc tận sông sao cạn

Tôi say anh cùng vui

Quên cả sầu con tạo

Gấp sách lại, nhấp miếng trà, Dung nghĩ đến đời sống con người ở núi Khoa Tư sao mà đơn giản đến thế, cả đến Lý Bạch cũng là con người biết sống. Dung bỗng có ý nghĩ so sánh ngộ nghĩnh là nếu Lý Bạch thuở nhỏ cũng bị bắt học như bây giờ, tối ngày vùi đầu với Acid Sulfuric, với Sin, Cos X, Y ... liệu Lý Bạch có còn trở thành nhà thơ cho người ca tụng nữa không? Dung nghĩ rằng chỉ cần tách trà nóng bên quyển Đường thi đọc to lên cũng là lạc thú ở đời rồi. Không biết ai đặt ra cái X, Y làm gì cho rắc rối. Nhưng dù muốn dù không Dung cũng phải trở về thực tại với bài đại số rắc rối.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đầu óc vẫn mịt mờ, bài toán hình như càng lúc càng trở nên khó hơn, nghĩ đến một buổi sáng chủ nhật không làm được trò trống gì Dung thấy chán nản vô cùng. Một giọt nước mắt rơi xuống vở, Dung vội chùi đi, lúc này sao mình yếu đuối thế? Dung bực dọc vò những mảnh giấy nháp liệng vào giỏ rác.

Ở phòng bên Lân đang tập thổi kèn, tiếng nhạc rè điếc cả tai, trong khi ở phòng khách ông Giang đang bàn chánh sự với các ông bạn và Nhược làm bài ở phòng mẹ.

Ai cũng sốt sắng với công việc, chỉ có Dung là bất mãn với công việc của mình thôi. Nàng đứng dậy, nhìn những quyển vở bỏ ngổn ngang trên kệ sách mà Dung đã cố tiện tay để mua, bây giờ bụi bặm bám đầy. Việc bài vở nhà trường đã làm

Dung quên bằng lâu nay, bây giờ nhìn lại, Dung thấy bất nhẫn vô cùng, vội đem tất cả xuống phủi từng vết bụi, bao lại thật kỹ sắp xếp ngay ngắn vào kệ.

Lân từ ngoài, tay mang bảng vẽ, tay mang bút chạy vào bảo chị:

- Chị ngồi ngay ngắn cho em vẽ một tấm nghen?
- Không được chị đang bận. - Dung đáp.
- Sắp xếp làm gì những cuốn sách đó.
- Mặc tao!
- Thôi mà, chị ngồi yên cho em vẽ tí đi, em sẽ vẽ cho chị đẹp mà.
- Nhưng tao không thích.
- Để những quyển sách đó bữa khác sửa sang lại cũng được, hôm nay cho em vẽ chị đi

Lân vừa nói, vừa chạy đến giựt quyển sách trên tay Dung liệng lên bàn, Dung giận dữ la:

- Lân! đừng làm bậy, bộ muốn cưỡng bách người ta ngồi yên cho mày vẽ là được sao Sao không giỏi đến gọi con Nhược ngồi cho mà vẽ?
- Nó không chịu
- Tao cũng vậy
- Chị không cho em vẽ, em phá cho chị xem. - Lân dọa
- Đâu giỏi phá coi, tao kêu má liền cho xem.

- Chị có kêu má cũng không la em.

Dung giận dữ:

- Bây giờ mày có đi không?

- Được! em đi, rồi chị sẽ hối hận về những hành động của chị cho xem.

Lân dọa và ra khỏi phòng.

Dung tiếp tục sắp xếp những quyển sách lên kệ, nhìn những quyển sách bao bì sạch sẽ, ngăn nắp trên kệ, Dung thấy hả dạ vô cùng, nàng lấy quyển Anna Karenine của Tolstoi ra lật từng trang xem, rồi tự nhủ: một ngày nào đó mình cũng sẽ viết một quyển sách như thế này.

Trong lúc Dung đang nghĩ vớ vẩn, Lâm từ phía sau đi nhẹ đến, trên tay bọc ny lông đầy nước. Lâm đợi lúc Dung bất ý, ném vọt lên kệ sách. Dung thất thanh la lên, nhưng những quyển sách đã bị nước làm ướt cả, Dung chụp lấy tay Lâm giận dữ quát:

- Mày làm trò gì vậy hả?

Đoạn lấy chiếc túi ny lông khi nãy úp thẳng vào đầu Lâm. Lâm cũng không vừa dùng cả sức con trai bẻ tay Dung. Dung đau điếng la lên đồng thời lấy tay nện thùm thụp vào lưng Lâm mong Lâm sẽ buông ra. Việc đòi co khiến ông Giang từ phòng khách chạy qua nhìn thấy Dung đánh Lâm, vội quát:

- Dung, mày làm gì đánh em?

Lâm thấy cha đến vội bỏ tay Dung chạy thoát. Dung ầm ức:

- Thừa cha, cha không biết, thằng Lâm nó ...

- Đừng nói nữa! - ông Giang cướp lời - Con gái gì mười tám, mười chín tuổi đầu rồi mà vẫn chưa nên nết cứ đánh lộn mãi với em, không mắc cỡ hay sao Nhà đang có khách, để cho người ta cười vào mặt à?

Dung buồn không đáp, ngồi yên trên ghế nhìn những quyển sách và nền gạch ướt. ông Giang bỏ ra phòng khách, Dung văng vẳng nghe tiếng cha than phiền cùng khách về việc dạy dỗ con cái Nàng cắn môi chực khóc "việc gì cũng không như ý mình cả". Đứng dậy, Dung đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lân đã chạy ra sân đang đẽo cây làm thủ công. Thấy Dung, nó nheo mắt nhìn nàng tự đắc, Dung vẫn thản nhiên nhìn Lân. Con trai gì lớn rồi mà vẫn liếng, chỉ tại cha làm nó lờn thôi, chứ thực ra nó cũng khá tốt.

Bỗng tiếng Lân từ bên ngoài la lên "Ui da!", Dung nhìn ra ngón tay Lân đã bị lưỡi dao làm cho đứt, máu chảy khá nhiều Nghĩ đến việc "lạc cực sinh bỉ" Dung không thể nín cười được. Lân tức bảo:

- Chị cười cái gì?

Nói xong, bỏ cây đó chạy bay vào nhà. Dung nghe tiếng hoảng hốt của cha:

- Làm sao mà máu chảy tùm lum vậy Mau đem thuốc đỏ bông gòn ra!

Lân thưa láo với cha:

- Chị Dung cắn con đó.

- Sao Chuyện vô lý vậy Dung làm sao cắn em? - ông Giang giận dữ quát, đoạn quay sang phân bua với khách:

- Các ông coi, con gái gì mà mười tám tuổi rồi, không lo học tối ngày chỉ đánh lộn.

Dung ngạc nhiên về lời cha, nàng muốn chạy vào phòng khách để giải thích, nhưng nghĩ lại trước mặt khách mà tranh luận với cha là điều không nên, nên lại thôi. Con đã mười tám tuổi rồi, nào có là con nít đâu. Dung buồn rầu ngồi xuống ghế cắn lấy móng tay.

Dung nghe tiếng mẹ hỏi:

- Con Dung chỉ cần mài nơi đây hay còn đâu nữa không? Coi kỹ vết thương rồi lấy thuốc rửa đi, không thôi nó làm độc đó!

Dung cúi đầu xuống bàn, nàng muốn khóc to lên, nhưng cố hống nghẹn lại. Chẳng ai ưa tôi, cũng chẳng ai thương tôi cả! Cha chỉ yêu Lân, mẹ chỉ thương Nhược, còn tôi thừa thãi chẳng? Dung nhìn xuống đất, quyển Anna Karenine của Tolstoi lúc nãy xô xát đã làm rách bìa đang nằm đó. Dung nhón tay lượm lên, sửa sang một cách tiếc rẻ. Tựa đầu vào chiếc đèn hình tượng thiên sứ bằng thạch cao, Dung hỏi:

- Thiên sứ ơi! Người có yêu tôi chẳng?

Khách đã ra về. Dung vội tìm mẹ để phân trần. Bà Giang một mặt bảo con dọn cơm, một mặt bảo:

- Hèn gì, lúc nãy nhìn vết thương, tao thấy đâu giống vết cắn.

Mẹ Dung tuy thương Nhược nhất nhà, nhưng đối với việc tranh chấp giữa con cái, bà phân xử rất công minh.

Bữa cơm trưa đã dọn xong, mọi người cùng lên bàn dùng cơm, bà Giang nói với chồng:

- Con cái nó có đánh lộn mình phải hỏi cho rõ rồi hãy la rầy chúng, lúc này Lân nó nào có bị con Dung cắn đâu, nó đặt điều nói láo, không dạy lại không được.

ông Giang hồi đó tới giờ, ít khi nhận mình quấy, nghe thấy vợ nói mình không công bằng trước mặt con, hơi ngượng, nên dù không nhìn thấy Dung cắn Lân, ông cũng vội nói:

- Nó cắn chó còn ai nữa, tôi thấy mà!

Dung thẳng thốt, bỏ chén xuống kêu lên:

- Cha!

Vì đã lỡ lời, ông Giang lập lại:

- Chính mắt tôi thấy!

- Cha!

Dung run giọng, nước mắt lưng tròng, nàng cố nén sự uất hận xuống.

- Cha! Nếu thật sự cha nhìn thấy, thì con còn biết nói gì nữa bây giờ? Sao cha không nói thật với lòng cha

Mẹ Dung quát:

- Dung! Con không có quyền có thái độ đó với cha con!

Như sóng đã vỗ bờ, không chặn được Dung nói:

- Thừa cha! Cha có còn nhận con là con của cha không? Nếu cha còn nhận con là con của cha thì chắc có lẽ cha sẽ không giúp Lân nói láo Con lúc nào cũng muốn làm việc phải, con cũng rất thương mến cha mẹ, tại sao cha mẹ không thương con, làm cha mẹ mà không công bằng, thì con làm sao không

lỗi lầm cho được? Cha mẹ sinh con ra lại không thương con như con Nhược thằng Lân. Lân nó hiếp đáp con, cha lại nói oan cho con, thì con làm sao sống được? Cha mẹ sanh con ra làm gì? Tại sao

Nói xong, Dung bỏ cơm chạy vào phòng nức nở khóc, nỗi đau khổ tột cùng. Dung buồn không chỉ vì bị cha nói oan, mà vì cha đã để lộ một cử chỉ vô tình không đẹp.

ông Giang ngạc nhiên trước những lời chỉ trích của Dung. Con cái bây giờ quá lắm rồi, dám chống đối lại cả cha mẹ, mình đã mất hết uy lực làm cha rồi hay sao ông nhìn vợ yên lặng, trong khi Nhược đang nhìn cha với đôi mắt bất mãn. ông Giang bỗng cảm thấy hối hận về câu nói oan lúc nãy của mình, nhưng ông không thể thốt lên được. Để phá tan nỗi bối rối cũng như bầu không khí nặng nề của phòng ăn, ông gượng cười nói:

- Thôi mình ăn cơm đi chớ, con bé nó khóc dai lắm, dám khóc cả hai ba giờ cho mà xem, để mặc nó khóc đi

Để mặc nó khóc! Bốn tiếng ấy khiến cho Dung đang tức tưởi khóc, vội im bặt. Dung ngồi dậy, phải cứ để mặc nó khóc, vì nếu nó có khóc đến chết đi nữa cũng nào có ai ngó ngàng đến đâu Dung cười buồn, đứng dậy đến cạnh cửa sổ nhìn bầu trời xanh yên lặng bên ngoài. Sự sống của con người có thật hay không? Con muốn cha mẹ yêu, nhưng cha mẹ nào có đoái hoài đến mình. Tại sao mình lại không thể sống mà không cần tình yêu được? Tại sao Dung chợt khám phá ra mình là người quá nhiều tình cảm. Sự sống này nào có thích hợp với tôi đâu Tôi sẽ không bao giờ đạt được những điều tôi đang mong mỏi

Dung lau nước mắt, lòng thấy trống trải vô cùng. Nàng chậm

rãi đọc:

Bồ đề nào phải là cây

Kính sánh không là điểm tựa

Không một vật gì trong đời

Lại không nhuộm mùi trần

Đây là bốn câu Dung đã nhại lại của Phật gia Nam tổng lục tổ, Thượng Tọa Huệ Năng nguyên văn như sau:

Thân như cây bồ đề

Tâm trong như kính

Nguyện đem lòng phát thệ

Xin đừng nhiễm bụi trần

CHƯƠNG 8

Dung không hiểu tại sao mình lại thốt ra những lời này, chỉ cảm thấy cuộc đời quá vô nghĩa, đeo đuổi một việc gì cũng chỉ là làm trò cười. Dung bước ra khỏi phòng, qua phòng ăn nhìn thấy cha Dung bỗng có cảm giác căn nhà quá lạnh lùng, nàng bỏ đi ra phố.

Lang thang trên đường dài, xe cộ và người người qua lại tấp nập. Dung chẳng buồn để ý đến, nàng tự hỏi: "Rồi mình sẽ đi đến đâu?" Đầu óc thì trống rỗng, không biết đi đến nơi nào. Còn những con người này họ qua lại vội vã làm chi?

Nơi góc phố, gã ăn mày già đang ngồi với chiếc thau con xin tiền. Dung liệng đồng năm cắc vào, lòng tự nghĩ, mình với lão ăn mày chẳng qua như nhau cả, lão cần tiền, mình cần tình thương, chỉ có điều khác nhau là lão được người cho tiền, còn ta lại chẳng ai cho. Đứng ra mình còn đáng thương hơn lão ăn mày nữa!

Cứ lang thang mãi, Dung không hiểu là mình đã đi được bao lâu rồi, cho đến khi Dung thấy đói, thì phố đã lên đèn. Sực nhớ ra từ sáng tới giờ vẫn chưa có miếng cơm trong bụng. Sờ lại túi còn được đôi ba đồng bạc, Dung ghé vào quán bên đường, ăn một tô mì. Thấy nhà An còn cách không xa, Dung ghé lại.

An hết sức ngạc nhiên khi thấy Dung đến chơi. Nàng ngụ chung với mẹ trong ngôi nhà ba gian kiểu Nhật gồm phòng

khách, phòng ăn và một phòng ngủ, rất vừa vặn cho hai mẹ con chung sống.

An dìu Dung vào nhà, chăm chú nhìn bạn:

- Việc gì xảy ra mà mặt mày thiếu não quá vậy - An hỏi
- Không có việc gì cả, mà là chuyện con con, tao cùng em đánh lộn, cha lại bênh vực nó.
- Chuyện như vậy gia đình nào lại không gặp?
- Phải, chỉ là chuyện con con. - Dung thì thầm.

An nín lấy tay bạn:

- Đừng thế Dung, mày còn có cha để rầy la, còn tao thì sao
- Mày đừng an ủi tao! - Dung òa lên khóc, đầu gục lên gối An, An vỗ vai bạn:
- Thôi nín đi, đừng khóc nữa
- Mày hãy để tao được khóc, tao thèm khóc vô cùng.

Dung vừa nói tiếng khóc càng to hơn. An yên lặng ôm lấy bạn, để cho Dung trút tất cả niềm đau trong lòng, cho mãi đến một lúc sau, những giọt nước mắt rơi xuống cổ Dung, ngừng đầu lên An cũng đã khóc tự bao giờ.

Dung nín khóc hỏi:

- Tại sao mày lại khóc?
- Tao đang muốn khóc, vì tao đau khổ hơn mày nhiều

Dung thần thờ nhìn bạn, vỗ vai nói:

- Thôi mây nín đi, để thôi mẹ mây tưởng hai đứa khủng cả bây giờ.

An cũng đã nín khóc, hai bàn tay xiết chặt, Dung và An tựa bên nhau yên lặng, một lúc Dung nói:

- An oi! Mây giống chị tao quá.

- Vậy thì hãy nhận tao làm chị đi

- Mây thích tao không?

- Nhất định là thích.

- Chị An, em muốn nghe tiếng đàn guitar của chị.

An cầm lấy chiếc đàn treo nơi tường, dạo nhẹ khúc nhạc, đoạn hát:

"Lấy chiếc thiệp in đầy nước mắt

Gởi cho dòng nước luân lưu

Đưa đến tận nhà anh

Để lòng anh rung động

Em đã hỏi đàn én xuôi Nam

để biết tin tức của chàng

Đó là tiếng thôn thức của tim em

Mong được không sầu như giấc mộng"

Tiếng hát vừa dứt, An vẫn đệm những điệu nhạc ròi, những giọt nước mắt đã long lanh tròn.

- Thôi đừng hát chi những lời đó nữa, hãy hát "Bài ca của chúng mình".

"Bài ca của chúng mình" là một sáng tác hợp soạn bởi An và Dung. An viết nhạc, Dung viết lời Cả hai cùng ca:

"Cuộc đời quá bi thương, tình đời hay ấm lạnh,
tương lai sao mịt mù, những giọt nước mắt,
những khúc đoạn trường, Sao quá đau thương,
nhấp chén rượu nồng, đến xứ mộng say,
xin đừng bảo tôi điên cuồng. Hôm nay vui đây,
mai lại sầu thương, cuộc đời sao lắm chuyện"

Tiếp đến đoạn hai:

"Góc biển chân trời, cỏ bình hội ngộ,
than thở tri âm sao khó kiếm
Núi cao ca vang, nước trôi thì thầm,
chia xẻ tình sầu của ta
Hôm qua gió lạnh, hôm nay mưa sầu
hợp tan không định trước
Mình hiểu nhau đây, tình thâm khó dứt
xin nguyện bạn Kim-Lan"

Hát xong cả hai cùng cười to, nỗi buồn vui đi, ngày buồn bã đã qua mất, hai đứa lại cùng hát, cùng ca, những nỗi bi

thương biến thành niềm vui vẻ. Một lúc sau, An đem cất đàn, Dung đứng dậy:

- Thôi tao về!
- Mây hết buồn chưa - An hỏi
- Tao nghĩ kỹ rồi, từ nay về sau, tao sẽ để mặc cha tao, em tao muốn làm gì thì làm. Cha không muốn coi tao là con cũng được, em không nhìn chị là chị cũng chẳng sao!

Dung đến kệ, lấy giày mang vào, hỏi ngược lại bạn:

- Còn mây thì sao, hết buồn chưa Hết nhớ lão Từ chưa
- Cũng như mây, tao cũng không hiểu nữa

Rời khỏi nhà An trời đã vào đêm, những cánh sao giăng đầy trời lấp lánh, ánh trăng luồn liềm cô độc trên không. Gió đêm thổi về mang ý lạnh. Dung kéo cao cổ áo, đập trên bóng trắng trở về nhà. Những bước chân ngập ngừng do dự, phải chỉ có một nơi nào khác để đến thì Dung sẽ không thềm trở về nữa, nhưng tiếc thật.

Đến nhà, Nhượng mở cửa, Dung lảng lạng vào nhà, ngang qua phòng khách thấy cha đang ngồi viết lách, Dung không màng hỏi, lên giường nằm. Tôi sẵn sàng dâng hiến tình thương của tôi cho người, nhưng nếu vấp đổ, tôi cũng sẽ sẵn sàng hận người. Cha đã chối từ tình thương của con thì xin cha đừng ngạc nhiên khi con không còn thương cha nữa

Một tuần lễ trôi qua, Dung vẫn lạnh lùng như pho tượng đá. Thái độ tiêu cực phản kháng đó đã khiến ông Giang ngạc nhiên. ông cứ tưởng rằng sự giận hờn của con, đối với cha mẹ, cao lắm chỉ kéo dài một hai ngày, không ngờ Dung lại

cứng rắn quá thế.

Dung trốn lánh không bàn chuyện với cha, tan trường về nàng lẳng lặng về phòng, không một lời thăm hỏi Thái độ đó khiến ông Giang bức mình vô cùng. Con mà không ngó ngang đến cha thì còn là thể thống gì nữa Thái độ của con là như vậy đó sao

Một bữa cơm tối, ông Giang nhìn Dung đang ngồi đối diện lẳng lặng dùng cơm, con giận trào lên, ông gọi:

- Dung!

Dung cúi mặt nhìn vào chén, không trả lời

- Dung! - ông quát.

Lòng Dung dằng co, lý trí kêu gọi, Dung muốn trả lời cha, nhưng bản tính lì lợm lại khóa họng nàng.

- Mày có nghe tao gọi mày không? - ông Giang giận dữ quát.

- Nghe rồi! - Dung lạnh lùng đáp.

Con giận sôi sục, ông Giang không thể nén được nữa "Bốp!" ông vỗ mạnh vào bàn ăn, chén đĩa văng tứ tung. Chưa hả giận, ông chụp ngay cái chén ném vào đầu Dung. Dung lì lợm không tránh, cái chén không ném trúng, trượt qua Nhược ngồi bên. Chỉ nghe tiếng khóc to của Nhược, tiếng thét của mẹ, Dung nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Nhược. Máu đông lại trong người nàng, hàng ngàn nhát dao như đâm thấu vào tim, không còn biết gì nữa, Dung đứng chết lặng.

Bà Giang mang Nhược vào nhà thương. Dung vẫn đứng đó, không còn cảm giác, không có tư tưởng, thế giới trước mặt như đã sụp đổ trong lòng nàng.

CHƯƠNG 9

Lớp học ồn ào, Nam đứng trên bục gỗ mỉm cười nhìn đám học trò của mình đang hăng say bàn cãi về địa điểm cuộc du ngoạn sẽ được tổ chức ở tuần sau. Trưởng ban trật tự Vân không những không duy trì kỷ luật cho lớp lại to mồm bàn cãi hơn ai cả. Dung ngồi cạnh chống tay vào cằm đùa nghịch với cây bút chì trên bàn, gác mặc ngoài tai sự ồn ào. Trên bảng đen bốn năm địa danh đã được đề nghị như núi Vương Minh, hồ Bích Đàm, Thác ô Lai, Động Ngân Hà, núi Quan âm ...

Nam chờ đợi một lúc lâu, thấy không còn ai đưa ra địa điểm khác, chàng nói:

- Nếu không có ý kiến nào mới thì chúng ta sẽ bước sang phần biểu quyết.

Vân nhồm lên la to:

- Thừa thầy, còn ạ! Em đề nghị đi núi Sư Đầu!

Cả lớp ồn lên vì nhà trường cho nghỉ có một ngày, làm sao đến núi Sư Đầu được. Nếu có đi thì ít nhất cũng phải ở lại trên núi một đêm, thật bất tiện, Nam bảo:

- Tôi xin lưu ý các bạn, chúng ta chỉ có một ngày, đừng đề nghị nơi quá xa

Vân vùng vằng ngồi xuống, vỗ bàn:

- Nhà trường gì kẹo quá, chỉ cho nghỉ có một ngày

Nói xong quay sang nhìn Dung đang yên lặng, bảo:

- Sao mày không đề nghị nơi nào cả vậy

Rồi như sực nhớ ra, Vân vội đề nghị thêm:

- Đàm Nhật Nguyệt.

Cả lớp cười ồ, núi Sư Đầu đã đi không được, Đàm Nhật Nguyệt còn xa gấp mấy lần làm sao đến! Nam nhún vai, chàng nói một câu, nhưng vì ồn quá không ai nghe rõ. Vân sực nhớ đến chức trưởng ban kỷ luật của mình, vội đứng dậy quát:

- Yên lặng! Yên lặng! Ai mà còn ồn nữa, tôi sẽ ghi tên ngay, ai muốn nói gì phải đưa tay lên trước.

Cả lớp lại được dịp cười bằng thích, vì đầu giờ đến giờ người to tiếng nhất vẫn là Vân.

Nam đợi tiếng cười vừa dứt, chàng bảo:

- Thôi chúng ta bắt đầu biểu quyết đi!

Kết quả cuộc biểu quyết, địa điểm được chọn là thác ô Lại Dung đứng dậy lấy quyển sổ lớp ghi lấy kết quả và ngày giờ khởi hành, đoạn trao cho Nam. Nam đỡ lấy quyển sổ từ tay Dung, ký tên vào sổ, bất chợt ngẩng mặt lên nhìn Dung, đôi mắt mơ huyền như hàm chứa một tâm sự cần tỏ bày, chàng bỗng thấy như đang bị chấn động mạnh, Dung đỡ lấy sách đoạn trở về chỗ ngồi

Việc xong, Nam ôm chồng tập nộp của học sinh ra khỏi lớp, đang đến cầu thang, bỗng nghe tiếng gọi từ phía sau:

- Thừa thầy, cho em nộp vở.

Dung tay cầm quyển sách, bối rối trao cho Nam.

- Vở gì?

- Dạ vở nhật ký nộp trễ ạ.

Nam thoáng ngạc nhiên, dù việc nộp nhật ký là việc bắt buộc phải làm của nhà trường, nhưng thuở giờ Dung nào có nộp đâu, đây là lần thứ nhất. Nộp xong, Dung quay lưng lại trở về lớp. Nam xuống thang nhưng lòng vẫn bị ám ảnh bởi đôi mắt bối rối của con bé.

Đến phòng, Nam khép cửa lại, ngồi vào bàn hút xong điếu thuốc, uống tách trà, đoạn chậm rãi mở vở Dung ra xem:

"Thưa thầy,

Đây không phải là nhật ký mà là những tạp ghi về cuộc sống, em cố gắng ghi lại, mong thầy có thể chỉ dẫn cho em"

Lật sang trang sau, Nam thấy Dung không có ghi ngày tháng chi cả mà chỉ có những đoạn rời sau:

"Hôm nay mát trời, nhưng lòng ta thấy lạnh, lạnh từ trong nhà đến cả nơi trường, cái lạnh len lỏi trong người, như mùa đông sắp đến.

Kết quả bài thi vừa được phát ra, đại số hai điểm, vật lý ba điểm, mẹ bảo: các em con đều học giỏi, còn con thì sao Minh biết nói gì đây nhưng mình nghĩ điểm số nào có phải là biểu tượng cho sự siêng năng đâu

Hôm nay em Nhược đi học về muộn. Mẹ đứng đợi nơi cửa, kêu mình ra rước em, thời may em vừa về đến, nó nhìn mẹ

cười: Con cùng bạn đi xem hát! Mẹ không rầy lại hỏi: Phim có hay không?

Ngày chủ nhật, bài vở lu bù suốt ngày mệt quá. Mẹ lại bảo: Nếu không lên đại học được thì đừng có nhìn tao Thật saó

Sống để làm gì? Mục đích là gì? Lên đại học? Chỉ có vậy thôi à?

Em Lân họa bức thủy mặc, cha khen là thiên tài lại muốn tìm thêm một giáo sư hội họa cho Lân. Họa giỏi lại học giỏi tháng nào thi điểm trung bình cũng không dưới 8.5/10. Tôi làm sao dám đem ra cho người xem?

Em trai, em gái giỏi dẫn oi, làm ơn ban cho chị chút ít tài năng. Cha mẹ kính yêu! Hãy cho con chút ít tình thương, con van xin người

Mẹ ơi! Con lại thi kém nữa rồi, xin mẹ tha thứ cho con, đừng chửi con. Con xin hứa từ nay sẽ không vớ vẩn nữa Không viết gì cả để cố gắng chủ động tư tưởng mình.

Hôm nay Nhược lại mang bảng ban khen về, mẹ bảo: con coi như vậy mẹ làm sao không yêu nó được?

Tư tưởng như con ngựa hoang, vụt qua song cửa Mình không là anh ky mã giỏi làm sao giữ vững dây cương? Ai có biết cho lòng tôi đang khao khát, ai có biết cho lòng tôi đang cầu khẩn thương yêu

Lại một ngày chủ nhật phiền nhiễu, đánh lộn với em Lân, cha bênh nó, việc nhỏ mọn mà! Sao không tự trách mình?

Trống trải cô độc, tôi thù xã hội này, như tôi cũng thương nó vô cùng, chỉ muốn đâm vỡ thành từng mảnh vụn quả đất này

thời

Giận cha không nói, không cười, chống đối tiêu cực. Mình là của mình, nào phải của cha mẹ đâu Nhưng thể xác này là của cha mẹ ban cho, nghĩ vậy, làm sao không thấy ngượng?

Cha giận mình lấy chén ném, lỡ trúng đầu Nhược, nhìn những giọt máu phun ra từ đầu em, tôi thấy bủn rủn cả người Nhược ơi! Nhược làm ơn tha lỗi cho chị nghe Tại sao chén không rơi vào đầu mình mà vào đầu em? Nhược ơi! Hãy giết chị chết đi! Sao cha không giết con?

Tôi phải làm gì bây giờ?"

Nam bỏ vở nhật ký xuống, hình ảnh Dung với gương mặt trắng xanh và đôi mắt buồn ám ảnh mãi hồn anh. Chàng tưởng tượng như Dung đang trước mặt chàng gào to: Tôi phải làm gì đây

Chàng chợt thấy mình đang bị cô bé lôi cuốn vào cái vòng khổ đau của nàng. Nam chua xót cho Dung. Chàng thắc mắc, tại sao Dung không thổ lộ những điều trên cho một người nào khác mà lại là chàng? Phải làm gì để giúp đỡ Dung đây Nam nghĩ đến đôi tay lạnh và đáng mảnh khảnh yếu đuối của cô bé, chàng bỗng có cảm giác khát khao được ôm Dung vào lòng và mang đến những gì Dung cần thiết.

Phải chi mình là Samson, mình sẽ sẵn sàng dùng đôi tay rắn chắc vạch ra chân trời hạnh phúc mới cho nàng. Nhưng tiếc thay mình chỉ là Khang Nam, một tên giáo sư quốc văn quen, làm được gì đây

Nam đọc lại một lần nữa, đoạn đặt bút viết trên nhật ký bốn câu:

"Hãy đến với điều sẵn có, mơ chi chuyện chưa thành

Ngoảnh mặt đi với hiện tại là điều hồ thẹn vô cùng

Nếu thật sự có tài hơn người

Thì đừng bao giờ chịu khuất phục một ai"

Viết xong, Nam thấy thẹn đỏ mặt, không hiểu sao mình lại viết chi những câu sáo ngữ không đúng theo ý mình như vậy. Chàng lại nghĩ rằng không thể nào tìm được một câu có thể diễn tả được niềm cảm thông của mình về Dung.

Nhìn quyển sách, Nam bỗng trở nên tư lự, trên bàn, thuốc vụn đã đầy gặt tàn.

Quyển sách vẫn để nơi phòng Nam, chàng không buồn trả lại cho Dung, cũng như Dung chưa hề đòi lại, nhưng thường trốn tránh mỗi khi bắt gặp Nam nhìn mình.

Ngày du ngoạn đã đến, trời hôm nay trong xanh và đẹp. Các nữ sinh tụ họp nơi sân trường, hai chiếc xe ca lớn được mượn của công ty điện lực, Vân cầm sổ điểm danh đã ba lần mà điểm vẫn chưa xong, Yến thấy thế đến phụ giúp. Các nữ sinh tranh nhau lên xe Nam làm trưởng đoàn, chàng lưỡng lự trước hai chiếc, sau cùng lên đại một xe, không ngờ lại trùng ngay chiếc có Vân, Tần, Dung và An. Nổi vui nhẹ len vào hồn, chàng có cảm tưởng may mắn không bước nhầm lên xe kia.

Xe vừa chạy, các cô bé như vừa thoát khỏi hỏa ngục sách vở, ríu rít huyền thoại rất cởi mở. Vân ôm lấy Dung, bắt nàng phải kể chuyện cho nghe, hôm nay trông Dung cũng khá tươi tỉnh.

Vân nhìn Nam nói:

- Dung nó kể chuyện tuyệt lắm đó thầy, đủ màn hỉ, nộ, ái ố. Thầy bảo hẳn kể nghe đi thầy

- Đừng có xạo - Dung nói - trên xe mà kể chuyện có quý nó nghe, đi kêu con An hát còn hay hơn.

Cả xe nghe Dung nói vội xôn xao lên bắt An phải hát. An chau mày nhìn Dung đang nở nụ cười, biết không thể chối từ An nói:

- Thôi được, để tao ca!

An cất tiếng ca bài "Đoàn quân cứu nước" ... "Thời đại đang thử thách chúng ta, hãy tiến lên xây dựng cuộc đời". Mọi người trong xe vội cất tiếng hát theo, tiếng hát thoát ra ngoài, chẳng bao lâu xe kia cũng bắt đầu vang lên tiếng hát, những tiếng ca hùng hồn cao vút "Người thanh niên trường cột sông núi, hãy tiến thân xây dựng xã hội.."

Tiếng ca càng lúc càng to khiến những người đi hai bên đường phải ngạc nhiên ngắm nhìn. Tiếng hát quá trong trẻo và ngây tình khiến Nam xúc động, chàng nhìn lũ học trò, bỗng thấy mình đã quá già, đã bị ngăn cách bởi tiếng hát trẻ trung kia Dung ngồi tựa lưng vào cửa, yên lặng nhìn các bạn của mình hát vang, Vân thấy thế, bắt Dung hát theo Tiếng ca mỗi lúc một trở nên ồn ào rối loạn, chỉ còn là những tiếng hét. Bác tài xế bên trước cũng cảm thấy lòng mình trẻ lại rất nhiều

Đến địa điểm đã mười giờ, xuống xe còn phải thả bộ dọc theo đường mòn một khoảng nữa mới đến được thác ô Lai, Từng nhóm nữ sinh đi dọc theo đường, người mang thức ăn, kẻ mang nước, cũng có kẻ ngồi xe hỏa một đường rầy, không

phải để nhanh tới mà là vì tính hiếu kỳ khơi động thể thôi

Dung, Vân, An và Tần đi thành nhóm cạnh Nam, vừa đi vừa chuyện phiếm. Vân tổ khổ bà giám thị với Nam:

- Thầy xem, tuổi chúng em là cái tuổi tung tăng, cười giỡn, nếu ở cái tuổi này mà lăm lăm lì lì thì là người bất thường, như vậy đúng ra bà giám thị phải dạy dỗ sao cho chúng em được gọi là bình thường chứ, sao lại muốn chúng em thành người bất thường! Bà nói em không tròn bốn phận trường ban kỷ luật! Vậy sao bà không làm đi! Bà nói em vô lễ, đòi ghi phạt em, thầy xem có đúng không?

Nam cười, chàng hình dung vẻ giận dữ của bà giám thị, đoạn bảo:

- Em cũng không được đúng lắm, vì nhiệm vụ của em là duy trì trật tự lớp kia mà.

- Thầy cũng bênh bà ta nữa sao

- Tôi không bênh ai hết nhưng bà ta có nói cái gì em nghe qua rồi bỏ đi, làm chi cho nhiều chuyện, tuy nhiên nếu vậy mà phạt em thì cũng không đúng lắm.

Vân trợn mắt:

- Bà mà phạt em hả, còn lâu, nếu phạt thật, em phá văn phòng bà cho mà xem.

Nam lắc đầu, con bé thật quá quắt.

Đến thác nước, mười một giờ trưa Thác tuy không lớn lắm nhưng dòng nước chảy khá mạnh, đổ những khối nước trắng xóa lên những hòn đá rêu trong lòng thác, tạo nên những âm thanh hùng vĩ, che khuất cả tiếng gió. Các cô bé tung tăng

trên những tảng đá, vừa nhảy, vừa la hét. Nam đứng trên bờ ao nhìn đám trẻ vui đùa vô tư lự.

Một vài nữ sinh thấy Nam bơ vơ tội nghiệp vội đến chuyện trò cùng thầy. Nam cảm động vô cùng, nhưng cũng cảm thấy hối tiếc không nguôi. Cảm động vì tấm chân tình của học trò, nhưng nuối tiếc về tuổi thơ đã mất, chàng nghĩ mình đã già rồi.

Dung và An ngồi trên tảng đá gần đấy, chuyện trò to nhỏ, không hiểu sao Nam bỗng có cảm tưởng là Dung đang trốn tránh mình.

CHƯƠNG 10

Buổi cơm trưa đã đến, học trò không hẹn cùng đến ngồi vây quanh Nam, thấy Nam không mang theo phần cơm riêng, các cô vội mang một phần cơm của mình đến cho Nam, kẻ mang bánh, người thịt bò, trứng, trái cây ... Kết quả là trước mặt Nam thức ăn nhiều vô kể.

Dùng xong bữa trưa, học sinh đề nghị bày trò giải trí, lúc đầu chơi bóng chuyền, một lúc chán lại đổi trò chơi khác. Vân đề nghị chơi trò đố vui nghề nghiệp. Phân đội ra làm hai toán, mỗi toán có một người đại diện và mỗi toán sẽ cố gắng nghĩ ra một nghề nghiệp gì khó diễn tả bằng tay chân nhất, để đố toán kia, thí dụ toán A đố toán B, thì người đại diện cho toán B sẽ phải thực hiện bằng hành động, không được dùng lời nói cho các bạn cùng toán mình xem để đoán ra Toán nào đoán nhanh nhất sẽ thắng.

Khởi đầu Tân, Dung và Nam ở toán A, còn An và Vân toán B, toán Nam được quyền đề nghị nghề nghiệp trước, sau một lúc thảo luận, Dung đề nghị nghề "thông dịch viên" đoạn viết giấy trao cho Vân. Vân xem xong há hốc miệng, vì nghề thông dịch làm sao diễn tả.

Vân bắt đầu biểu diễn, miệng lép nhép như đang bàn cãi, quơ tay quơ chân lên.

An đoán:

- Giáo sư đại học.

Toán A đáp: Sai

Vân lại biểu diễn lại, càng lúc càng rối loạn, nhưng toán B mãi đoán sai, nào là thuyết trình gia, thầy giảng. Đến một lúc vì mệt vì tức, Vân dùng tay vò đầu, các bạn cùng toán lại tưởng là Vân biểu diễn vội la "thợ hót tóc" khiến cho các bạn cười ầm lên, sau cùng Yến mới đoán được là "thông dịch viên" thì đã tám phút hai mươi giây Vân tức giận, bảo chúng bạn phải tìm nghề gì mà học búa nhất để trả đũa lại

Vân và các bạn tụ lại xì xào bàn tán, một lúc lại cười ngặt nghẽo, Vân đưa đề mục cho Nam, mở ra coi thấy ba chữ "nữ du đăng" bất chợt ôm bụng cười, đường đường là một giáo sư như Nam, lại bắt phải diễn "nữ du đăng" thì còn ra cái thống chế gì nữa Chàng hiểu Vân muốn chơi khăm mình, nên chống đối:

- Không được, trò chơi là đồ nghề nghiệp, còn cái này nào phải nghề nghiệp đâu

Vân chống nạnh, đứng nghênh ngang cãi bướng:

- Tại sao không? Có người cũng coi nó như nghề nghiệp vậy!

Nam bối rối vô cùng chưa biết phải làm thế nào, hướng nhìn Vân, bỗng một ý nghĩ lóe lên, chàng đứng dạng chân ra, hai tay chống nạnh, đoạn dùng tay chỉ Vân. Các cô học trò còn đang ngạc nhiên, thì Dung đã cười đáp "Nữ du đăng". Bên toán B ngạc nhiên la lên:

- Thừa thầy, không được, thầy biểu diễn gì mà kỳ vậy Không kê!

- Sao lại không kê, miễn làm sao có người đoán đúng thôi

chớ!

Vân thật sự không ngờ Dung lại đoán đúng nhanh như vậy, một lúc sau chợt nghĩ ra, thì ra thầy Nam đã dùng Vân để biểu thị "nữ du đăng" cho Dung đoán rạ Thật là tức chết đi! Vân lườm lườm nhìn Nam, rồi lại nhìn Dung:

- Chỉ có trời biết sao mày đoán trúng nhanh thế, tao nghi chắc hai người có tình ý gì với nhau đây mới cảm thông nhau như vậy!

Câu nói vừa thốt ra, Vân chợt thấy mình lỗ lòi, im bật, trong khi Dung then thùng quay sang nơi khác, và Nam đang chết đứng. Để lấp liếm lời nói lỗ của mình, Vân bảo:

- Thôi chúng ta tiếp tục cuộc vui chớ, bây giờ toán A ra đề mục đi, tôi cử Yến làm đại diện phe tôi đó.

Lần này toán A chọn "người kịch sĩ" toán B đoán được rất nhanh, Toán B đề nghị lại "người thối rần", Dung chỉ tỏ một vài động tác là Nam ý thức ngay, nhưng âm thầm không dám nói, sau đó Tần cùng đoán ra được, cuộc vui cứ thế tiếp tục. Đến khi kiểm điểm kết quả, toán A thắng, các bạn toán B chế nhạo Vân, tại sao có hành động du đăng chỉ để cho Nam dựa vào đó nảy ý. Từ đó biệt danh riêng của Vân được các bạn gọi là "nữ du đăng", toán B vì thua toán A nên phải bày trò, Vân phải thực hiện vì các bạn cho rằng tại nàng mới thua

- Nhưng mà tôi biết làm trò gì bây giờ?

- Thì làm chó bò cũng được, vừa bò vừa sữa mới hay - Tần nói

- Việc đó để dành cho mày đi

Vân trợn mắt nhìn Tần đoạn xoay sang các bạn bảo:

- Thôi để tao diễn trò nói nhanh.

Vân nói thật nhanh nhưng không vấp, các bạn thấy thế vỗ tay khen hay, cuộc vui được chuyển sang trò khác, mọi người trách An sao không mang theo đàn guitar, nên bắt An phải hát, nhưng không cho ca loại nhạc tuyên truyền. An đành ca bài "Ngựa đã vượt qua lưng đồi.." Kể đến phần Dung kể chuyện, nàng lương lự chưa biết kể chuyện chi, thì trông thấy con Hoa mập là đứa nổi tiếng tham ăn nhất trường, đang gặm cái đùi vịt. Chợt nảy ý kiến cười nói:

- Bây giờ tôi xin ngâm thơ, bài thơ này diễn tả một cô bé tham ăn mời khách.

Đoạn ngâm:

Tham ăn nổi tiếng cô Hoa

Khách kia chưa đến, đĩa Hoa đã cầm

Cô cầm đôi đĩa ba thanh

Ăn luôn một mách, hai bên lặng nhìn

Đồng xương vụn ở trên bàn

Cạn luôn đáy chén lòng còn chưa no

Đội khi tối đến khách về

Ngồi trên ghế tựa nhẹ nhàng xỉa răng

Ngâm xong, Dung đem bài thơ giải thích, mọi người nghe xong nhìn Hoa cười vang, Hoa tay cầm đùi vịt dờ khóc dờ cười trước cái nhìn của mọi người Cũng từ đó Hoa được cái

biệt danh là "vua xía răng". Nam nhìn Dung cười, con bé thật quá lắm.

Kế đến là Hà Kỳ và Mỹ Văn hoá trang đôi nam nữ, với vũ khúc đồng quê, vừa vũ vừa hát:

Nam: Này cô nàng xinh xinh, Anh muốn trao em tất cả. Hãy nhận đi, không anh buồn anh khóc cho xem.

Nữ: Lời của chàng sao ngọt như mật, làm sao tin cho được, Dầu chàng có khóc thật đi chẳng, thì nước mắt cũng là giả dối

Sau vũ khúc là phần nhại giọng địa phương để diễn trò, ai cũng đều vui cả. Vân phát giác ra Tần chưa làm trò chi cả, vội lôi Tần ra đến trước đám đông bắt phải diễn trò, Tần la to:

- Tao không biết diễn trò gì cả.
- Mày làm chó bò cũng được. - Vân trả đũa
- Tao cũng không biết làm mày làm thử cho tao coi

Mặc cho Tần thối thác, đám đông la lối không chịu khiến Tần trốn lánh không được.

- Được, để tao kể chuyện tiểu lâm cho nghe

Vân nói:

- Nhưng nếu không ai cười thì không được à nghe

Tần yên lặng, đoạn tăng hắng lấy giọng kể:

- "Ngày xưa có một người ... có một người ... ơ mà ... một người.."

Cứ một người, một người rồi không biết nói gì thêm, mọi

người nhìn vẻ lúng túng của Tần tức cười không nhịn được cười to, Tần chạy vội về chỗ. Vân theo nắm lôi lại

- Ủa, mày chưa kể gì mà?

- Nhưng tại nó cười rồi thôi chứ!

Vân đuối lý, buông Tần ra quay về, chợt nhìn thấy Nam, Vân reo lên:

- Ai cũng xong cả rồi, bây giờ đến phiên thầy chứ!

Cả bọn cùng vỗ tay, Nam cười nói:

- Thôi được, tôi sẽ ra một câu đố, em nào đoán được tôi sẽ thưởng

- Thưởng chi thầy - Vân hỏi

Tần cướp lời:

- Thì thưởng mười điểm chứ gì.

Nam cười nói:

- Điểm số không thể thưởng được, tôi sẽ cho một món quà nhỏ cho người đáp trúng kỳ sau

Nói xong, Nam lấy giấy bút ra viết các câu đố:

1) Che mưa chở nắng cho người

Chúng bao nhiêu cảnh đưa người biệt ly

... ..

5) Lúc trẻ xinh tươi lão úa vàng

Thương tình nên được kết thành đôi

Đưa anh đi mãi không rời gót

Sao nữ quên xưa, vứt bỏ lễ

Nam đưa ra tất cả sáu câu đố, trong đó hai câu là vật dụng hai câu là chữ. Các cô học sinh tranh nhau giải đoán mãi không xong. Dung cũng chăm chú suy nghĩ, sau cũng đoán giải được ba, trong đó hai câu đố vật dụng là cây dù và đôi hài cỏ. Vân không đủ tính nhẫn nại nên đoán mãi không ra, thấy Dung đoán trúng được ba câu đố, vội la lên:

- Thôi thầy để cho Dung nó đoán hết đi, hôm nay ngày nghỉ, lâu lâu mới được một bữa thanh thoi khỏi suy nghĩ, mà thầy lại bày chi cái trò này, nhức đầu quá. Thầy chơi khôn quá em không chịu đâu

Các bạn nghe Vân nói hữu lý, cũng xôn xao lên phản đối, Nam thấy không khí bất lợi vội nói:

- Thôi để tôi kể chuyện cho vui nghe các em nhé!

- Nhưng thầy không được quyền bắt chước cái con Tần ghen.

Nam cười, chàng bắt đầu kể:

- Thuở xưa có một vị tú tài, trong lúc nhàn hạ, bách bộ quanh con khe nhỏ, nước khe trong vắt đàn cá lội thong dong trong nước, thấy cảnh hữu tình anh ta đọc: "Lưu lai lưu khứ" (nghĩa là trôi tới trôi lui). Bỗng anh giật mình vì mình quên mất chữ lưu phải viết làm sao Anh đoán mò: chữ lưu phải có bộ thủy một bên, bộ khứ một bên, như vậy mới diễn tả được ý đi đi lại lại chớ. Trong lúc đó, có một ông thầy chùa đi ngang nghe

vậy, vội nói: - Chữ gì khác thì tôi không biết, chớ bộ thủy một bên, bộ khứ một bên phải là chữ pháp vì mỗi ngày tôi phải làm pháp sự nên hiểu rõ như vậy, không phải là chữ lưu đầu Anh tú tài nghe có người bắt lỗi mình, thì then đo mặt, tức giận cãi: tôi học tới tú tài rồi mà chữ lưu tôi không biết ra sao à? Việc cãi này đưa đến quan huyện xét xử. Không ngờ quan huyện lại là người i tờ, cứ tưởng ông tú tài biết phải nói đúng hơn ông thầy chùa nên xử ông tú tài đúng và phạt ông thầy chùa ba mươi trượng. Ông thầy chùa phần bị đánh đau, phần tức vì bị xử ép nên la lớn: - tôi vào chùa đã mười lăm năm nay, không hề bao giờ một lòng hai dạ, hôm nay ra trước lưu đường (đúng ra phải nói là pháp đường=tòa án), vương lưu lại nhất nhất không tha Huyện quan nghe nói thế tức giận quát:- Vương pháp chớ sao lại vương lưu (vương pháp=luật vua ông thầy chùa nói: tại vì thằng lưu lớn qua được, không lẽ thằng nhỏ lưu qua không được sao

Mọi người nghe xong cười vang, Vân nhìn Dung bảo:

- ông Nam thâm thật, nói chuyện mai mỉa không ai bằng, sao tao thấy ông giống mầy quá.

Dung nghĩ đến lời nói của Vân lúc nãy và bây giờ, bất giác đỏ mặt, len lén ngược nhìn Khang Nam đang đứng hướng nhìn về thác nước, đôi mắt thật xa xăm.

Mọi người ngồi nghỉ mệt trên những tảng đá lớn, một lúc sau Vân đề nghị đến xem các cô sơn nữ nhảy múa, ai ai cũng đều tán thành. Mọi người vội leo lên triền núi, len qua đám trúc rậm rạp, tiến đến chiếc sân rộng trên đó người Thượng có cất một cái chòi nhỏ, trên có sân khấu biểu diễn vũ điệu để xin tiền du khách. Phía trước chòi có đặt vài chiếc ghế. Một cô bé Thượng thấy khách đến vội vào báo tin. Chẳng mấy chốc, bảy

tám cô sơn nữ chạy ra, trên mình đóng khố màu sắc sặc sỡ, tai mang khoen trên cổ, đầu lại kết hoa, vừa ra đến thì tiếng cồng và khèn nổi lên, các cô sơn nữ mỉm cười chào khách và mời mọi người ngồi

Nam và các học sinh chen nhau ngồi xuống, chàng trao tiền trả xuất hát. Các cô sơn nữ tiến lên sân khấu bắt đầu nhảy múa, vừa nhảy vừa hát.

Chàng nghe không hiểu họ hát cái gì, chỉ nghe tiếng cồng và khèn điếc cả tai, Nam thấy điệu vũ của họ tượng tợ điệu vũ của dân Mèo ở vùng Tương Tây, Nam đốt một điếu thuốc, bỏ ra khu rừng trúc.

Bên ngoài khu rừng, có hàng lan can vây quanh mảnh đất trống. Nam vừa ra đã thấy dáng Dung tựa mình vào lan can, mặt cúi nhìn xuống dòng thác trắng xóa đang chảy mạnh, dáng dấp thật tư lự, Nam tiến đến, Dung nghe bước chân người vội quay lại, thấy Nam, đôi mắt thật nhẹ nhàng không bối rối Trước vẻ thản nhiên của Dung, Nam bỗng chùn chân, chàng thấy bối rối vô cùng, e ấp mãi chàng mới lên tiếng:

- Tôi đã xem xong quyển nhật ký của Dung.

Dung giật mình, dù việc đó nàng biết nó sẽ xảy đến, sự ngượng ngịu làm nàng quay về phía lan can:

- Không biết em đã viết gì trong ấy, thầy có cười em không?

- Tại sao tôi lại cười

Dung không đáp, yên lặng. Nam hỏi tiếp:

- Lúc này em Nhược đã lành chưa

- Thừa thầy lành rồi, nhưng ở trán có vết sẹo nhỏ, tội nghiệp

con bé, tối ngày cứ lấy kính ra soi rồi khóc.

Từ trong rừng trúc tiếng vỗ tay vang ra, Dung hoảng hốt quay đầu lại nhìn Nam, xong bỏ chạy vào trong. Nam nhìn theo chiếc bóng nhỏ nhẩn khuất dần trong đám lá xanh. Quay lại, nhìn xuống dòng thác, những cột nước soi mòn theo năm tháng những tảng đá to bên dưới, bọt nước sủi trắng đưa đến nổi băng khuâng trong lòng chàng.

Đến năm giờ chiều, đoàn du ngoạn trở về, vẫn có rắc rối vì Vân lại điểm sai nhân số. Sau đó mới xong và lên xe về trường. Vân than:

- Ngày mai lại thi toán giải tích.

Tân nói:

- Bài tập đại số tao còn chưa làm một chữ nào cả.

Hồ Kỳ bảo:

- Phải chi mình được làm son nữ, khỏi phải học hành mệt xác.

Hoa vội nói theo:

- Tao cũng thích như thế.

Vân chọc Hoa:

- Tao sợ không có đủ thức ăn để nhét đầy bao tử mày chó.

Mọi người nghe xong cười tộ Chiếc xe lặng lẽ trở về. Các nữ sinh sau một ngày mệt mỏi đã bắt đầu ngủ gật trên xe, một số khác lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời đã bắt đầu xuống núi, những tia nắng yếu ớt cuối cùng chiếu rọi vào xe, ngày đầu vào đông ngán thật, chẳng

mấy chốc màn đêm đã che phủ mọi vật.

CHƯƠNG 11

Yến khệ nệ ôm chồng vớ vào lớp, gọi to:

- Dung ơi, Thầy Nam gọi mày đến phòng ông lấy lại quyển vở của mày kia

Vân liếc nhìn Dung, đoạn nhún vai:

- ông Nam thì bao giờ cũng vậy, làm ra vẻ như quý con Dung lắm, vở cứ để trường lớp mang lên không được sao Lại bày đặt kêu nó xuống lấy!

Dung đứng dậy, nàng không đủ can đảm đến phòng thầy Nam một mình, vội kéo An đi cho có bạn, hai đứa tung tăng xuống lầu

Vừa đi, An vừa hút gió khiến Dung thấy lạ, nhìn An Dung hỏi:

- Hôm nay mày có việc vui hả?

- Còn mày

- Tao có việc gì vui đâu

An do dự một lát, bảo bạn:

- Nói ra mày đừng cười nhé, tao với anh Từ đã hết giận nhau

- Trời đất! Thế còn con bé hôm trước thì sao

- Anh Từ nói cô ta chỉ là bạn, tình cờ gặp nhau trong phố nên đi chung cho vui vậy mà!
- Mà cũng tin thật như thế à? - Dung hỏi
- Chớ làm sao bây giờ? Không tin thì cũng không được.
- Làm gì phải đến độ đó?
- Chớ còn cách nào hơn đâu Tao yêu anh Từ đành phải chịu vậy. - An cúi đầu buồn bã đáp.

Dung nói:

- Mây đã rơi vào vòng tình, thôi thì cứ để mặt tình yêu nó dày vò mặc ý, có lẽ kiếp trước mây nợ chàng họ Từ quá nhiều

Hai người lẳng lặng đi bên nhau, đến trước phòng Nam, An vụt kéo tay bạn hỏi:

- Lúc này sao mà có vẻ thờ thần thế? Việc gì đã xảy đến cho mày
- Không có việc gì cả.
- Cậu bé nơi đầu hẻm vẫn đứng đợi mày chớ?
- Vẫn còn.
- Mây đã phải lòng hán chưa - An trêu
- Tâm bấy nè, còn lâu tao mới để ý tới hán. - Dung vừa nói vừa đưa tay gõ cửa

Cửa mở, dáng Nam hiện ra, chàng hơi phật ý khi thấy Dung không đến một mình mà còn kéo theo người bạn, Dung nói:

- Xin thầy cho em lại quyển nhật ký.

Nam quay người vào, hơi do dự, đoạn đưa tay vào dưới đầu nằm lồi quyển vở của Dung ra An đứng ngoài nhìn thấy, thắc mắc nhìn bạn. Dung vẫn thản nhiên như không có việc gì hệ trọng. Nam trao vở cho Dung, vừa lấy vở, Dung không quên liếc mắt nhìn Nam, bắt gặp cái nhìn êm đềm đầy trù mếu từ đôi mắt xa xăm, lòng chợt nghe rung động. Dung cảm ơn Nam, đoạn kéo An ra về.

Đến vườn hoa, An rủ bạn đến bên hồ sen ngồi nghỉ. Dung chọn một hòn đá to ngồi xuống, An ngắt cánh hoa trà màu đỏ máu trong khi Dung lảng lạng giờ quyển nhật ký ra, một mảnh giấy xếp tư từ bên trong rơi xuống. An giả vờ như không thấy, trong khi Dung vội vàng lượm lên. An đứng dậy đi lên cầu tựa mình dựa vào cầu nhìn xuống dòng nước trong xanh.

Dung nắm chặt lấy bì thư, tim đập nhanh, nàng chậm rãi mở thư ra xem:

"Con,

Con đã mang tất cả nỗi bức dọc và niềm đau trong đời ra tỏ bày cho thầy nghe, thầy rất cảm động khi thấy học trò còn biết quý mến thầy, không xem thầy như là một khúc gỗ vô tri vô giác. Con là một trong những đứa học trò thông minh của thầy. Tuy nhiên, thầy lấy làm ngạc nhiên vô cùng, khi thấy những đứa bé như con lại không được cha mẹ thương yêu Có lẽ sự quá thông minh của con đã hại con rồi chăng?

Lần đầu tiên nhìn thấy Dung, thầy đã nhìn ra những nét hơn người ở Dung. Sự gần gũi sau này đã chứng minh điều thầy nghĩ là không sai, nhưng có một điều, là Dung đã sống quá

hiều ảo tưởng. Sống trong thực tại mà mơ ước những điều quá xa vời thì chỉ chuốc lấy sự khổ đau mà thôi. Đòi, không phải bao giờ cũng được như ý. Thầy mong rằng thầy có thể giúp đỡ Dung, không những chỉ bằng những lời an ủi xuông mà là một cái gì khác nữa.

Dung, khi xem xong quyển nhật ký của Dung, tôi đã bức rức vô cùng, mong Dung đừng đòi hỏi ở cuộc đời này quá nhiều. Trên đời, không có cha mẹ nào không thương con, chẳng ít thì nhiều thế thôi. Dù sao đi nữa, Dung cũng phải cảm ơn cuộc đời, vì Dung vẫn có được một mái gia đình, hạnh phúc hơn người. Tôi biết Dung là con người có nhiều cao vọng, một ngày nào đó, tôi chắc ước vọng của Dung sẽ thành, nỗi buồn phiền sẽ mất đi, lúc đó, có lẽ Dung sẽ buồn cười vô cùng khi nghĩ đến những dòng chữ trong quyển nhật ký này và nét ử dột hiện nay của Dung.

Tôi đã từng có con, Sinh ra từ năm dân quốc thứ ba mươi, nhưng đã chết đi hai năm sau đó. Cuộc đời tôi, có lẽ sẽ không bao giờ còn có con để dạy bảo. Vì vậy, tôi mong rằng nếu có thể, Dung hãy cho tôi cái hân hạnh được mang đến cho Dung thứ tình thương cha con đó, để sau này được nhìn thấy Dung trưởng thành trong sự thành công.

Bức thư này viết xong sau cuộc say, vì thế có lẽ sẽ không được thông suốt, mong Dung hiểu được lòng tôi.

Khang Nam"

Dung xem xong thư, thần thờ trong yên lặng, cơn sóng tình đang trỗi dậy trong lòng nàng. Dung lặn hụp chơi vui trong ấy. Dung xem lại thư một lần nữa, trước mắt mơ hồ có một nhóm lửa đang bùng khói, bên trong đó hiển hiện hình bóng trong sáng đầy hấp lực, lòng nàng bỗng trở nên yêu đời vô

cùng. Thừa thầy, em dám quả quyết với thầy rằng, tình thầy vương vấn với em, chắc chắn không thuần khiết là tình cha đối với con, thầy đừng tự dối lòng mình, cũng như với em, tình em đối với thầy cũng chưa hẳn là tình yêu phụ tử.

An đã quay trở lại tự bao giờ, đặt tay lên vai Dung:

- Sao, xem xong chưa

Dung ngẩn đầu lên nhìn bạn, đôi mắt long lanh. An ngồi xuống, tay nâng cằm Dung lên:

- Hôm nay mây đẹp quá, tao muốn si mày ngay.

Dung mơ màng nhìn bạn nói:

- Tao có một hình bóng trong giấc mộng đời, hình ảnh này rất mờ lung ở những tháng trước, nay thì đã hiện ra một cách rõ ràng, tao bây giờ phải hành động ra sao

- Cần gì phải diễn tả văn hoa thế. Yêu thì bảo là yêu cho rồi. Tao rất lấy làm sung sướng khi thấy rằng mày cũng đã yêu, đã nếm mùi vị ái tình.

- Tao không cần mày dài dòng, hãy chỉ cho tao phương cách hành động mà thôi

- Làm sao ử. Thì mày cứ nắm chặt lấy hình bóng đó để biến giấc mộng đó thành sự thật.

- Đâu quá dễ dàng như vậy - Dung cúi đầu nhìn lá thư trên gối

An cầm phong thư lên, hỏi bạn:

- Phải hẳn không?

Dung gật đầu, An yên lặng, khoảng khắc trôi qua, An nói như thầm thì với chính mình:

- Đã nghĩ là việc sẽ xảy đến trong một ngày nào đó. Ai cũng đã từng nói ông Nam yêu Dung, và chỉ cố tình lưu ý chăm sóc đến bài vở của Dung mà thôi

Dung nói:

- Tao mong rằng cuộc đời sẽ bình thản đừng có việc gì xảy đến, cũng như lúc cuộc đời không có tao

- Đừng nói bậy - An nắm lấy Dung - Việc gì sắp đến sẽ đến, trốn lánh mà làm gì? Tình yêu nào có là tội lỗi đâu Tình yêu làm gì có sự phân biệt giai cấp, giàu hèn, địa vị, màu da Tình yêu là không có biên giới Mà cũng từng đồng ý thế mà.

Dung cúi đầu xuống nhìn phong thơ, bỗng cười phá lên:

- Hấn muốn tao làm con của hấn.

An cầm phong thơ lên hỏi bạn:

- Tao có thể xem được không?

Dung gật đầu, An xem xong thơ, trả lại Dung, do dự nói:

- Bức thư khá lạ lùng, tao nghĩ có lẽ thầy Nam cũng chưa hiểu rõ được lòng ông muốn gì nữa

Tiếng chuông vào học reo vang, Dung đứng lên phủi lớp bụi bám trên áo, lòng thấy thanh thản lạ lùng, một thứ tình cảm ấm áp đang len lỏi vào từng mạch máu, từng tế bào trong cơ thể nàng. Một sự đổi mới đến với Dung, trái tim như cánh buồm căng gió, những tình cảm dịu dàng đang ngập đầy hồn. Dung vươn vai, sắp xếp lại sách vở, bảo bạn:

- Thôi chúng ta lên lầu đi!

Đêm hôm đó, Dung một mình trong phòng ngồi nhìn giải trắng xuyên từ ngoài qua song cửa sổ, cơn gió lạnh bên ngoài làm vang động những chiếc lá. Dung thấy yêu đời vô cùng, muốn ôm lấy vũ trụ, nàng muốn thét to lên để san xẻ niềm vui của mình cho vạn vật. Lật quyển nhật ký ra, dưới những bài viết của Dung, Nam đều có lời phê phán, bỗng liên tưởng đến hình dáng một anh chàng cô độc, tự phụ và cao ngạo, rắn bước trên đường đời, một kẻ không nhà không cửa, nhưng lại có thuốc lá, rượu và học trò làm bạn mà thối. Nàng nhủ thầm: hần như con hát cô đơn đã mất bạn đời. Dung nhìn ra bầu trời bên ngoài, ánh trăng đã khuất nên bầu trời tịch mịch vô cùng, ở đó nàng tưởng tượng bóng con hạt đang lượn quanh.

Những cơn gió lạnh bên ngoài lùa vào Gió đêm của mùa đông lạnh thật. Mẹ Dung từ ngoài đi ngang qua phòng, cơn gió lạnh làm bà rùng mình, ngạc nhiên nhìn ra thấy cửa sổ vẫn mở, bà gọi giật Dung:

- Trời lạnh thế này, mở cửa sổ làm gì, có đóng lại không?

- Dạ.

Dung ngoan ngoãn đến đóng cửa, lòng vẫn luyến tiếc bầu trời bên ngoài. Nàng cất vội quyển nhật ký vào tủ và lôi quyển đại số ra để lên bàn.

Bà Giang nhìn chăm chú Dung, thái độ lười biếng của nàng khiến bà bực dọc, gần đến ngày thi lên đại học rồi, mà vẫn chưa bỏ tính lười, tối ngày chỉ lo nghĩ vớ vẩn đầu không. Bà bỏ vào bếp đun nước, xong trở ra vẫn thấy Dung đờ người trước quyển đại số chưa mở, tức giận bà quát:

- Con phải tranh giành với thời gian chứ, ngày nào cũng nghĩ vẩn vơ mãi, rồi còn thì giờ đâu mà học? Lớn rồi, không lẽ cứ để tao kè kè một bên để nhắc hoài hay sao

- Dạ.

Dung vẫn ngoan ngoãn trả lời Bà Giang ngạc nhiên vô cùng. Việc gì đã biến đổi nó như vậy. Những lời nói dịu dàng kia làm bà cảm động, bà bỗng thấy thương Dung vô cùng, nó là đứa bé ngoan nhưng có tình cảm yếu đuối quá, đừng rầy la nó mãi tội nghiệp. Bà nhìn Dung với cặp mắt hiền từ và đi ra ngoài

Dung nhìn theo bóng mẹ khuất dần, đoạn tì má vào tượng Thiên Sư thì thầm: Thiên Sư ơi! Người có hiểu cho lòng ta chăng? Mẹ làm sao hiểu được khi lòng ta đang xáo động, thế gian này có lẽ ngoài người không còn ai hiểu được lòng ta, người hãy làm bạn với ta nhé, để ta đặt cho người một cái tên nghe Đêm nay huyền diệu quá, ta xin đặt cho người tên Huyền Diệu, chịu không? Huyền Diệu ơi! Ta muốn thổ lộ cho người một điều cần giữ kín, đó là, người có biết lòng ta đang cháy bỏng lên bởi thứ tình cảm xa lạ nào hay không? Dung đưa tay vuốt lấy tượng thiên thần.

Ngay cả chàng, chắc chàng cũng chưa hiểu được tạ Bây giờ ta phải làm sao đây

Gió bên ngoài thổi mạnh, gây tiếng rì rào trong lá, Dung vén cửa, nhìn ra bầu trời bên ngoài vẫn u ám.

Sáng hôm sau, tiếng mưa rì rào bên ngoài đánh thức Dung dậy, nàng mặc vội đồng phục, khoác thêm áo choàng bên ngoài, vẫn thấy lạnh, tiếng mưa buồn thảm làm sao ấy. Băng qua ngõ hẻm, những ngôi nhà gỗ vách đồ tường siêu, càng

làm cho cảnh vật ảm đạm hơn. Ở trường, còn những giờ học khác đều khiến Dung nhàm chán, chỉ có giờ Quốc văn, nhưng tiếc làm sao năm mươi phút trôi nhanh, rồi Nam lại lầm lũi ôm cặp bước xuống thang lầu

Thời gian một ngày một trôi nhanh qua, trong vườn những cánh hoa trà bùng nở, những sắc đỏ tươi như máu hoặc trắng tinh, tinh khiết nhuộm đầy vườn. Vở của Dung bắt đầu ép đầy cả hoạ Những cơn mưa phùn đi theo sau, làm cảnh vật đằm mờ trong u ám. Thành phố Đài Bắc sau những cơn mưa dai dẳng, đường xá trở nên lầy lội vì bùn.

Dung và An đứng ngoài vườn hoa, hứng lấy những giọt mưa mát lạnh, nhìn những cánh hoa rơi trong bùn, Dung ngâm:

Hoa rơi trong giấc mộng sầu

Mưa bao nhiêu hạt, em sầu bấy nhiêu

Những trận mưa dai dẳng mang theo những cơn giá rét, khiến mọi người phải chui rúc vào phòng học chỉ có Dung và An là đi trong mưa, vì đó là ý thích của nàng. Cũng vì thế Yến hay gọi cả hai là kẻ mắc bệnh thần kinh, kẻ có nhiều cái tật kỳ quái

Tối đến, Dung đã dột không biết bao nhiêu mộng đẹp trong mưa, nàng mãi mê trong giấc mộng ấy suốt đêm. Khi thức dậy, ôm chầm lấy chiếc gối còn ấm hơi người, nàng mãi mê trong những lời thơ tình tự:

Tìm chi tình trong mộng

Mộng nào có thật đâu

Cho bao nhiêu lệ vỡ

Ưu tư mưa ngoài song

Một đêm, khi đã làm xong bài vở, trời đã nửa đêm, Dung nhìn Huyền Diệu, lòng bỗng cảm thấy thanh thản lạ lùng, nàng chợt nhớ đến chuyện hôm trưa, khi đem nộp bài luận tại phòng của thầy Nam một mình. Nam đã ra mở cửa với đôi mắt lơ đãng và mùi rượu nặc nồng. Khi nộp xong bài cho Nam, nàng mạnh dạn nhìn Nam chăm chú, bốn mắt giao nhau trong sự yên lặng, Dung chợt quay người lại chạy đi, cơn gió lạnh bên ngoài ùa đến làm Dung hắt hơi, nàng đã bị cảm rồi! Dung tiếp tục bước đi, nhưng Nam đã ra chặn lại, nhẹ nhàng bảo:

- Dung uống viên thuốc APC nhé?

Chàng vội chạy vào mở tủ mang ra liều thuốc chưa mở, lấy ra một viên trao cho Dung. Dung yên lặng đứng nhìn, trong khi Nam đi lấy nước lọc. Nàng uống thuốc xong mỉm cười với Nam, nàng không muốn nói đến tiếng cảm ơn, vì ở đây quá thừa thãi, Dung quay trở về lòng bỗng rộn rã vô cùng. Nàng nghĩ có lẽ lúc ấy đôi má mình đã ửng hồng lên.

Ngước mắt nhìn Huyền Diệu, Dung hỏi:

- Có phải chăng chàng đã vì ta mua liều thuốc APC ấy Phải không Huyền Diệu

Dung cất sách vào cái cặp, hai cánh hoa ép từ bên trong bỗng nhiên rơi ra, đó là những cánh hoa trà thơm ngát và xinh đẹp. Dung chợt nảy ra một ý định, nàng đặt bút xuống viết lên hai cánh hoa hai bài thơ tình tứ:

Trên cánh thứ nhất có tựa đề là: Nhớ Vương Tôn.

"Những cánh hoa mang đầy nước mắt rơi đầy cửa

Mưa đêm đã khóc khi gió vẫn gào

Nỗi nhớ trong cô đơn hằn sâu làm em ủ rũ

Buồn vô cùng khi giấc mộng vào hồn với nỗi nhớ thương"

Trên cánh thứ hai Dung viết: Như Mộng Lệnh.

"Một đêm mưa gió náo nùng

Ai đem tâm sự cho vào nhớ thương

Ưu tư cảnh vắng đêm trường

Nằm nghe mộng vỡ sầu vương một mình"

Viết xong Dung chợt nghe nóng ran cả mặt, không khỏi liên tưởng đến hình ảnh một Đại Ngọc làm thơ trên chiếc khăn tay trong truyện Hồng Lâu Mộng. Thuận tay, nàng đặt hai cánh hoa trên vào vở luận quốc văn, tắt đèn lên giường, em Nhược đã ngủ say trên giường tự bao giờ.

CHƯƠNG 12

Nam ngồi trong phòng, chàng mang vở của học sinh ra sửa bài, cũng như thường ngày chàng có thói quen mang bài của Dung ra sửa trước, mùi thơm từ vở tỏa ra khiến chàng ngây ngất. Hình ảnh trong trắng và dễ thương của Dung hiện ra như thiên thần. Mùi thơm như mùi trinh nữ của nàng. Nam ngồi xuống, rót ly nước ngồi uống chậm rãi. Tại sao ta không tự chủ được ta nữa, Dung chỉ là đứa bé đáng tội nghiệp mà thôi, không thể được, ta không thể vượt qua hàng rào ngăn cách, Dung chỉ xứng đáng là con của ta không hơn không kém!

Nam lật vở Dung ra, hai cánh hoa úa màu rơi xuống, chăm chú lượm lên, những nét chữ trên cánh hoa khiến chàng bàng hoàng vô cùng.

Tiếng gọi cửa đục đã từ bên ngoài kéo Nam trở về thực tế. Chàng vội bỏ hai cánh hoa vào túi áo, ra mở cửa. Đáng Dung hốt hả chạy vào, hoảng hốt nhìn Nam:

- Thừa thầy, thầy sửa bài rồi hay chưa. Con có để quên một vật trong vở.

Nam lặng lẽ gài cửa, chàng chăm chú nhìn Dung, gương mặt trắng bệch yếu đuối nhưng khả ái kia, vẻ hoảng hốt trên đôi mắt to đáng yêu biết chừng nào, Dung xông đến bàn, nhìn quyển vở mình đã bị lật ra, nàng chợt hiểu rằng không cần gì phải tìm nữa, tựa lưng vào bàn, vẻ bàng hoàng vẫn hiện trên

mặt:

- Xin thầy hãy trả cho em!

Nam nhìn Dung như đang nhìn vào khoảng không, con bé đáng yêu như con chim câu nhỏ, chàng đang tự chống trả với chính mình, cưỡng lại cái nhìn của Dung. Nhưng đôi mắt đen và to kia vẫn ám ảnh, vẫn theo đuổi, gương mặt dễ thương kia vẫn nhảy múa trước mặt chàng, những lời nói dịu dàng một cách tội nghiệp vẫn đi sâu vào tim.

- Thầy hãy trả lại cho em, em van thầy!

Nam đến trước mặt Dung, chàng ngồi dựa bên mép giường, lấy hai cánh hoa từ trong túi ra trao lại Dung:

- Phải vật này hay không?

Dung nhìn thẳng hai cánh hoa, nàng chẳng buồn lấy lại, ngược nhìn Nam đôi mắt chột sáng, nỗi hoảng hốt đã xa vợi. Nàng đã bị thu hút bởi đôi mắt trữ tình vời vợi, đôi môi chột rung động, đôi tay bám chặt lấy cạnh bàn như đang siết chặt một cái gì. Dung nói như trong mơ:

- Thầy!

- Dung! - Nam chột thấy như khan cả họng, chàng đưa cánh hoa cho Dung dục:

- Dung hãy mang về đi!

Dung không buồn nhìn lấy cánh hoa, nàng vẫn tha thiết nhìn Nam:

- Thừa thầy! thầy đang trốn lánh chính thầy chăng?

Nam buông xuôi đôi tay, đứng dậy đến trước Dung:

- Em hãy về đi! Hãy ra khỏi nơi này!

- Thưa thầy, thầy đuổi em sao

Dung đứng ngay người, buồn bã quay lưng ra cửa Nam vội nắm lấy vai Dung, đôi tay rần rần khiến nàng có cảm giác yếu đuối vô cùng. Nam muốn nói một điều gì đó, nhưng môi vẫn không hé ra được, trong khi Dung lấp bắp:

- Thầy ơi! Thầy!

Nam vuốt nhẹ đôi tay lạnh giá của nàng:

- Em đã mặc áo không đủ ấm!

- Hôm chiều cởi áo ấm ra nhưng em quên mặc vào - Dung cười đáp.

Cả hai lại yên lặng, Nam chợt thở dài, chàng ôm vội Dung vào lòng. Dung tựa đầu vào ngực Nam, phó mặc số mệnh, Nam thì thảo:

- Không bao giờ tôi lại ao ước được trẻ lại như ngày hôm nay

Dung ôm chặt lấy Nam, đôi mắt đan đầy mộng hạnh phúc nhìn ra bên ngoài song cửa Không cảnh nào đẹp hơn cảnh này. Những hạt mưa xuyên qua màn trời tạo nên những âm thanh đẹp để biết bao! Nhắm đôi mắt lại và tận hưởng hạnh phúc tuyệt vời này!

Mùa nghỉ trong những ngày đông lạnh giá đã đến, rồi lại âm thầm trôi đi, đối với các học sinh lớp đệ nhất, thì tiếng nghỉ chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, vì dù muốn dù không các cô cũng phải cắp sách đến trường ngày hai buổi để học luyện thi

Sáng đi chiều về, bài vở thì càng lúc càng nặng nề, chỉ riêng một môn Anh văn không cũng phải học đến những năm quyển, đừng nói chi đến những môn khác.

Ngày tháng trôi mau thấm thoát bán niên còn lại sắp bắt đầu, nghĩa là chỉ còn ba tháng hơn nữa là họ phải bước chân rời khỏi mái trường trung học, để năm tháng sau đón chào ngày trọng đại quyết định cuộc đời, đó là ngày thi vào đại học.

Những gương mặt xanh xao, hậu quả những đêm thức khuya, càng lúc càng hốc hác. Tuy nhiên quý thầy không vì thế mà cho họ nghỉ ngơi, cũng như phụ huynh học sinh không vì việc gầy ốm của con mình mà lại cho họ buông trôi sách vở. Trái lại, tất cả sự khuyến khích, hối thúc, đòi hỏi càng lúc càng gia tăng. Vì cổng đại học tuy mở rộng đó, nhưng làm sao có thể vào được dễ dàng khi tỷ lệ thâu nhận là một phần mười. Cuộc đời thật chán quá, đến đâu cũng thấy cảnh tranh giành, kẻ mạnh kẻ giỏi thì thắng, còn ngược lại thì đành nuốt hận, định luật di truyền đời đời từ thuở lập thiên đến nay.

Mùa xuân đến với thành phố Đài Bắc thường rất sớm. Những cánh hoa Đỗ Quyên thi nhau nở trong vườn, ngoài bờ sen, bên hòn non bộ, sắc đỏ sắc trắng chan hòa mọi nơi. Chị Hương Dương cũng không quên vườn mình đón chào tia nắng mới. Đặc biệt Đài Loan có một đặc sản đó là hoa Phục Xuyên, loài hoa này nở luôn trong bốn mùa, trong mùa xuân đặc biệt tươi hơn cả với những sắc hồng, đỏ, trắng, vàng nở khắp công viên. Những cánh hoa đèn lồng ngoe nguẩy trong gió, đung đưa những cọng râu dài lẳng lơ, mùi thơm hoa trĩ phiêu lãng đến tận lâu ba, làm các nữ sinh đang làm việc trong lớp cũng phải ngây ngất. Mùa xuân đã đến rồi các bạn ạ!

Dung đang rối óc vì bài đại số giải mãi không ra, ngửi được mùi thơm ngát, vội la lên:

- Chà! thơm quá, đúng là mùi hoa trĩ.

Vân đang ngồi trên bàn, chân gác trên ghế, đang vùi đầu trong quyển địa lý quốc ngoại, nghe Dung nói đưa mũi lên hít vài hơi, phụ họa:

- Ờ, đúng là hoa trĩ dưới lầu ba, trường mình có trồng một cây đó.

Tần ngẩng lên:

- Nói sao sao tao ngửi thấy mùi Ngọc Lan mà.

- Đúng là tên có lỗ mũi thối, mùi thơm của hoa trĩ và ngọc lan khác xa nhau mà cũng không phân biệt được. - Vân bĩu môi nói

Dung vươn vai, đoạn day qua hỏi Vân:

- Còn mấy phút nữa vào học Vân?

- Còn bốn mươi phút.

- Tao phải đi tới đi lui một chút, ngồi mãi nó ê cả lưng. - Dung đứng dậy

Vân nói với bạn:

- Dung ạ, mầy đã dự tính thi ban C thì đâu cần học vụn vặt chi cho nhiều, mất công lại không ích.

Dung không đáp đi ra cửa lớp, Tần vội nói với theo:

- Dung ơi, mầy có đi hái trộm hoa, làm ơn ngắt cho tao đóa

hoa hồng luôn nghe

- Hứ! Nó mà đi hái trộm hoa hả, đi thăm ông Nam thì có. -
Vân nhún vai nói

Dung đi ra không mấy chốc vội ngược lại nhìn chúng bạn bảo:

- Mới ra tới cửa là gặp ông sói đầu không đội nón.

- Thật à!

Như một tin sốt dẻo chẳng mấy chốc lan truyền khắp lớp học, tất cả đổ xô ra xem, tội nghiệp ông thầy sói đầu trẻ tuổi, đi đến đâu là bị các học sinh chọc phá đến đó, không bao giờ yên được.

Dung đi xuống lầu đến công viên, ngắt hai đoá hoa hồng trắng và một đoá hoa trĩ, đoạn đến phòng Nam, gõ cửa bước vào, Nam đang ngồi tư lự nơi bàn viết khói thuốc bay tỏa khắp phòng.

- Xin mang đến cho phòng chàng một chút hương thừa của mùa xuân.

Dung cười nói, đoạn mang cánh hoa trĩ và hoa hồng cắm vào ly nước, cầm cánh hoa còn lại Dung nói:

- Còn đây là đoá hoa dành cho con Tần.

Nàng nhìn Nam rồi nhìn vào gạt tàn thuốc với những quầng vớ học trò:

- Lúc này em thấy anh càng lúc càng lười

Dung trách khéo Nam, đoạn đưa đoá hồng lên môi ngửi, lại

nhìn Nam, Dung hỏi:

- Anh thích hoa hồng hay hoa trĩ?

Nam không đáp, để mặc Dung tựa lưng vào bàn.

- Lúc này mệt mỏi quá tối ngày thi với cử mất ngủ cả đêm. Bài luận thi hôm qua anh đã chấm chưa Cho em xem xem?

Nam lắc đầu nhưng vẫn không đáp.

- Anh chưa chấm bài à?

- Ủ.

- Thấy không, lúc này em nói anh lười lắm rồi mà, ngày xưa nào có như vậy đâu

Dung trách yêu Nam đoạn tiếp:

- Ngày hôm qua bài hình học cũng hỏng, không hiểu sao em lại ngu như vậy, phải chi Nhược nó chia cho em một tí thông minh thì hay biết bao!

Nam lơ đãng nhìn ra bầu trời bên ngoài, đôi mày hơi nhíu lại như có một cái gì băng khuâng trong lòng chàng. Dung nhìn Nam, cố nhịn nhục, lại bông đùa:

- Cho anh hay, anh chàng đón em ở cột đèn hôm rày không hiểu thăm dò ở đâu đã biết được tên em, hẳn viết cho em một bức thơ gửi đến tận trường, khiến cô giám thị hiểu lầm, tưởng em có tình ý với hắn, giảng moral cho nghe một mách muốn điếc cả tai, thật là oan.

Dung ngừng nói vẫn không thấy Nam nói gì nàng lạ lùng nhìn Nam, việc gì đã xảy ra khiến chàng yên lặng thế này,

Dung gào lên:

- Sao anh không nói với em một lời, tại sao Em có làm phiền gì anh đâu mà anh nổi xức tặc với em thế!
- Không co việc gì cả. Anh cũng không biết nói gì với em bây giờ!

Nam cố lấy giọng lạnh lùng, anh chằm chằm thuốc mới

Dung mở to đôi mắt lạng lẽ nhìn Nam:

- Em đã làm anh giận hay không?
- Không phải

Nam tựa lưng vào ghế, đôi mắt xa xăm với bóng trúc bên ngoài khung cửa, những làn khói thuốc bay lên che mờ cảnh vật trước mắt. Một cảm giác bị hất hủi xâm chiếm hồn Dung, nàng băn khoăn không biết mình đã phạm phải lỗi lầm gì mà Nam giận, nhưng tìm mãi không ra

- Ờ, hay là anh đã giận em vì mấy hôm rày không ghé thăm anh? Anh phải biết, em phải đề phòng sự ngờ vực, sợ chúng bạn nó biết lại lôi thôi

Nam vẫn không đáp, chàng hút thuốc liên miên, Dung giận run lên, những hạt nước mắt đã bắt đầu đọng trên mắt.

- Tôi đã khổ quá rồi, ở nhà bị mẹ rầy la, bây giờ đến anh nữa, anh muốn hành hạ tôi nữa hay sao

Nam chợt ngẩng đầu lên.

- Thôi được rồi, tôi không muốn hành hạ cô nữa, cô hãy đi ra đi, đi ngay đi! - Nam nói như hét.- Từ rày cô đừng đến đây

nữa

Dung cắn chặt đôi môi, những câu nói như tát vào mặt, nàng ngây người ra, không ngờ Nam có thể cư xử với nàng như vậy, nước mắt chảy quanh má, tức tưởi nói:

- Thôi được, em về, từ rày về sau sẽ không đến nữa

Đi ra cửa, một tay bám víu vào cánh cửa một tay mò túi tìm khăn tay lau mắt, nhưng khăn đã rơi từ bao giờ, nàng dùng tay quệt mắt, đang lúc Dung xoay cửa đi ra, Nam chợt mang khăn tay đến cạnh cho nàng, xoay sang nhìn Nam, Dung bảo:

- Anh không muốn gặp em nữa thì cứ bảo thẳng em sao nõ nào hành hạ em thế?

Nam nhìn Dung, đôi mắt đầy lệ với đôi môi mím chặt, trên một khuôn mặt đầy vẻ thất vọng đau thương kia, khiến chàng rung động, muốn quay nhanh đi để khỏi nhìn thấy Dung, nhưng đôi chân vẫn không nhúc nhích, Nam khẽ thở dài, sự tự chủ và lòng kiên quyết đã tan theo khói, xoa nhẹ tay Dung, Nam yếu giọng:

- Dung ơi! Anh biết làm sao hơn!

Dung nghi ngờ nhìn Nam:

- Anh nói thế là thế nào

Nam khỗ sở:

- Anh muốn em hãy lánh xa anh, lánh xa anh sự hy vọng của cuộc đời mới bùng nổ. Anh không muốn hại em, em đừng đến nữa, vì khi em đến anh sẽ không thể tự chủ được, anh sẽ yêu em, một bi kịch mới sẽ bắt đầu, anh không muốn nó xảy đến, bây giờ, tốt nhất em hãy xa anh.

- Tại sao anh sợ tình yêu Anh Nam, hình ảnh của anh trong tâm hồn em không làm em sợ hãi, anh còn lo gì?
- Anh không lo sợ gì cả! Nhưng anh chỉ sợ mình sẽ hại cuộc đời em!
- Tại sao anh lại hại em? Phải chăng những ngăn cách tuổi tác cổ xưa hủ anh?

Những hạt lệ đã ráo quanh vòng mắt, Dung tha thiết:

- Em chỉ biết rằng em đang yêu anh, thế thôi, tuổi tác và tình yêu không liên hệ gì cả.

Nam nắm lấy tay Dung, dịu dàng ngồi xuống ghế, Nam ngồi đối diện với Dung.

- Tại sao em lại bảo là không? Em nên biết rằng tôi hơn em những hai mươi tuổi ngoài, tôi đã từng có vợ cũng như có con. Còn em, mới mười tám tuổi xuân, thơ ngây như con bọ câu trắng, còn biết bao nhiêu đối tượng trẻ đẹp hơn tôi, đang chào đó n Dung, nếu tôi yêu Dung, chẳng phải là tôi đã hại đời em hay sao
- Thưa thầy, sao thầy mãi khư khư ôm lấy những thành kiến cổ hủ mãi như thế, phải chăng thầy cũng đã nhìn tình yêu dưới đôi mắt kià Thầy quá coi thường em mà.
- Vâng, tôi là con người cổ xưa rồi Dung ạ, em còn trẻ quá, cuộc đời nào có đơn giản như óc em nghĩ đâu Cũng như cuộc đời nào phải chỉ có hai ta mà còn cả một tập thể mà ta đang sống trong đó. Tôi không có hy vọng một ngày kia Dung sẽ là vợ tôi

Dung yên lặng nhìn Nam, đoạn nói:

- Em muốn hỏi thầy một câu có được chẳng?

- Em cứ hỏi

Dung cắn chặt đôi môi cúi đầu hỏi:

- Thầy có thật tình yêu em chẳng hay chẳng qua chỉ là một sự yêu thích?

Nam đứng dậy đến cạnh bàn, chàng hít một hơi thuốc dài, mông lung nhìn những làn khói tỏa ra trước mắt.

- Tôi mong rằng đó chỉ là sự yêu thích cũng như tôi mong rằng tình cảm của em đối với tôi cũng thế. Chúng ta hãy coi như đang chơi trò cút bắt, một lúc nào đó mệt sẽ buông nhau ra mà không làm hại lẫn nhau, rồi đường ai nấy đi. Nhưng tôi biết rằng chúng ta không phải thuộc vào hạng người đó, thảm kịch sẽ xảy ra trong đời.

- Em chỉ cần thầy thật sự yêu em, thì tất cả sẽ là vô nghĩa đối với em, không cần biết thầy lớn tuổi, lập gia đình đã có con hay chưa, tất cả đều không cần thiết.

- Nhưng mà còn những người xung quanh ta nữa, cha mẹ, dư luận, xã hội và hàng ngàn những trở ngại khác.

- Em cũng biết, nhưng mãnh lực của tình yêu có thể phá tan những trở ngại đó, em tin như vậy, còn anh?

Nam nhìn đôi mắt tràn đầy tin tưởng của Dung, anh chỉ biết cười buồn:

- Anh không tin tưởng như em.

- Anh nói thế nghĩa là thế nào

- Anh linh cảm được là anh sẽ không cưới được em.
- Anh đã làm em nghi ngờ tất cả, em cứ tưởng rằng anh là con người cương quyết và tự kiêu, thế sao hôm nay anh hèn thế?

Nam vứt bỏ điều thuốc trên tay, đến trước mặt Dung quỳ xuống, nắm chặt lấy tay Dung:

- Tại sao em lại yêu anh? Anh có gì đáng yêu đâu

Dung cười nhẹ:

- Em yêu anh vì anh là Khang Nam mà không là kẻ khác thế thôi

Nam ngược lên, tia nhìn ngưng đọng nơi mắt Dung, ôi gương mặt đáng yêu biết chừng nào, đôi mắt lung linh diễm tuyệt, lòng Nam bỗng rung động, một thứ tình cảm yêu mến chan hòa tình thương hại đang xao động tim chàng. Nam đứng lên ôm chặt Dung vào lòng, đặt nụ hôn lên mặt Dung và sau cùng ngưng đọng nơi đôi môi bé nhỏ xinh xắn.

CHƯƠNG 14

Mùa thi tốt nghiệp như cơn gió thoảng lại trôi qua, trang giấy cuối cùng vừa nộp xong Dung thở phào nhẹ nhõm. Xin vĩnh biệt chuỗi ngày dài trung học. Dù nàng không bao giờ yêu thích cuộc sống trung học, nhưng vẫn cảm thấy có nỗi buồn man mác nào đó xâm chiếm tâm hồn, ngưỡng cửa trung học khép dần lại sau lưng, tương lai lại quá mịt mù, biết sao đây

Bước ra khỏi phòng thi, những tia nắng mặt trời chiếu sáng, từ xa nơi sân trường Vân và Hà Kỳ đang bàn chuyện vui vẻ, chợt thấy Dung đến vội im bặt, Vân chạy đến kéo lấy tay Dung phân bua:

- Mày xem bài vạ vật của tao có lẽ vứt bỏ đi là vừa, sâu cỏ mà tao viết lộn là sâu biển hình, nhiễm sắc chất và nhiễm sắc thể lại viết lộn xộn nhau, tế bào lại vẽ thiếu nhân, thì làm sao mà đậu được, mà lỗi cũng tại tao một phần, tao tưởng là bài này không ra sao nào ngờ bị tổ trắc.

- Đừng nín xệ cả vai tao rồi sao mày! - Dung nói - Nhưng đừng lo rồi mày cũng sẽ đậu, vì thi ra trường ai lại nỡ đánh rớt học sinh bao giờ!

- Nhưng tao đã tính kỹ rồi, bài này cao lắm cũng chỉ được hai điểm mà thôi, làm sao đậu được.

- Vậy chắc có lẽ sẽ bị thi lại - Dung nói xong quay đi nơi khác.

- ê Dung! đi đâu vậy - Vân kêu giật lại

- Tao lên lầu soạn sách vở.

Vân chạy theo níu Dung lại bảo:

- Hôm nay thi xong rồi, tao có nhiều việc cần nói với mày, hãy đứng lại cho tao hỏi

Dung đứng lại nhìn Vân:

- Mày muốn nói điều gì tao hiểu cả, tao xin mày hãy bỏ qua đi, nếu chúng bây có điều gì nghĩ về tao thì cứ tự tiện suy đoán, tao không muốn nói điều gì cả.

Dung nói như muốn khóc, nước mắt đã lưng tròng.

- Sao lạ vậy, người ta nói xấu mày, tao không biết chuyện đó thật không, bây giờ mày nói vậy hay là mày đã bị ...

- Bị cái gì?

- Bị Khang Nam gạt gẫm?

- Sao lại Khang Nam?

- Vâng, tao sợ mày bị Nam dụ dỗ bằng lời đường mật, tao không nghĩ là Nam có thể tồi tệ đến thế, nhưng dư luận? Bây giờ tao chỉ còn mày xác định là mày và thầy Nam có yêu nhau chưa, thế thôi

- Tao không có gì đáng nói cả.

Dung xoay người lại chạy nhanh ra vườn. Vân chết lặng người, nàng nghiêng rằng:

- Khang Nam! Tên đểu giả.

Dung chạy một mạch đến bên cầu, bắt ngang hồ sen tựa lưng

vào thành, úp mặt trong đôi tay:

- Trời ơi, tôi biết làm sao đây

Thời gian lặng lẽ trôi qua, các nữ sinh đang dạo quanh vườn không khỏi tò mò nhìn Dung. Những cánh sen trong hồ đang thi nhau nở, dáng kiêu sa vững chải trong hồ. Dung bỗng nhớ đến mùa hoa năm trước, mau quá! Thời gian trôi nhanh vô cùng, ngày hôm nay đâu còn là ngày hôm xưa, cũng như Dung năm nay đã khác đi với Dung của năm nào!

Rời khỏi hồ sen, Dung thần thò bước đi, nàng liên tưởng mình là kẻ mộng du, lang thang không chủ đích. Một phút sau, không ngờ lại đến trước phòng Nam lúc nào không hay, đẩy cửa bước vào đã từ lâu rồi ta đã không đến đây, khoảng cách như hàng ngàn thế kỷ, một cuộc chiến dữ dội đấu trong lòng người, bây giờ thì Dung đã hiểu rõ, nàng không còn trốn chạy được nữa, cuộc chiến đau khổ đã kết thúc, nàng là kẻ chiến bại mất rồi

Mùi thuốc lá quen thuộc len vào mũi, Dung nhìn thấy Nam để nguyên áo giày nằm trên giường, tàn thuốc vung vãi khắp nơi, trong khi đầu ghé vào một bên, dáng thật khốc hại, gian phòng thay đổi quá nhiều. Những chồng sách loạn tung trên mặt bàn, giấy vụn với tàn thuốc trên mặt đất rơi vãi khắp nơi, gian phòng đã mất đi vẻ trật tự lúc nào của Khang Nam. Dung khép cửa lại, đến gần Nam, nhìn vẻ say ngủ của chàng, mùi rượu còn xông lên nồng nặc. Nàng hiểu rằng Nam không có ngủ mà là đang say trong rượu. Gương mặt tái nhợt với nét nhăn trên trán, đôi môi còn đang ướt, vẻ đau khổ trên mặt, Dung không tin rằng Nam đã khóc, vì có bao giờ nàng nhìn thấy đầu Lòng bỗng xúc động vô cùng, ta không thể đánh thức Nam dậy được, hãy để chàng ngủ yên. Dung

đứng yên bỗng khám phá ra mảnh giấy nơi đầu giường của Nam với nét nguệch ngoạc:

"Có ai biết chẳng, chàng sao mãi hút thuốc thế này

Có ai biết chẳng, chàng sao mãi say sưa"

Mặt sau mảnh giấy, một bức thư viết dở không để tên người nhận:

"Như cơn lốc em đã đi vào đời tôi, rồi lại êm ái bước khỏi cuộc đời Có phải chẳng em đã nhìn thấy tình yêu mù mịt ở tương lai, tôi chỉ mong mỗi có em với gian nhà nhỏ mà thôi, chúng ta tận hưởng hạnh phúc bình dị bên tiếng dế kêu, bên khung cổng trúc, một vò rượu ngon, những bữa cơm dưa muối, mặc ánh trăng tôi tả cảnh hoa

Đây có phải là giấc mộng hay không? Bốn mươi tuổi đầu còn nằm mơ, hãy nhìn những nếp nhăn trên trán, hãy đếm xem có bao nhiêu sợi tóc bạc ...

Ngắt đoạn một câu:

Tại sao em không đến với anh?"

Dung lặng lẽ quay sang nhìn Nam, Nam chợt thức giấc, chàng mở to đôi mắt dụi thật kỹ, rồi lại nhắm nghiền mắt. Có lẽ ta nằm mơ, nhưng không phải! Chàng lại mở to đôi mắt chăm chú nhìn Dung lắc lắc đầu, ảo tưởng đây chẳng?

Dung đến cạnh Nam cúi xuống, đưa tay vuốt nhẹ mặt Nam:

- Anh đang khát nước lắm phải không? Em lấy nước cho anh nhé?

Nam vùng chồm dậy, trần trối nhìn Dung:

- Anh không vui khi thấy em đến thăm hay sao

Nam không trả lời, kéo lôi Dung về phía chàng, nồng nhiệt hôn lên môi, lên mắt, lên mũi Dung, những hạt nước mắt rơi ướt môi chàng. Dung nhắm mắt lại, hàng mi cong vút như đang mấp máy. Nam thân thờ buông Dung ra, chàng ngẩn nhìn không khỏi mắt người mình hằng yêu quý.

- Em ốm quá! có phải vì lo học thi hay chăng?

Dung không đáp, những hạt nước mắt lăn trên má nàng.

- Đừng khóc nữa Dung. - Nam nhỏ nhẹ nói

- Cả tháng trời cố gắng trong đau khổ, nhưng những giây phút này đủ làm em bình phục như xưa rồi!

- Nhận Dung! Dung Dung ơi! - Nam tha thiết.

- Anh hãy mang em đi đi, đến góc bể chân trời nào cũng được, miễn xa lánh được tất cả mọi người

- Nhưng đi đến đâu bây giờ em?

- Vô rừng, vô núi xa xăm cũng được, nơi nào không còn bóng dáng con người

- Vô rừng ử Em muốn trở về kiếp sống hoang dã ăn cỏ cây thịt thú hay sao Làm sao tìm được nơi nào không có người ở trên cõi đời này

Những giọt nước mắt chan hòa trên mặt Dung, nàng chăm chú nhìn Nam chờ đợi, vẻ thiết tha tuyệt vọng:

- Chúng ta không còn lối thoát sao anh?

- Đúng vậy
- Nhưng em hỏi thật, anh có thật tình yêu em không?
- Em còn hỏi anh điều đó hay sao Em có biết rằng yêu em anh phải trả một giá rất đắt chẳng?
- Sự phê phán của học trò, sự công kích của đồng nghiệp, những danh từ ghê tởm, đạo đức giả, sở Khanh ... đang chụp lấy anh, ngoài ra còn ...

Nam bụm lấy miệng Dung:

- Thôi được rồi, em đừng nói nữa, anh đã biết tất cả. Sự sỉ nhục còn ghê tởm hơn nữa kìa, nhưng mặc, anh chỉ biết anh yêu em, anh là gì cũng được.
- Anh, em cũng yêu anh!

Nam ôm chầm lấy Dung, hôn lên tay nàng.

- Anh muốn bóp nát em ra từng mảnh, biến em thành con búp bê nhỏ để trong túi áo anh. Dung ơi! anh thật sự vẫn còn em chứ?
- Em quá yêu anh, nếu mất anh có lẽ em sẽ chết mất.
- Đừng nói thế Dung, em hãy cam kết với anh rằng dù cho giông bão có phủ phàng đến đâu, em cũng không thể chết được. - Nam siết chặt lấy Dung.
- Nhưng nếu không được cùng anh chung sống, thì cuộc đời sẽ đau khổ biết chừng nào
- Thà là em vì anh mà sống khổ đau hơn là chết. - Nam buồn rầu bảo- Đã có một người đàn bà vì anh mà chết, bây giờ nếu

em lại thế, thì thà là chúng mình xa nhau bây giờ tốt hơn. Anh chỉ muốn nhìn thấy em sống, và sống trong sự vui vẻ hạnh phúc mà thôi

- Chỉ có sống bên anh em mới tìm thấy hạnh phúc mà thôi!
- Nhưng càng lúc anh càng thấy không thể cùng em chung sống được.
- Tại sao anh mãi nghĩ thế, anh Nam?
- Vì em quá tinh khiết, lại can đảm hơn anh, em dám bỏ mặc danh dự và tương lai, còn anh, chỉ là một thằng hèn.

Có tiếng gọi cửa, Dung hoảng hốt rời Nam ngồi xuống ghế, cửa bị mở bung ra, Vân giận dữ nhìn Nam, lại nhìn Dung nói:

- Tao lên lầu tìm mầy mãi không gặp, đoán chắc mầy ở đây thật không sai

Dung cúi đầu, tay mân mê mép váy không đáp.

Vân đập mạnh vào cửa, nhìn thẳng vào Nam:

- Thầy có thể làm một chuyện như vậy ử Trong khi con Dung chỉ xứng đáng là con của thầy, sao vậy thầy - Vân hét to

Nam không biết phải nói sao, lặng lẽ nhìn Vân, đứa bé cương trực này đã mang Nam trở về thực tế, Dung vùng đứng dậy:

- Vân, chúng ta ra ngoài nói chuyện.
- Không, mầy không còn xứng đáng nói chuyện với tao nữa, mầy đã rơi vào bẫy rồi, nhìn vẻ tang thương trên khuôn mặt của mầy tao thấy giận quá, thật là đẹp đôi hứ! Sự thông minh của mầy đâu rồi, con sâu ghê tởm? - Quay sang Nam, Vân

nói:

- Thưa thầy, lúc xưa em kính nể thầy bao nhiêu, ngày nay mới nhận được con người thật của thầy, hạng đạo đức giả!

Nói xong, Vân bước ra khỏi phòng, nài đóng mạnh cửa tạo âm thanh chói chúa Nam ngồi dậy, đến bàn học bẻ gãy cây bút chì ra làm hai, gương mặt trở nên trắng bệch, nổi bực tức chưa hết, chàng bẻ vụn cả cây bút.

Dung lặng đứng dậy đến cạnh Nam:

- Thưa thầy, em đã biết em phải làm gì rồi, thôi xin vĩnh biệt.
- Em sẽ hành động ra sao - Nam kéo áo Dung lại
- Em sẽ xa thầy

Dung đáp thật bình tĩnh, đoạn quay đi ra khỏi phòng.

- Hãy đợi anh, Dung!
- Xin vĩnh biệt thầy! Em vẫn yêu thầy, và sẽ yêu mãi mãi

Kết quả cuộc thi tốt nghiệp, Dung bị rớt hai môn toán lý hoá. Vân rớt môn vạn vật phải thi lại Sau cùng khi công bố kết quả chính thức, tất cả học sinh đều bước khỏi ngưỡng cửa trung học, lễ tốt nghiệp cử hành trọng thể nơi lễ đường.

Các học sinh, sắp hàng trật tự vào phòng họp, hôm nay không khí có vẻ trang nghiêm lạ thường, những tiếng la hét đùa giỡn hàng ngày đã biến mất. Bà Tổng Giám thị và Giám Thị đứng hai bên cửa, nhìn đám học trò sắp sửa rời khỏi mái trường để bước vào đại học, nở những nụ cười hiền hòa khác hẳn vẻ mặt khó khăn đăm đăm mỗi ngày

Vân đi đến, đứng trước mặt bà Tổng Giám thị:

- Thưa cô, đồng phục hôm nay của em thế nào hả cô
- Ồ! Phù hiệu đã thêu đầy đủ lắm rồi!
- Bỏ suốt một buổi tối để làm việc mà không đẹp sao được.

Vân nhìn bà tổng giám thị nói, đoạn đến trước mặt bà giám thị, Vân trêu chọc:

- Thưa cô bao giờ em được uống rượu mừng của cô đây
- Đã tốt nghiệp rồi cũng không bỏ tính khi.

Cô giám thị đỏ cả mặt, vội đánh trống lảng với Dung vừa đi tới:

- Nhanh lên, đi gì mà chậm như rùa vậy hả Dung?

Dung nhìn cô giám thị, nở một nụ cười hiền hòa:

- Nếu em là con trai, chắc có lẽ em cũng sẽ yêu cô mất.

Lễ tốt nghiệp bắt đầu khai mạc, những nghi thức máy móc lại tuần tự diễn ra Diễn văn hiệu trưởng, tổng giám thị, giám thị rồi giáo sư ... Nhưng hôm nay, khung cảnh lại trang nghiêm hơn, các học sinh ngoan ngoãn ngồi nghe không một tiếng động. Học sinh lên đáp từ, một khung cảnh buồn bã cảm động chen vào từng tâm hồn, họ cùng đứng dậy sắp sửa ca bài tốt nghiệp, Dung khều An đứng bên cạnh:

- Tao không thích cuộc sống ở trung học này chút nào cả, nhưng hôm nay tao vẫn thấy ghen trong lòng.
- Tao cũng thế, thời vàng son trung học đã trôi qua, từ nay biết bao giờ tìm lại được nét trinh nguyên và tinh khiết này

nữ

Tiếng hát bắt đầu vang lên:

"Hàng cây xanh xanh bên đầm cỏ mượt

Bút nghiên quen thuộc giờ đành cách xa

Mai đây vào đời, gắg bước trươg buồm thẳng tiến

Những vẫn không bao giờ quên ơn thầy định hướng ta đi"

Tiếng ca cất lên với tất cả tình cảm chan hòa nước mắt.

CHƯƠNG 13

- Giang Nhận Dung ơi! - Nam thều thào

- Đừng kêu thế, hãy gọi em là Dung Dung, thuở xưa khi còn bé người nhà vẫn gọi thế. Em thích được gọi Dung Dung mà thôi

- Dung Dung!

âm thanh trong ấm, no tròn tình yêu Dung cúi đầu xuống, nàng bỗng nhiên cảm thấy e thẹn. Nam ngồi xuống kéo Dung ngồi bên cạnh, nắm chặt tay Dung, Nam bảo:

- Thật ra anh không xứng đáng được em yêu, nhưng nếu em không ngại dư luận, có can đảm chịu đựng thì anh cũng sẽ sẵn sàng, chúng ta sẽ sát cánh chống đối mọi trở ngại của tình yêu Em có can đảm chịu đựng không?

- Em sẽ sẵn sàng, còn anh?

- Anh cũng thế.

Nam xiết chặt tay Dung. Dung tươi cười nhìn Nam:

- Bây giờ thì em đã đích thực có anh, anh đừng đối xử với em như lúc nãy nữa nghen. Em rất sợ bị người hắt hủi

- Cho anh xin lỗi được không?

- Không cần thiết, vì em chỉ cần anh thật sự yêu em, đừng

nghĩ đến chuyện xa rời em nữa

- Anh nào có muốn xa rời em đâu, trái lại là khác. Anh đã từng ao ước được trẻ đi hai mươi năm, để được yêu em thắm thiết, đâu có bị chống đối thế nào đi nữa, nhưng nay anh đã già, anh chỉ sợ mình không thể mang đến hạnh phúc cho Dung mà thôi

- Anh chỉ cần anh yêu em là được rồi

Nam thở dài:

- Nhưng mà Dung ơi, Em hãy còn quá trẻ, quá ngây thơ Có nhiều việc trên đời em không hiểu nổi Tình yêu và hôn nhân không phải hoàn toàn như nhau Anh yêu em, vì quá yêu em nên anh đã đánh mất đi địa vị của một giáo sư khả kính, bốn mươi bốn năm trôi qua chưa bao giờ anh yếu hèn như bây giờ, anh đã khao khát tình yêu trong cơn khủng hoảng. Dung ơi, cho đến lúc em tốt nghiệp đại học, sự chờ đợi kéo dài năm năm nữa, lúc đó anh đã già biết chừng nào

- Em sẽ không thi vào đại học. - Dung nói

- Không được, em phải thi, và nhất định phải thi đậu Chỉ sợ một ngày nào đó khi đã vào đại học, bao nhiêu sinh viên trẻ tuổi đưa đón, không biết em có còn nhớ đến tôi không?

Dung bực tức:

- Sao anh đánh giá em thấp như vậy, tôi cho anh biết ngay cả giờ phút này vẫn có những anh thanh niên trẻ tuổi đeo đuổi tôi Anh chàng học trò mỗi ngày đợi bên cạnh đường, hay cậu sinh viên của cha mãi đến nhà chép bài vở cho em, hay chàng anh họ viết thơ tình cặp trong sách ... nhưng tôi vẫn không đếm xỉa đến họ, mà chỉ nghĩ đến anh thôi

- Thôi được, bây giờ thế này nhé Dung, em hãy tiếp tục lên đại học, anh sẽ gắng chờ, nếu năm năm sau em vẫn còn nghĩ đến anh, lúc đó cũng chẳng muộn. Nhưng anh hỏi thật em nhé, em có thật sự không sợ người chê cười em, khi em sống với một ông già như anh hay sao
- Anh già lắm rồi sao - Dung ranh mãnh nhìn Nam cười
- Thật chứ, còn gì nữa
- Thôi coi như thật đi, em vẫn thích lấy một ông già như anh.
- Dung châm chọc.
- Năm năm nữa râu anh dài đến ngực rồi còn gì?
- Em không chịu đâu, anh phải cạo râu chứ!
- Tóc anh lại sẽ bạc.
- Em sẽ nhuộm tóc cho bạc trắng như anh.
- Nhưng nếu cha mẹ lại không bằng lòng gả em cho anh thì sao
- Em sẽ thuyết phục cha mẹ, vì hạnh phúc của con nhất định người sẽ đồng ý.
- Cha mẹ sẽ bảo là sống với anh sẽ không có hạnh phúc thì sao
- Hạnh phúc là hạnh phúc của riêng em, thì chỉ có em nhìn thấy, em bảo rằng có hạnh phúc là hạnh phúc rồi còn gì?
- Nếu anh hiếp đáp em, đánh đập em, chửi em thì hạnh phúc nổi gì?

- Em tin rằng anh không thể hành động như vậy được!

Tiếng chuông báo hiệu giờ học vang lên, Dung vội vã đứng dậy, nhìn đồng hồ, nhanh quá, mới đây mà đã bốn mươi phút, vậy mà cứ tưởng mới năm phút qua thôi! Chiều nay lại đừ người với giờ vật lý, Sử rồi lại đại số thật là chán.

- Bao giờ em lại đến với anh?

- Không bao giờ đến nữa, đến làm gì khi người ta thờ ơ với mình. - Dung nũng nịu

- Anh đã xin lỗi rồi mà.

Dung mỉm cười, vẫy tay với Nam:

- Thôi em về, thầy nhớ sửa bài nhanh lên nhé!

Nam đưa mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn, đang khuất dần ngoài hành lang, gài cửa lại Nam xoay người bắt gặp cánh hồng trắng của Dung hái cho Tân bỏ quên lại đang nằm trên nền đất, Nam lượm lên, chàng ngồi vào ghế, những cánh hoa hồng và hoa trĩ cắm nơi ly trà tỏa hương thơm ngát. Nam cắm cánh hoa còn lại vào ly. Chàng bỗng cảm thấy gian phòng trống trải và lạnh lẽo vô cùng. Chàng đốt lên điếu thuốc lặng lẽ nhìn những vòng khói tỏa ra loãng dần. Nỗi cô đơn mà bao năm qua chàng đã cố tình quên lãng, hôm nay lại bắt đầu sống dậy sau khi Dung mang mùa xuân đến rồi lại mang đi. Nam ao ước Dung mãi ngồi trước mặt mình với đôi mắt ngây thơ trong sáng. Một người bốn mươi mấy năm lặn lội trong cuộc sống từng trải lại bị một tiếng sét nhẹ nhàng ngây thơ làm sao quyến rũ. Nam không thể phân tích được lòng mình sao sôi động thế, chàng nhả làn thuốc xanh xao

Nam, anh làm sao thế? Anh đừng bao giờ gây khổ cho nàng

nghe, nàng quá đẹp. Anh có chắc rằng sẽ mang hạnh phúc đến cho nàng hay không? Năm năm sau, nàng chỉ là cô thiếu nữ hai mươi ba tuổi, trong khi anh đã gần năm chục, khoảng cách quá xa, anh sẽ chẳng mang hạnh phúc đến cho nàng được đâu, hãy lánh xa nàng, bằng không anh sẽ ân hận vì mình đã hại nàng. Con bé quá thơ ngây, quá bông bột trong cuộc tình, bây giờ đã quá muộn, đừng để cuộc tình đi xa thêm.

Nam đứng dậy, liệng tàn thuốc ra xa, chàng bức dọc hét to: - Nhưng tôi yêu nàng mà.

Tiếng nói vừa ra khỏi miệng Nam bỗng giật mình, chàng buông mình xuống ghế, đầu óc mông lung, chiếc hình cũ trong túi áo vẫn còn, gương mặt người con gái yếu đuối năm nào hiện ra trước mắt chàng:- Sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy được. Nhược Tố ơi! Anh không ngờ anh vẫn còn yêu Em đã vì anh mà chết, anh lại phải bội em, không thể được, anh không thể là kẻ như vậy được! Nhưng làm sao quên được nàng?

Nam đứng dậy, đi quanh quần trong phòng: - Lúc này mình cũng không còn hiểu được mình muốn gì nữa Tuy nhiên, đầu sao ta cũng phải để Dung an vui trong niềm vui hồn nhiên của nàng, không thể khuấy đục đời sống đó, ta sẽ buông tha nàng, phải quên nàng, Nam ngấm gương mặt trong gương, những nét nhăn hằn đậm trên mặt và đuôi mắt - Ta đã già.

Cuộc thi tháng hai đã trôi qua, thời tiết bắt đầu oi bức. Khí hậu Đài Loan bao giờ cũng thế, mùa xuân cũng như mùa hạ đều đến rất sớm. Bà Giang mỗi ngày đều đốc thúc bài vở của Dung, vì ngày thi vào đại học đã gần kề, tuy rằng bà không mấy tin tưởng vào việc học của Dung, bà tiếc rằng mình

không thể thế Dung để đi thi

Ngụ cùng đường, có một vị giáo sư cũng có một người con cùng thi vào đại học năm nay, bà rất lo sợ lỡ Dung thi rớt mà đưa kia thi đậu thì còn mặt mũi nào nhìn người, cũng vì thế lúc nào bà cũng lải nhải bên Dung:

- Con phải cố gắng không thể thua sút người khác được, vì con coi bà Từ ở bên cạnh, tối ngày chỉ ngồi sòng bạc không hề chăm sóc con cái, thế mà con họ lại đậu vào đại học năm rồi. Còn mẹ đây, lúc nào cũng vì chúng con, lo từ chút, không dám phiêu lãng một chút nào, con cần phải cố lên để mẹ nở mặt nở mày với thiên hạ.

Mỗi lần nghe mẹ bảo, Dung lại lo âu vô cùng, việc thi vào đại học đã trở thành một thứ ám ảnh đè nặng trên vai.

Ở trong nhà, không khí luôn ngột thở, vết thương trên mặt Nhược tuy đã lành nhưng vẫn làm nàng ray rứt. Em Lân thì quá hồn hào, luôn gây sự, cha Dung sau việc đáng tiếc xảy ra hôm trước nay có vẻ chăm sóc Dung hơn, nhưng tâm hồn nàng đã chai đá, đối với cha nàng vẫn thấy vẻ xa cách xa lạ, mẹ thì lúc nào cũng hối thúc học hành, nhưng khi buông xuôi thì những lời đó cũng tan trong quên lãng.

- Dung, con lại vớ vẫn gì nữa đó, không lo việc học rồi làm sao thi đậu được?

Thi với cử, tối ngày chỉ thi với cử. Việc thi chưa đến mà Dung đã thấy chán rồi, lúc nào cũng bị mẹ dòm ngó. Một hôm, nhìn vẻ nguếch ngoác Dung vẽ trên sách, mẹ Dung đã hạch hỏi:

- Dung, lúc này con sao vậy? Mẹ thấy con không được bình tĩnh lắm, có phải con đã yêu rồi hay không?

Dung chối:

- Thừa mẹ, không có ạ.

Tim Dung đập nhanh như bị mẹ đi vào tim.

- Không thì thôi, mẹ khuyên con lúc đi học không nên cặp bạn cặp bè, con đẹp tương lai còn dài đừng nên bán rẻ cuộc đời, hãy học xong đại học đi rồi sau đó xuất ngoại học tiếp, khi đã thành tài rồi thì đối tượng thiếu gì. Việc hôn nhân đối với người con gái chưa hẳn là hạnh phúc đó con. Con hãy xem gương bà hiệu trưởng trường trung học X nhờ không kết hôn sớm nên mới có địa vị ngày nay.

- Thừa mẹ, con chưa hề nghĩ đến việc đó, mẹ đừng lo

- Mẹ nói là nói thế thôi, nhưng mẹ luôn sợ các con dẫm lên bước chân của mẹ, kết hôn quá sớm nên những mộng ước tương lai phải đổ vỡ.

- Cuộc sống của mẹ hiện tại con nào thấy có điều gì quá khổ đâu Gia đình này là cả một công trình xây dựng của mẹ, cũng như sự nghiệp của cha hiện nay nếu không có mẹ thì ...

Bà Giang cướp lời:

- Đừng đem sự nghiệp của cha ra lập công cho mẹ, cũng như đừng coi những điều nhỏ nhặt trong gia đình là công trình của mẹ, mẹ ao ước làm những việc quan trọng hơn như các con phải hơn người, chớ không phải xáo trộn như hiện tại, mẹ đã khổ nhiều vì thấy mình đã thất bại

- Nhưng thừa mẹ, bù lại mẹ được chúng con quý trọng, được cha yêu mến, sống trong tình thương tràn đầy như thế chưa phải là hạnh phúc sao mẹ?

Dung nói một cách yếu ớt, vì nghe những lời mẹ nói nàng có liên tưởng như đó là những lời trách móc nàng. Bà Giang thở dài:

- Dung ạ, con còn nhỏ quá, một mai lớn lên, nhất định con sẽ nhìn thấy tình yêu chưa là lẽ sống duy nhất. Cha con cũng chưa thật sự yêu mẹ, vì nếu yêu mẹ thì ông đã không bỏ nhà đi đánh cò đến khuya, bắt mẹ phải đợi cửa, nhìn việc nhà bề bộn phải giúp mẹ một tay, chớ nào lại còn chê cơm không ngon, canh không ngọt ...

- Nhiều khi mẹ bệnh nặng trên giường, cha con vẫn không bỏ được bàn cờ để chăm sóc cho mẹ, như thế có thật tình cha con yêu mẹ hay không? Các con hãy còn nhỏ, làm sao nhìn thấy nỗi khổ tâm của mẹ, ngay cả các con, dù có yêu mẹ thì một ngày nào đó khi đủ lông đủ cánh rồi thì cũng bay xa. Nên biết thế, và mẹ cũng không thật sự tin rằng các con yêu mẹ. Các con cứ tưởng rằng nhiệm vụ của cha mẹ là phải làm thế này, làm thế kia để làm vừa lòng các con, chớ thật sự tình yêu con thương cha mẹ biết có được trong lòng các con hay không?

- Con nhất định không bao giờ nghĩ thế! - Dung đáp.

- Có thật không? - Bà Giang cười buồn - Mẹ đã xem nhật ký của con, chỉ thấy sự trách móc cha mẹ bạc đãi con không à!

Dung nghe nói giật mình, nàng không ngờ quyển nhật ký đã lọt qua tay mẹ, may mắn là bức thư của Nam gửi cho Dung đã được nàng xé bỏ, bằng không thì tai hại biết chừng nào! Bất chợt Dung ngẩng người ra, nàng không ngờ mẹ lại quá tỉ mỉ theo dõi nàng một cách chi tiết như vậy. Biết đâu một ngày kia chuyện của nàng và Khang Nam thì sao.

Bà Giang tiếp:

- Dung, con nên nhớ rằng, trên đời này chỉ có một thứ tình yêu đáng tin cậy nhất, đó là tình mẹ thương con, con đừng bao giờ nghĩ rằng cha mẹ đã bạc đãi mình, mà hãy suy nghĩ cho kỹ xem mình có thật lòng yêu cha mẹ hay không? Cuộc đời đã thay đổi nhiều, xưa kia con phải chăm sóc cho cha mẹ, nhưng ngày nay thì ngược lại, mẹ nói thế không có nghĩa là bắt con phải hiếu thảo với cha mẹ, mà chỉ mong mỗi con được thành công trên đời là mẹ vui lòng rồi. Hãy ráng học đi, đừng nghĩ vớ vẩn nữa nghe con.

Nghe lời mẹ, Dung mở sách ra học, bà Giang yên lặng đứng nhìn con một hồi, đoạn đi ra. Nhược đang ngồi nơi phòng khách làm bài, trong khi chiếc radio bên cạnh mở lớn. Nhược rất thông minh, vì thế dù tai chăm chú nghe nhạc nàng vẫn có thể làm bài một cách dễ dàng. Bà Giang nhìn Nhược, thầm nghĩ:

- Ta chỉ còn hy vọng độc nhất nơi Nhược mà thôi

Bà đi vào phòng, khung vải đã căng sẵn, nhưng khi nghĩ đến những công việc cần thiết như rửa cọ, bút, mực ... ít nhất cũng phải tốn cả nửa tiếng đồng hồ, lại đến giờ cơm thì làm sao họa kịp, bà thở dài ngồi xuống ghế:

- Hạnh phúc gia đình! Lúc nào cũng vì mầy mà ta phải hy sinh!

Mùa thi tháng hai trôi qua không bao lâu, dư luận bắt đầu bàn tán về sự thân mật của Dung và Nam. Những lời xì xào sau lưng Nam như ánh đuốc bắt đầu bùng cháy. Dung cũng đã nghe thấy những lời miả mai châm biếm, nàng đã cảm thấy những đe dọa và bất ổn trong tâm hồn, đôi khi Dung tự an ủi:

- Việc gì đến thì sẽ đến chứ, có ăn phải ráng mà chịu, tình yêu bao giờ cũng phải trả một giá rất đắt.

Một bữa trưa, khi Dung từ phòng vệ sinh vừa bước ra, chợt nghe thấy Vân đang oang oang nói:

- Tao không tin những chuyện đáng tởm như thế có thể xảy ra được, Hồ Mỹ Văn ơi! có thật sự chính mắt mày trông thấy như vậy không? tao sợ đây chỉ là điều vu khống, ông Nam không thể là hạng người như vậy được, ông đã dạy nơi đây năm năm trời nay, nếu muốn dụ dỗ, thì năm năm trước đã dụ dỗ rồi, đợi gì đến giờ mới làm như vậy. Có thể vì sự ganh tị giữa các giáo sư nên mới có chuyện vu khống này. Dụ dỗ nữ sinh! Danh từ nghe thật là ghê tởm.

Dung đứng ngoài cửa, nàng lặng lẽ nghe trộm, tiếng Hồ Mỹ Văn vang lên:

- Thầy Nam chú ý con Dung, việc này ai cũng đã biết, ngay cả vợ của Dung cũng đề thơ, có bao giờ ông ta lại đối với các nữ sinh khác được như vậy đâu. Trong giờ học, lúc nào cũng liếc trộm Dung, nếu không có lửa làm sao có khói, phải không?

- Đừng nói bậy! Bản tánh thanh cao của thầy Nam tao dám bảo đảm là ai cũng đã biết, cho là ông Nam có chú ý đến Dung đi nữa, nhưng chắc chắn đó không phải là tình yêu. Vợ thầy Nam vì chồng mà trầm mình tự tử, vì vậy ngay cả chuyện tục huyền thầy còn không nghĩ đến, chớ đừng nói chi đến việc lấy đứa học trò đáng con làm vợ, làm như vậy còn gì nhân cách? Tao nghĩ rằng Dung không thể nào yêu được người đánh mất cả lương tri như vậy. Còn nếu cho rằng việc Dung thường đến phòng ông ta là đã yêu ông ta, thế thì con Tần, cũng như tao cũng thường đến, như vậy chả hóa ra là tui tao cũng yêu ông nữa sao?

- Hứ! Mày không biết gì cả, mày không nhìn thử cái lối nhìn Dung của thầy Nam, cái lối nhìn ...

- Thôi được rồi, đừng nói nữa - Vân chận ngang.- Tao chả nhìn thấy cái sự lạ lùng nào trong tia nhìn của thầy Nam cả, nhưng tao biết không giống như mày nhìn người yêu của mày vậy đâu

- Vân mày nói gì? - Hồ Mỹ Văn tức giận quát.- Tao nói ông Nam không đàng hoàng, con Dung cũng vậy đó, được không?

- Thôi, thôi! Chuyện của người mà cứ tranh nhau, cãi vớ vãi, khổ mình chứ khổ ai, con Dung làm sao cũng mặc kệ nó, đừng chửi nó, không có chứng cứ rõ rệt mà nói nó cũng tội nghiệp. - Tần bảo

- Hứ! vậy mà bảo là vô căn cứ. - Văn bực tức nói

- Tao không tin, thầy Nam rất tốt nhất định không hèn hạ như vậy được. - Tần nói

- Suyt, đừng nói nữa

Cô bé ngồi cạnh, cửa đã nhìn thấy Dung đứng cạnh bên ngoài vội báo động, tất cả lại yên lặng.

Dung vào lớp, tảng lờ như không nhìn thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình, nàng ngồi xuống ghế bất động. Những điều vừa nghe lóm được, như tiếng sét lớn búa ngang vào đầu nàng. "Nam là người có tư cách thanh cao, ai lại không biết ... Nếu hẳn tâm quên đi người vợ chung thủy vì chàng bỏ mình, để yêu một đứa học trò đáng con thì còn gì là nhân cách ... Thầy Nam không đàng hoàng, Dung cũng không

đứng đắn ..." Những lời nói đó như những mũi dao nhọn đâm thấu vào tim. Dung không ngờ việc lại có thể xảy ra như vậy cũng như nàng không ngờ Nam yêu nàng là phạm tội "vô tư cách", "vô liêm sỉ" "thiếu lương tâm" như vậy. Bây giờ mới biết mình đã suy nghĩ một cách quá giản dị, chỉ tưởng rằng tình yêu chỉ liên hệ giữa hai người mà thôi. Khang Nam, thần tượng cao quý của bao nhiêu người sùng bái, chỉ vì một phút yêu mà đang sắp sửa sụp đổ. Nếu sự thật phôi bày, có thể hậu quả còn tai hại hơn. Nam nói đúng, ta phải dứt tình ngay giờ phút này. Dung đau khổ suy nghĩ. Nếu không, không những chàng sẽ bị bao tai tiếng và ta chẳng còn gì nữa. Dung tưởng tượng một hình ảnh đau khổ trước mặt: mẹ cha đang đánh chửi nàng, bạn bè khinh khi, mọi người xì xào chuyện của nàng. Không, không thể được, ta không thể để mọi người khinh bỉ ta ... Tấm bảng đen trước mặt làm nàng liên tưởng tới cảnh chơi với trong biển rộng hoang vu.

Buổi chiều hôm ấy, trên con đường rắng chiều, An khuyên bạn:

- Thôi Dung ạ, từ rày mày không nên đến với Nam nữa, tình hình không sáng sủa lắm đâu, không ai chịu hiểu tình yêu của mày cả.

Dung buồn bã nhìn bạn:

- An! yêu nào có phải là tội lỗi gì đâu. Mà sao tao không được quyền yêu vậy?

- Tao không biết, nhưng có lẽ cuộc tình này không nên có.

- Tại sao mày lại nói vậy? Tình yêu là tình yêu chớ lại nên hay không nên?

- Thôi được rồi, đừng cự nự nữa, nhưng như vậy rồi cuộc tình sẽ đi đến đâu

Dung yên lặng cắn tay suy nghĩ.

- Dù sao cũng đập tan mọi áp lực.

- Nhưng mày có khả năng chịu đựng khi người ta coi Nam như kẻ vô nhân cách được hay không?

Dung yên lặng, An lại nói:

- Tao cho mày hay, lúc nãy khi đi nộp bài đại số cho giáo sư Giang tao nghe lóm được thầy nói là "Thật là kỳ cục, sao lại có đứa yêu nó được". Thầy Giang trả lời là "Hắn là tên lỗi đời thì việc gặt gẫm con bé thơ ngây có khó gì đâu?". Đến lúc tao vào họ vội im bật. Mày thấy dư luận không được tốt cho mày, bây giờ chỉ còn cách lánh xa, đợi khi lên đại học tính sau cũng chẳng muộn.

- Tao biết! - Dung đáp giọng yếu ớt, tay ôm quàng lấy vai An

- Tao đã biết trước là anh Nam chỉ là một chiếc bóng trong tao, một chiếc bóng mờ ảo, cuộc tình không có đoạn kết thật là bi thảm, có lẽ tao phải khuất phục xã hội này

ánh chiều chiếu sáng đôi mắt Dung, trên gương mặt sầu thảm An nhìn bạn thấy Dung đẹp lạ lùng trong phút bi thương.

CHƯƠNG 15

Sau cuộc lễ mãn khoá không bao lâu, những ngày mệt nhọc lại bắt đầu, ngày thi vào đại học lại gần kề, tất cả học sinh đệ nhất cặm cụi lại trong sách vở, để sửa soạn lều chõng vào cuộc thi, sự chuẩn bị đã sẵn sàng.

Dung giam mình trong phòng học, mỗi ngày An đều đến để soạn chung bài vở. Một hôm sau lúc ôn bài địa lý và nghiên cứu xong những câu hỏi học búa, An viết một mảnh giấy trao cho Dung: "Hôm qua Từ đã cùng đưa con gái kia đính hôn, tao không biết nên cười hay khóc với tình yêu này". Dung ngẩng lên nhìn bạn, An lại viết thêm một mảnh giấy trao cho Dung: "Tao van mày đừng nói gì với tao nữa cả, hãy để cho câu chuyện trôi qua cho đến lúc thi xong".

An lại tiếp tục bài học, bảo Dung:

- Mày hãy nói tao nghe chiều dài của kinh Suez và Panama khác nhau thế nào

Dung không trả lời nhìn bạn họ:

- Tại sao mày có thể trầm tĩnh đến thế?

- Tao trầm tĩnh lắm sao

An chợt đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, một lát sau đặt tay lên vai bạn cười buồn:

- Mày làm sao biết được tình yêu như một tấn kịch trên đời,

nếu mây tin tưởng rằng trên đời này còn có tình yêu chân chánh thì mây đúng là đứa ngu nhất, khờ nhất. Có lẽ từ giờ phút này trở đi tao sẽ không còn ngu xuẩn nữa Dung ơi!

- Sao mây lại có thể vợ đứa cả năm như thế?

- Thôi được, mây nghĩ sao cũng được, nhưng tao khuyên mây đừng quá khờ dại rồi sau này nuốt hận ...

- Chết, mẹ đến rồi, học đi!

Dung hoảng hốt vùi đầu vào sách, An cầm bút chì đỏ gạch đại lên sách. Bà Nhưỡng vào phòng, nhìn thoáng qua Dung và An đoạn qua nhà bếp châm nước. Dung đoán chắc mẹ đã nghe hai đứa bàn chuyện vội viết giấy cho An:

- "Thôi học đi, đừng nói chuyện nữa, mẹ để ý bây giờ."

- Mẹ mây tinh ý quá!

- Chỉ vì bả lo cho tao, sợ tao thi rớt không biết nói sao! - Dung nhìn An cười

Ngày thi đã đến, đối với Dung đây là cơn ác mộng của nàng. Ngồi trên chiếc bàn gỗ cứng ngắc, viết trên tay, định mệnh nằm trên trang giấy thi, những gương mặt hồi hộp bên cạnh, đôi mắt cú vọ của giám thị, những quyển sách trên hành lang, tiếng tích tắc của đồng hồ ... Tất cả quay cuồng trước mắt, rồi lại lần lượt trôi nhanh.

Cuộc thi kéo dài suốt hai buổi, bữa sáng hôm sau, nàng quen thuộc thức giấc khi trời còn sương mờ, Dung nằm trong mùng đưa tay lên gối đầu, hững hờ nhìn nóc mùng trên cao, tất cả những công việc chuẩn bị, cố gắng cực nhọc cho hai ngày thi đã lặng lẽ trôi qua, thế mà nàng vẫn còn ngơ ngơ

rằng nó hãy còn đó. Một cảm giác trống rỗng xâm chiếm tâm hồn Dung, nàng xoay người lại úp mặt vào gối gọi thầm:

- Anh Nam ơi! Anh Nam!

Dung ngồi dậy, mặc áo xuống giường, dùng một ít thức ăn điểm tâm, lòng vẫn thấy nhớ Nam. Bà Giang lặng lẽ nhìn đứa con gái đầu lòng, vẻ xanh xao của Dung khiến bà xúc động:

- Con vừa thi xong, vậy cũng nên đến nhà An chơi cho khuây khỏa

Bất chợt nghĩ đến việc thi bà lại họ Dung:

- Lần này con thấy có hy vọng gì không hả Dung?

- Thôi mà, mẹ đừng nhắc đến chuyện thi cử nữa, con nhức đầu lắm.

Bà Giang nhìn con, lòng thấy bất mãn, nó không giống mình chút nào cả, lúc còn trẻ, lúc nào mình cũng lo lắng cho cuộc thi từng số điểm một.

Ăn xong, nhìn những tia nắng cháy bên ngoài, Dung chẳng biết làm gì cả, lòng vẫn nhớ Nam không nguôi, ta còn nhiều việc để làm lắm chứ, sắp soạn lại sách vở, coi lại mấy bài thơ, may áo ... Nhưng nổi nhớ vẫn xao động tim nàng, Dung bất lực mang vội hài, nói với mẹ:

- Con đến thăm An nghe mẹ!

- Ờ, nhưng con có về ăn cơm trưa hay không?

- Không nhất định, nhưng mẹ cũng đừng chờ đợi con nhé!

Ra khỏi cửa, Dung đi thẳng đến trường xưa, nàng có cảm giác

hôm nay đi quá chậm, lòng như đang reo vang tên họ người yêu

Qua khỏi cổng trường, những đóa hoa bên trong công viên chào mừng vội vã.

Dung nói thầm:

- Đã lâu không gặp lại chúng mày

Xuyên qua những hàng cây xanh bên đường, sân trường vắng lặng, đến phòng trọ độc thân, một vị giáo sư già từ phòng Nam vừa bước ra, Dung vội gật đầu chào Có lẽ các giáo sư đang sắp giờ cho niên học mới, không biết Khang Nam còn giữ lớp cũ nữa hay không?

Do dự một lúc, Dung đưa tay gõ cửa Nam hiện ra với đôi mắt lò mờ, chàng chăm chú nhìn Dung và kéo nàng vào trong, đôi tay run run ôm chầm lấy đầu nàng, chàng nghẹn lời:

- Em có khoẻ không?

Dung cúi mặt:

- Cám ơn anh còn nghĩ đến em.

Một nụ cười đau khổ điểm trên môi

- Em đã thi rồi chứ?

- Thôi đừng nhắc đến chuyện ấy làm chi nữa

Dung nhìn Nam, gương mặt gầy guộc, đôi má hóp trông thật thiếu nả Hai người lặng lẽ nhìn, Nam không nói Chàng đặt tay lên vai Dung khiến nàng cảm xúc ngã ngay vào lòng chàng, để những sợi tóc ngắn tung bay trong gió.

- Anh Nam, chúng ta là hai kẻ điên rồ ngu muội, bây giờ em đã biết, ta sẽ mãi mãi không bao giờ xa nhau. Anh hãy mang em đi đi, đến một phương trời xa lạ nào đó, em rất sẵn lòng, dù cho bao nhiêu gian khổ.

- Em can đảm, nhưng cũng nhiều mâu thuẫn lắm.

Nam vuốt tóc Dung, đặt nàng ngồi lên ghế, đoạn rót một ly nước:

- Chỉ cần đến ngày mai thôi là em sẽ thay đổi ý kiến ngay.

- Nhưng bây giờ em đã thấy rõ, em không thể xa anh được, trừ trường hợp chúng ta bị lưu đày trên hai hành tinh khác nhau.

- Có lẽ điều đó sắp thể hiện. - Nam đốt điếu thuốc chàng nghĩ thầm.

- Anh nói sao?

- Không có gì cả! - Nam nắm lấy tay Dung - Em lúc này ốm quá.

- Thi cử mà, đêm nào cũng học mệt nhoài.

- Có thật không đó!

- Thật mà, ngoài ra còn những niềm đau khác mà em phải chống lấy chính em.

Dung bỗng ngược mắt lên nhìn Nam, nàng nắm chặt lấy tay chàng:

- Anh Nam! Em muốn được anh yêu! hãy yêu em đi.

Nam cố tránh những tia mắt thèm khát kia, chàng hít hơi

thuốc thật dài, gương mặt thật buồn, gỡ vội tay Dung ra, Nam đứng dậy nhìn Dung:

- Không được, không được, nếu anh trẻ đi hai mươi tuổi, có lẽ anh sẽ bám sát em không rời nửa bước. Nhưng bây giờ thì anh chỉ biết ngồi đây đợi em, chờ em. Anh chỉ mong rằng anh được yêu em với thái độ một người có tư cách, cũng như anh mong mỗi em cũng thế.

- Đừng dồng dài như vậy, em chỉ biết anh yêu em thế là đủ rồi!

- Nhưng em đừng tưởng rằng, anh đang mong mỗi em đến đây

- Tại sao

- Vì nếu em lại đây chẳng khác nào anh thêm một lần đùa với lửa, em không đến anh an lành biết bao!

- Anh không muốn cùng em đùa với lửa hay sao

- Thôi được rồi, anh sẵn sàng chết vì em.

- Nói xạo, còn thuốc lá và rượu anh bỏ cho ai

- Nếu em muốn, anh sẵn sàng bỏ tất cả.

Dung lắc đầu:

- Không, em không muốn anh vì em mà bỏ mất nguồn an ủi

Nam âu yếm nhìn Dung:

- Em quả thật là người vợ bé bỏng đáng yêu

Dung then đỏ cả mặt, Nam đến bàn sách lấy trao cho Dung.

- Này em xem, trong lúc em bận thi cử thì anh cũng bận rộn như em.

Dung nhìn vào trang giấy, đó là thời khóa biểu cuộc thi vào đại học, bên trên gạch mực đỏ tứ tung, chứng tỏ Nam đã theo dõi rất kỹ cuộc thi của nàng.

Dung lắc đầu:

- Anh thật là khùng.

Nam vuốt mặt Dung:

- Em có thật sự muốn theo anh hay không? Theo anh khổ lắm em biết không, địa vị, tiền bạc, tuổi trẻ ... tất cả đều không có, em vẫn chịu chứ?

- Không cần thiết, chỉ cần có anh là đủ rồi Dung cắt ngang.

- Nếu cùng anh đi xin ăn cũng được nữa hay sao

- Cũng được, không sao cả.

Cả hai nhìn nhau cười, Dung đến cạnh cửa sổ lặng lẽ nhìn khóm trúc buông loai bên ngoài, xa xa là bầu trời xanh thẳm với những đám mây trắng bồng bồng.

- Lúc nhỏ, vì bận lo chăm sóc cho em, mẹ thường đặt em ngồi trên ghế nhìn ra song cửa, có khi ngồi suốt cả ngày.

- Lúc đó em đã nghĩ gì?

- Em đã mong ước được biến thành con chim nhỏ, bay lượn bên ngoài khung cửa Dung đáp. - Mãi cho đến bây giờ, em vẫn còn mơ ước khung trời xa lạ kia, nơi thêu dệt biết bao điều mộng mị.

Dung tựa đầu lên thành cửa, nàng ca nhỏ nhỏ:

"Nhìn bầu trời xanh thăm bên ngoài

Em mơ ước là con chim nhỏ

Thẳng cánh bay về đám mây xanh.

Nam đến cạnh họ Dung:

- Em nói bên ngoài khung trời đó có phải là những điều mộng ảo hư vô mà em mơ ước hay chẳng?

- Có lẽ vậy - Dung quay lại nhìn Nam đáp.

- Nếu thế thì thật là tội nghiệp cho em tôi, vì suốt cả cuộc đời em cũng không bao giờ đạt đến.

- Nếu vậy em sẽ mãi mãi là người trông ngóng hay sao

Thời gian lạnh lùng trôi qua, chẳng mấy chốc mặt trời đã treo cao trên ngọn cây, Dung nói:

- Thôi để em về, còn phải đến thăm con An một chút.

- Vậy chúng ta cùng đi dùng cơm nhé!

Hai người ra quán bên cạnh trường, ăn bữa cơm thanh đạm, hôm nay Nam phá lệ, chàng không dùng đến một giọt rượu nào. Cơm xong, Nam đưa Dung ra trạm xe buýt.

- Có lẽ chiều nay nhiều cô nữ sinh sẽ đến thăm anh đấy, ông thầy ạ Dung trêu

- Nhưng ông thầy này đã mất về nhà mô phạm rồi - Nam cười

Như chợt nhớ ra, Dung hỏi Nam:

- Ờ, lúc sáng em thấy thầy Tổng Giám thị đến viếng anh, có chuyện gì vậy, hay là sắp giờ cho niên khoá tới
- Ồ đó mà sắp giờ, - Nam cay đắng - ông ta đến đuổi anh đấy chứ.

Dung giật mình:

- Thật sao
- Đừng ngạc nhiên, việc sắp đến sẽ đến, anh đã đoán được, nhất định sẽ có một ngày như vậy xảy đến. Tuy ông ta nói chuyện hết sức khôn khéo, nhưng anh cũng đoán ý được, đi thì đi chớ sợ gì! Đâu phải chỉ có độc nhất trường này không đâu - Nam giả vờ như xem thường việc bị đuổi - Em đừng ngại gì hết, thôi xe đến rồi, hãy lên xe đi!
- Nhưng anh sẽ đi đâu
- Thì cứ lên xe đi, anh sẽ cho biết sau mà.

Dung lên xe, nói vói theo:

- Vài hôm nữa em sẽ đến thăm anh.

Nam nhìn theo cho đến khi đám bụi mù che khuất xe Chàng lẩm bẩm: "Rồi ta sẽ đi về đâu " Chàng cũng biết rằng đây mới là ngọn roi đầu tiên quất vào chàng. Còn những sự công kích khác sẵn sàng đập xuống. Khi anh bị cùng đường rồi, em có thật sự cùng anh đi xin ăn hay không?

Thấm thoát cuộc thi vào đại học đã trôi qua được một tuần. Vân đến rủ Dung cùng đi xem hát, đến khi tan hát, cả hai bách bộ về nhà. Dung đoán chắc Vân đang mang nhiều nỗi

thắc mắc về mình, nàng chuẩn bị đối phó. Quả nhiên Vân hỏi Dung:

- Này Dung à, tao hỏi thật mày nhé, mày yêu thầy Nam là yêu cái chỗ nào vậy

Dung yên lặng không đáp, Vân tiếp:

- Mày xem, ông lớn hơn mày quá mà ...

Dung vội cướp lời:

- Tao không phải yêu về phương diện tuổi tác.

- Mày thật đáng thương, ông ta đâu đủ điều kiện để yêu mày được.

- Tại sao

- Vì tao dám đoán chắc với mày là, tình cảm mày dành cho ông ta chưa đích thực là tình yêu, mày hãy nghĩ cho kỹ đi, ông ta đã bốn mươi ngoài, cái tuổi sắp gần đất xa trời, còn mày là con bé mới lớn, trong một phút cô đơn nào đó mày bỗng cảm thấy thương ông, mối tình như vậy làm sao cao thượng được? ...

- Thôi đừng nói nữa

Dung hơi giật mình, con bé này hôm nay sao lại cũng biết phân tách tâm lý nữa vậy

- Tao biết mày không muốn nghe vì đó là sự thật. Tao biết ngay cả chính mày, mày còn chưa hiểu nổi mày muốn gì nữa là, theo tao đó chẳng qua chỉ là một phút ...

- Tao biết mày muốn nói gì rồi Dung chận ngang - Có phải

mày cho rằng đó là do một phút bốc đồng yếu đuối hay không? Tao cho rằng đó không phải là ái tình, mà chỉ là sự xuẩn động. Ngay chính mày, mày cũng chưa biết tình yêu là gì, mà cũng đòi lên mặt thầy đòi với tao

Vân bực tức nhìn Dung nói:

- Thôi được, mày cái gì cũng biết cả, coi tiểu thuyết nhiều quá mà, đầu óc loại..

- Mày muốn nói loại romantisme chó gì, phải không?

Vân hừ một tiếng lại nói:

- Tao không hiểu sao mày lại yêu nổi ông Nam, một người thiếu tất cả, lại ba gai, gàn bướng.

- Mỗi người có một cái nhìn khác nhau, mày đừng nói nữa Vân, tao có thể tự mình giải quyết vấn đề mà, hãy để yên cho tao!

Vẻ mặt Vân thoáng buồn, giọng thành khẩn:

- Dù sao tao cũng khuyên mày, mày hãy tự cứu mày, cũng như cứu lấy Khang Nam, tí như mối tình của hai người có thật là tình yêu chân chính đi nữa, nhưng nếu mối tình này chỉ mang đến sự khổ đau cho hai người thì cũng nên chấm dứt đi, hôm qua, tao có đến viếng thầy Nam, được biết thầy đã nhận lời trường trung học X của tỉnh, cả trường xôn xao bàn tán, họ cho rằng thầy Nam bị đuổi không cho dạy nữa vì tội dụ dỗ gái vị thành niên. Mấy năm trước, thầy Nam là giáo sư gương mẫu, chỉ một bước lỗi lầm, bây giờ không còn ra gì nữa cả, lỗi lầm này tại ai

- Đừng nói đến chuyện đó nữa đi, thì bây giờ tao hỏi mày,

mây có bao giờ nghĩ rằng cuộc tình này sẽ đưa hai người đến đâu không? Hậu quả sẽ ra sao Mẹ mây tối ngày chỉ mong mỗi mây trở nên nhà trí thức có hy vọng xuất ngoại, hay ít ra cũng tìm được tấm chồng xứng đáng, thì có bao giờ bà ta lại chấp thuận cuộc tình của mây và thầy Nam? Ba mây lại là người có tiếng tăm trong giới trí thức, tao khuyên mây phải xử sự thế nào, để tiếng tăm của người không bị bọn nhợ Dung hãy suy nghĩ kỹ bằng lý trí và xa rời Nam đi!

- Tại sao mây lại cho Nam đáng ghê tởm như thế.
- Một giáo sư lại yêu một học trò của mình, không là điều ghê tởm hay sao
- Nhưng tình yêu nào có phải là tội lỗi đâu
- Tao lấy tình bạn khuyên mây, hãy suy nghĩ kỹ, đừng hồ đồ mà hại cả đời, mong mây từ nay hãy xa lánh Nam.

Dung khổ sở nhìn Vân:

- Tao không thể làm như vậy được.

Vân tức giận, trợn to mắt nhìn Dung:

- Thật vô phương cứu chữa rồi Thôi được, để tao chống mắt xem mây xa hố, xem Nam thân bại danh liệt, kết thúc một màn kịch bi thảm.

Nói xong, Vân chận chiếc xe xích lô đạp lại, không buồn hỏi giá, lên ngồi:

- Từ rày trở đi tao sẽ không bao giờ nói đến việc làm của mây nữa, mây ra sao mặc kệ

Chiếc xe chở Vân đi khuất xa, Dung lặng người đứng yên,

lòng rối loạn vô cùng. Một cậu bé đạp xe chạy ngang huyết sao gheo Dung khiến nàng chột tỉnh. Dung quay người lại đi về hướng nhà An, nàng mong mỗi sẽ tìm được một người hiểu được mình. Tôi có lầm lẫn hay không? hay chỉ có những người đã yêu mới thông cảm được lòng mình? Dung thấy mệt mỏi không cùng. Một cảm giác bàng hoàng, rắc rối xâm chiếm hồn Dung.

Đến trước cổng nhà An, tiếng đàn guitar từ trong thoảng ra hòa lẫn tiếng hát:

"Con quạ cô đơn đã trôi vào giấc ngủ

Trăng già vẫn treo trên cao, mang ánh sáng chan hoà rừng sâu

Cảnh đêm nay sao quá đẹp, sao gió vẫn than buồn

Nước khe trôi chảy không ngừng, sao bạn lòng ta vẫn biệt tăm"

Dung đưa tay gõ cửa, tiếng đàn chột tắt, An trong chiếc áo ngủ thùng thình ra mở cửa, mái tóc cột cao trên gáy, nét mệt mỏi hiện trên mặt, Dung bước vào, An mỉm cười nói:

- Tao đoán là mây, thật chẳng sai, muốn nghe đàn không, tao đàn cho nghe một bản nhạc lãng tử.

Nói xong, An ngồi xếp bằng, ôm đàn lên gáy, Dung yên lặng thưởng thức:

- Nhìn dáng mây chắc mang đầy tâm sự - An nhìn bạn hỏi

Dung thờ dãi nhìn An:

- Theo mây thì tao giờ phải xử trí ra sao đây

An nhìn bạn trong khi vẫn khay đàn, vừa cười vừa nói:

- Có gì đâu, hãy xem đó như một trò đùa, đến một lúc nào đó chán thì lại chia tay, tình yêu chẳng qua chỉ là thế, đừng quá si mê mà rồi đại
- Mày cũng có thể nói thế được sao Dung châu mày nhìn bạn.
- Sao lại không? Kẻ thức thời bao giờ cũng tìm niềm vui trên hết, đừng lý tưởng vẩn vơ, mày xem trong đời này làm gì có tình yêu lý tưởng, rồi một ngày nào đó, mày sẽ thấy lời tao là đúng, mày sẽ chán Nam.

Dung ngò vức nhìn An, vẻ ung dung tự tại của nàng khiến Dung bất mãn.

- Không ngò mày lại có thể thay đổi nhanh chóng thế!
- Cũng không có gì lạ, mười năm trước ta nào giống hiện tại đâu Cũng như bây giờ mày đang bị tình ái dẫn dắt, rồi mười năm sau, con cái đùm đê, lại quên mất mối tình bi thương hôm nay

Dung giận dỗi đứng dậy:

- Thôi tao về, mình không còn hợp nhau nữa rồi, không còn gì để nói

An đặt đàn qua một bên, vội nắm lấy tay Dung:

- Vội thế, ngồi xuống đây Dung, tao chẳng biết nói gì hơn là khuyên mày hãy rời xa Nam.
- Mày cũng khuyên tao thế sao An?
- Thuở xưa, tao đã coi tình yêu là một cái gì cao quý nhất, tao

đã bắt chấp mọi trở ngại và chỉ nghĩ đến tình yêu, mà còn nhớ chẳng, chuyện bên bờ sen năm ngoái của chúng mình, khi mà chưa bước vào đường tình, nghĩ lại không mấy chốc, bây giờ mà đang bị dẫn vật bởi tình yêu, cuộc tình là cả chuỗi ngày đầy nước mắt. Còn nhớ khi xưa, khi tao đau khổ vì chia tay với Từ, mà cũng từng bảo tao rằng, cuộc tình chỉ là một phần của cuộc sống, thì bây giờ tao cũng xin phép lấy lại lời nói của mà để khuyên mà vậy

Dung lắc đầu:

- Không thể được, tao sẽ không còn yêu ai ngoài Nam rạ
- Tao biết, nhưng tao hỏi mà, cuộc tình đã mang đến cho mà được gì? Hãy coi nhẹ tình yêu một chút cho đời bớt khổ, trước khi chuyện bị xé to, tao khuyên mà hãy để nó kết thúc. Đừng để mọi người phê phán tội nghiệp cho Nam. Dung hãy nghe lời tao, rồi thời gian sẽ phơi pha nổi sần. Tao là người đã tỉnh sau cơn mộng dài, hãy nghe tao
- Nhưng tao biết mà hãy còn yêu hẳn phải không An?
- Không tao chỉ còn hận thù mà thôi - An giận dữ đáp.
- Mà còn hận tức là mà còn yêu nó, tao biết.
- Thôi đừng nói nữa, hãy xem như cuộc tình đã dứt.

Dung yên lặng nhìn chiếc đàn guitar lòng nghĩ vẫn vợ, An nhìn bạn hỏi:

- Mà lại nghĩ gì nữa đây
- Tao nghĩ rằng chỉ còn một giải đáp chót đó là chết!
- Đừng nói bậy, - An giật nhúm người - Đợi khi vào đại học,

cuộc đời mới sẽ bắt đầu, lo gì.

- Lại chuyện đại học, chuyện xa vời

Dung đứng dậy, đi lại cửa sổ, cảnh trời đêm thật đẹp, ánh trăng đang chiếu sáng vạn vật, An tiếp tục đàn:

"Tôi từ đâu đến không người biết,

Tôi đến nơi nào, có ai hay"

Dung chép miệng, thật là một bài ca tuyệt diệu, ánh trăng vẫn xuyên qua cảnh.

CHƯƠNG 18

Dung bình tĩnh bước vào tiệm thuốc:

- Làm ơn bán cho tôi ba viên thuốc ngủ.

Lấy thuốc bỏ vào túi, lại sang tiệm thuốc khác, cứ thế cho đến ngoài ba mươi viên thuốc nàng mới trở về nhà, bình tĩnh dùng cơm, còn giúp mẹ rửa bát.

Trời vừa sụp tối, bên ngoài gió lộng thổi, những hạt mưa rơi vào nhà, Dung lặng lẽ đứng nơi cửa sổ, trời bên ngoài mờ mịt trong mưa. Người chết rồi còn có linh hồn hay chẳng? Dung tự hỏi. Nếu có linh hồn, thì giờ phút mưa bay thế này xuất hiện là đẹp nhất. Dung lặng lẽ đứng nhìn. Mình phải làm một cái gì để lại, trước khi rời khỏi cuộc đời này. Dung đến cạnh bàn, lấy giấy ra viết:

Tôi nào đáng cho người yêu

Tôi nào đáng cho ai thương hại

Nguyện rằng mình biến thành khói thuốc

Bay lên trời một cách thông dong

Suy nghĩ một lúc, Dung lại viết:

Khi mưa bụi bắt đầu thấm ướt đọt hoa

Khi sương đêm che phủ lâu đài

Xin chàng hãy mở rộng cửa
 Đón lấy những linh hồn vô định trôi qua
 Khi mưa bụi bắt đầu thấm ướt đọt hoa
 Khi sương đêm che phủ lâu đài
 Anh hãy mở rộng cửa
 Để đón lấy em trở về với chàng.

Viết xong, Dung gục đầu lên bàn lòng đau như cắt, một cái gì
 nghèn nghẹn đang chặn ở cổ nàng. Một lúc sau, Dung lại lấy
 một mảnh giấy khác, nàng viết:

"Anh Nam,

Xin vĩnh biệt anh!

Em có đi rồi, xin anh đừng trách em yếu hèn, em cảm ơn anh,
 vì trên đời này anh là người đã mang đến cho em những hy
 vọng và tuyệt vọng, bây giờ em sẽ mang theo tất cả những gì
 anh đã cho em đó, để ra đi Anh hãy tin rằng, khi em viết bức
 thơ này cho anh, em cũng đã nghĩ đến lúc anh nhận được thơ,
 vì thế em mong rằng anh sẽ không đau khổ, anh hãy nghĩ
 rằng lúc sống em không được vui sướng, thì khi chết đi, nhất
 định em tìm được sự bình an trong yên nghỉ. Em mong rằng
 anh mỗi khi nghĩ đến việc ra đi của em, hãy vui sướng dùm
 em và em cũng hy vọng được mang theo tất cả phiền não của
 cuộc đời anh đi mất.

Chúc anh sẽ được vui sống trong quãng đời còn lại

Anh cũng đã từng nói với em rằng, tin tức về việc mất đi của
 chị chưa chắc đã là sự thật, em cũng mong thế, một ngày nào

đó được xum họp cùng gia đình, xin hãy cho chị biết là, lúc trước trên cuộc đời này cũng có một đứa con gái yêu thương và mến phục chị lắm.

Anh còn nhớ chẳng? Có lần anh bảo em "Kiếp này vô duyên đối mặt, lo gì kiếp sau chẳng gặp nhau" Em cũng mong thế và sẽ chờ đợi anh. Chỉ xin anh đừng đến muộn hai mươi năm như hiện tại

Xin vĩnh biệt thầy!

Hãy cho tôi nói lời cuối: Em yêu anh!

Dung"

CHƯƠNG 16

Kết quả cuộc thi vào đại học sẽ được công bố sáng mai, Dung bồn chồn không yên, ngày mai vận mạng đời nàng sẽ được quyết định, Dung không dám nghĩ đến kết quả, vì biết đâu ... Nàng lại thấy bút rút không yên.

Bà Giang đang ngồi cạnh giá vẽ, cũng bắt sốt ruột, bà bảo Dung:

- Thôi con, đừng đi tới đi lui nữa, làm gì thì ngày mai cũng biết mà.

- Dạ, thôi để con ra ngoài một chút nhe mẹ? - Dung hỏi mẹ

- Con lại đi nữa sao Tối ngày lông bông mãi bên ngoài làm gì?

- Bà nghi ngờ nhìn Dung hỏi

- Con đi tìm An. - Dung đáp.

- Lại đi tìm con An? Tối ngày cứ nghe con nói thế, sao nó không đến tìm con, mà chỉ nghe con đến với nó không vậy

Lúc này hành động của Dung khiến bà nghi ngờ vô cùng.

- Con định đến rủ nó đi xem hát.

- Tối ngày hết tìm An lại xem hát.

- Hôm nay sao mẹ lạ thế? Con tưởng như mẹ đang thăm vấn tội phạm chứ không phải nói chuyện với con. Dung cần nhần.

- Dung, mẹ hỏi thiệt con, hai hôm trước con đến trường trung học X chi vậy Thầy Hồ nhìn thấy, có mách cho mẹ biết như thế.

Dung hoảng hốt:

- Thừa mẹ, hôm ấy con với An đến thăm thầy Nam, thầy học cũ của con mà mẹ, ông ấy vừa được đổi đến trường đó.

- Con có thường đến thăm ông ấy không? - Bà Nhuộm lo ngại

- Dạ thưa không, con chỉ đến thăm có một hai lần thôi

Bà Giang trầm giọng:

- Dung, là con gái, con phải thận trọng dư luận, thầy Nam là một giáo sư, con lại là nữ sinh, dư luận sẽ không tốt nếu con thường gặp ông ấy, dù biết rằng ông Nam là người đảng hoàng đi nữa cũng thế. Hôm trước mẹ có nghe bà Lưu bên cạnh bảo trong trường của con hay của Nhược gì đó, có một giáo sư quyến rũ nữ sinh, chuyện thật đáng tởm, con có thấy không, người con gái mà bị người đàn tiểu như vậy còn ra thể thống gì nữa

Dung cắn chặt môi, nàng len lén nhìn mẹ, an lòng khi nghĩ đến mẹ chưa nghi ngờ mình, nàng giả vờ nói:

- Mẹ nói như con đã làm việc như vậy rồi đó!

- Mẹ không nói con, nhưng mẹ chỉ lưu ý con như vậy thôi, con phải biết miệng lưỡi con người độc địa lắm, mẹ thương con nên lo lắng cho con vậy mà.

Bà Giang hơi phật lòng vì câu nói của Dung.

- Con chỉ nói đến tìm An thôi, ai biểu mẹ cứ dài dòng chuyện đó vô làm chi, con không ngại sao được. - Dung chậm rãi nói

- Thôi được con muốn đi đâu thì đi đi, cái nhà này không bao giờ có ai chịu ở cả, cứ đợi giờ cơm, giờ ngủ là về, còn thì cứ rong chơi cả buổi, phải mà, mẹ chỉ là một tên đầy tớ cho cha con chúng mày thôi

- Mẹ nói thế con không đi nữa đâu Dung phụng phịu ngồi xuống ghế.

- Thôi cô, đi đi cho tôi nhờ, để không suốt ngày trông bộ mặt đưa đám của cô làm sao tôi chịu nổi, đi đi, tối làm ơn về sớm một chút.

Dung do dự, đoạn vào phòng mang hài, ra khỏi cửa nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng nỗi lo lại đến, giáo sư Hồ bạn của cha nàng dạy học cùng với Nam ở một trường, mãi đến thăm Nam, có lẽ việc một ngày kia sẽ bại lộ, Dung thấy rối loạn trong lòng, không biết nên đến đâu, sau cùng vẫn không cưỡng lại được ý muốn, Dung đến trường trung học X, dù biết rằng không nên đến nữa

Đến cổng trường, rẽ vào khu cư xá độc thân của giáo sư, nàng đưa tay lên định gõ cửa, sự xung đột trong tâm khảm lại đến. Ta phải trở về, đừng đến đây nữa Nhưng vẫn bất lực. Nam hiện ra trước mặt, nỗi lo sợ tiêu tan.

Dung bước vào, Nam cài lại cửa, rót ly nước cho Dung.

- Anh có đoán được hôm nay em lại đến thăm anh hay chăng?

- Ngày nào cũng thế, anh cũng nung nước sẵn đợi em, dù có đến hay không anh vẫn độc thoại với tách trà.

Dung mỉm cười nâng ly lên, Nam nhìn Dung, đôi mày ử rử trên đôi mắt u buồn như mang đầy tâm sự, đôi môi vẫn mím chặt, Nam biết Dung đang có chuyện lo lắng, chàng vội nâng bàn tay Dung lên, những chỉ tay chi chút u hoài, Dung nhoen miệng cười nhìn Nam:

- Anh thật giống ông thầy bói, cuộc đời em sẽ ra sao anh?
- Anh không biết gì cả, chỉ tay em quá phức tạp.
- Sao lúc trước anh nói em hậu vận tốt, có nhiều con, em sẽ có con với ai Có phải với anh chẳng?
- Em đã bảo anh nói chuyện tầm phào rồi mà. Nhưng em có can đảm hơn anh nhiều
- Anh không hiểu chó em yếu đuối lắm, cả trăm lần hứa sẽ không đến với anh nữa, nhưng rồi cũng không được.
- Anh cũng thế, anh tự hứa sẽ lạnh nhạt xua đuổi em mà vẫn không làm được.
- Tại sao vậy?

Nam lảng lảng nâng tay Dung lên môi, một cảm giác ấm áp lan truyền.

- Tại anh yêu em! Dung! - Đôi tay Nam bỗng trở nên run rẩy, chàng hôn lên mặt Dung, đôi mắt đen nháy đang ẩm ướt - Hãy nói với anh, em sẽ không bao giờ thuộc về một người khác ngoài anh ra đi em!
- Không cần biết, em biết anh đã quá rõ em!
- Anh cũng biết thế, nhưng còn định mệnh? Định mệnh đâu do ta quyết định?

- Sao anh chắc rằng định mệnh sẽ chia ly đôi ta
- Vì em quá hoàn toàn, anh lại thiếu tất cả.
- Thế em sẽ thuộc về ai, nếu không là của anh?
- Sẽ có không biết bao nhiêu chàng trai khác vừa trẻ vừa có tương lai nữa sẵn sàng đón mời em.
- Nhưng họ không là Khang Nam, người tôi yêu quý, họ chỉ là họ.

Nam siết lấy Dung, hôn như mưa bắc trên môi nàng, Dung cảm động chảy cả nước mắt.

- Em lại khóc rồi à?
- Vâng, em biết chúng ta đang sống trong mộng tưởng, sự linh cảm cho em biết một ngày nào đó, sự bất hạnh sẽ đến với em.
- Thôi đừng nói nữa, hãy chờ xem kết quả ngày mai, anh đoán là ...
- Đừng đoán gì cả, em biết, Nam oi, em sợ quá.

Nam nắm chặt lấy tay Dung trấn an:

- Đừng sợ, anh sẽ cố giúp em với tất cả khả năng của anh, được không?
- Em sợ không được chứ.

Dung đến cạnh bàn học, bâng quơ lật lấy những quyển sách trên bàn.

- Mẹ đang nghi ngờ em, rồi một ngày nào đó người sẽ biết, anh Nam, em muốn thú thật cùng người ngay bây giờ, biết giông bão sẽ đến thì hãy để nó đến càng sớm càng hay nghe anh.

Nam lẳng lặng không đáp, Dung lật chồng giấy thấy mảnh giấy xếp đôi, định lật ra xem, Nam ngăn lại:

- Đừng em! Hôm qua thừa lúc anh đi vắng, họ lại nhét giấy này qua khe cửa, không có gì trong đấy cả, em đừng xem.

- Được, để em xem họ viết gì.

Dung mở vội ra xem tường chữ rất quen thuộc:

"Thưa thầy,

Mấy ngày qua chúng em thật bận rộn, nên không có cơ hội đến thăm thầy, nhưng dù sao đối với chúng em, thầy vẫn là người cho chúng em kính trọng.

Hôm nay đến thăm lại nhằm lúc thầy đi vắng, thật đáng tiếc. Chúng em có rất nhiều thắc mắc muốn nhờ thầy giải đáp hộ, xin thầy hãy giúp chúng em.

Thưa thầy, thầy có nghĩ rằng, làm nghề mô phạm là cái nghề đáng kính trọng hay không? Nếu một giáo sư trong một phút yếu lòng đã đánh mất đi sự đáng kính đó, thầy có nghĩ rằng đó là một việc đáng tiếc lắm không?

Chúng em được biết có một vị giáo sư và một cô nữ sinh, đã vượt qua tình cảm thầy trò bình thường. Thầy nghĩ thế nào về giáo sư đó? ông ta còn đáng kính trọng nữa hay không? ông ta có phạm tội không? Nếu trong trường hợp thầy là vị giáo sư đó, thầy sẽ xử trí thế nào

Đối với bài thơ của Chu Tử Thanh "Viết cho người đã chết", thầy có nghĩ rằng đó là một bài thơ đối trá vô giá trị hay không?

Ngoài ra tụi em cũng không biết nguyên do nào thầy lại bỏ dạy ở trường cũ, thầy làm ơn cho biết.

Thưa thầy, chúng em còn bé chưa biết cách trình bày câu chuyện, nhưng đây là những điều chúng em thành khẩn cần biết, vì thế nếu có điều chi thất lễ xin thầy vui lòng bỏ qua cho.

Chúc thầy được vui vẻ.

Hai nữ sinh kính mến thầy

Hà Kỳ và Thái tú Hoa"

Dung bỏ rơi mảnh giấy xuống nhìn Nam, bỗng nhớ lúc trước nàng đã từng bàn luận với Hà Kỳ về bài "Cho người vợ đã chết" của Chu Tử Thanh, nàng đã cho rằng Chu Tử Thanh viết có hơi ngụy tạo, nhất là đoạn nói: vì người vợ sau không thích nên không thể lên thăm mộ người vợ trước của mình được thì thật là giả tạo, bây giờ chúng nó lại mượn bài này để công kích Nam thì thật là đau đớn. Dung lạnh lùng kéo thẳng tờ giấy nói với Nam:

- Một người cao ngạo như anh nay phải nhẫn nhục vì tờ giấy này hay sao
- Lúc xưa anh đã sống không cần ai để ý, thì bây giờ cũng thế mà thôi
- Em không tin thế, anh đang bị mảnh giấy này làm anh đau thương.
- Anh không cần ai hiểu được anh cả, chúng chỉ là những đứa

con nít, anh không cần biết. - Nam nói như hét.

- Thế người lớn có hiểu được anh không? Các đồng nghiệp của anh, cha mẹ em có hiểu anh không? Thế gian này có ai hiểu anh đâu Anh đã là giáo sư, đã có vợ, có con, xin hãy trở thành cục đá để họ không rung động anh được.

Nam yên lặng, Dung đứng cạnh bàn mắt mờ lệ, bỗng nàng nhào mình đến quỳ bên cạnh Nam:

- Anh Nam, chúng ta đã sai lầm, chúng ta đã sai lầm từ đầu

Nam cúi xuống vuốt nhẹ những sợi lông tơ trên gáy Dung:

- Không, chúng ta không bao giờ sai lầm cả! Em đừng buồn.

- Em muốn được người mang đến cho em sự can đảm để em xa lìa anh!

Nam ôm chặt Dung:

- Đừng nói thế Dung.

- Em linh cảm như thế, chắc chắn một ngày nào đó chúng ta sẽ xa nhau

Cả hai yên lặng nhìn nhau, thời gian trôi nhanh, buổi chiều đã bao phủ vạn vật, cảnh vật trong phòng bắt đầu tối dần. Nam bật đèn nhìn Dung đang ngồi tư lự trong ghế.

- Em nghĩ gì nữa đó?

- Không nghĩ gì cả, anh cũng đừng nói gì cả, hãy yên lặng. Bây giờ chúng ta nhìn nhau đi, đừng nghĩ gì nữa cả, để mọi việc chung quanh mặc sức xuôi dòng. Được vậy thì đẹp biết bao hử anh? Chúng ta sẽ sống cho chúng ta Nhưng bây giờ

khi dư luận chung quanh vẫn còn, nếu em tự tử chết đi thì không biết họ còn nói đến đâu nữa

- Họ sẽ chửi anh là cùng.
- Thế nếu anh cùng chết?
- Thì họ sẽ cho rằng hai chúng ta là hai kẻ điên rồ, ngu muội

Dung mệt mỏi tựa vào bàn, Nam vội hỏi:

- Em làm sao thế?
- Em thấy đói
- Vậy chúng ta cùng đi ăn nhé.

Dung chậm chạp đứng dậy, cùng Nam đi đến quán nước bên ngoài cổng trường, vừa ngồi xuống ghế Dung chợt tái mặt khi nhìn thấy giáo sư Hồ, một học trò cũ của cha nàng từ trong đi qua, Hồ cũng ngạc nhiên khôn cùng khi thấy Dung cùng Nam ngồi cạnh, họ đứng dậy chào nhau, Dung buột miệng:

- Thầy Hồ! Thầy cũng dạy ở đây à?
- Vâng, chào cô, cô đến đây dùng cơm?

Dung vội quay sang Nam giới thiệu:

- Đây là giáo sư Hồ, còn đây..
- Cảm ơn cô, chúng tôi đã biết nhau từ lâu, tụi tui ở cách nhau có ba căn thôi

Nam khách sáo:

- Mời thầy cùng dùng cơm với chúng tôi
- Cám ơn, tôi vừa dùng xong. Đoạn day sang chào Dung. - Tôi xin phép đi trước nhé, chiều nay còn bận nhiều việc.

Dung nhìn theo bóng Hồ, nàng chấm tay vào tách nước viết lên bàn:

- Chuyện rắc rối lại đến!
- Thôi kêu thức ăn đi, kệ nó. - Đoạn quay sang Dung - Em không cấm anh dùng rượu chứ?
- Không anh cứ tự nhiên, có lẽ em cũng phải nếm một ít.
- Em cũng biết uống rượu nữa à?
- Không, nhưng hôm nay em muốn được say cho quên cả đất trời

Nam kêu một vò rượu cao lương với một chai nước ngọt, cùng những thức ăn. Dung phản đối:

- Em nói em muốn uống rượu mà.
- Nhưng uống say rồi xem không đẹp.
- Em bất cần.

Dung giựt vò rượu nơi tay Nam, rót đầy ly, Nam chận lại:

- Rượu cao lương mạnh lắm, đến người biết uống như anh cũng chẳng dám uống nhiều, đừng giỡn, uống say rồi lấy ai đưa em về nhà?
- Mặc kệ em, hãy để cho em được say để quên hết bao nhiêu nỗi sầu

Dung bung ly lên đưa vào miệng, những giọt rượu nóng bỏng rơi vào cổ như cháy cả tim, khiến Dung ho sặc sụa, Nam nhìn Dung khẽ chau mày, chàng giục lấy ly rượu:

- Co khổ chưa, đã bảo rồi mà.
- Trả lại em, em sẽ uống từ từ. Em không hiểu sao em lại thích nó, rượu giống như thuốc độc, em sẽ uống cho quen trước khi chết.
- Em lại nói bậy gì nữa đó?
- Không có gì cả, em van anh hãy trả lại cho em.

Nam trao ly rượu lại cho Dung:

- Uống một chút thôi và uống thật chậm.

Dung nốc cạn chung rượu, cố gắng nuốt vào họng, khẽ nhăn mặt đoán nhìn Nam.

- Anh Nam, em đã quyết định rồi, hôm nay là ngày chót đến gặp anh, em sẽ không đến với anh nữa
- Có thật không em?

Nam nhìn thẳng vào mặt Dung, đôi má bắt đầu đỏ hồng trong khi nước mắt đã lưng tròng.

- Thôi em đừng khóc nữa, em đã say rồi
- Mặc em. - Dung lại hớp thêm hớp rượu - Xã hội này sao mãi soi mói lấy cuộc sống của đôi ta, em không thể làm khác hơn được, em phải xa anh, để anh còn đứng vững với địa vị hiện thời tại trường X, em biết việc em phải làm.

- Ăn đi Dung, anh kêu thêm thức ăn cho em nhé.
- Không, em không thấy đói, lòng em đang nóng như thiêu đốt.
- Em đã say rồi Dung.
- Không em chưa hề say, hãy cho em thêm một ly

Nam cất ly rượu, bảo Dung:

- Thôi hai chúng ta cùng không uống, hãy ăn trước đã.

Ăn cơm xong, Dung cảm thấy cả người nóng như thiêu đốt, ra quán, mọi vật quay cuồng quanh nàng, chỉ còn cách tựa vào người Nam, để chàng dìu đi

- Thật là khổ, anh đã bảo em mà, thôi vào phòng anh nghỉ một lát nhé, đợi khỏe khỏe về sau

Đến phòng Nam, Dung tựa lưng trên giường Nam, chàng vội đi lấy khăn mặt, đáng Dung nằm trên giường với những sợi tóc rối che phủ bên tai và chiếc môi mọng đỏ khiến Nam trân trối nhìn Dung, khuôn mặt thật siêu thoát, đôi mi khẽ rung động, Dung mở mắt nhìn Nam cười:

- Anh Nam, anh hãy nhìn kỹ em đi, rồi chúng ta sẽ xa nhau mãi mãi

Nam nắm chặt lấy tay Dung:

- Không, không thể được, chúng ta phải cố tìm giải pháp, chúng ta phải có nhau

Dung lắc đầu:

- Không có giải pháp nào khác, em biết, chúng ta đừng mãi

lừa dối nhau

Dung nhắm mắt lại:

- Mẹ sẽ biết chuyện, nếu người biết được em đang nằm trên giường anh thế này, có lẽ người sẽ xé nát em ra - Dung khẽ thở dài nhìn Nam - Em đã mệt mỏi rồi, không thể cô độc chống trả mọi người chung quanh.

Nàng úp mặt xuống và nước nở khóc, Nam ôm chầm lấy Dung hôn nhẹ:

- Đừng khóc nữa em, chúng ta hãy cố gắng.

Dung bỗng trở nên ngơ ngác:

- Em khóc à? Khóc lúc nào Anh có bỏ em chẳng?

- Không, không bao giờ.

- Nhất định anh sẽ bỏ em, vì anh chỉ yêu có vợ anh mà không yêu em.

- Dung! Em đã say rồi, em khát nước chẳng?

- Không, không cần. Dung giận dữ - Anh đã đánh trống lảng, vì anh chẳng yêu em mà chỉ thích em thôi, phải không?

Nam hôn Dung:

- Bao giờ anh cũng yêu em, anh yêu em vô cùng, yêu đến tận cùng nỗi đau đớn.

- Đừng, đừng bao giờ yêu em, em chỉ là hiện thân của bất hạnh, từ nay em cấm anh, cấm tất cả mọi người yêu em.

- Dung!

- Em nhức đầu quá.
- Anh bảo em đã say rồi mà.

Nàng lồm cồm ngồi dậy, nhìn Nam, mắt chột sáng:

- Hay là anh hãy mang em đi đi, đến nơi nào cũng được, đi ngay bây giờ anh nhé.
- Nhưng chúng ta không có lối thoát. - Nam đau khổ nhìn Dung - Đừng bốc đồng như vậy, chúng ta còn phải ăn, phải uống, phải sống nữa, phải không em?
- Anh là một thứ đồ tồi, đồ yếu hèn. - Dung giận dữ - Anh không dám mang tôi đi, anh sợ mọi người, thật khiếp nhược, anh Nam, tôi hận anh.

Nam đứng dậy, chàng châm một điếu thuốc, bàn tay run rẩy. Đến bên song cửa nhìn bầu trời u ám bên ngoài, nhà khói. Dung bước xuống giường đến cạnh Nam, nắm chặt lấy tay chàng.

- Em xin lỗi anh, em không muốn nói thế, nhức đầu quá, anh hãy cho em xin điếu thuốc.

Nam đưa tay chặn Dung, chàng nhỏ nhẹ đáp:

- Dung! Anh không thể mang em đi đâu được hết, anh phải nghĩ đến hậu quả, hòn đảo Đài Loan quá nhỏ, chúng ta sẽ bị tìm gặp dễ dàng, anh lại không tiền làm sao mang em đi cho được!
- Thôi đừng nói nữa, hãy cho em điếu thuốc.

Dung lấy thuốc từ tay Nam đưa lên miệng hít hơi dài, ho sặc sụa, thức ăn trong bụng được dịp tuôn ra ngoài, Nam đỡ lấy

Dung để cho nàng ói ra tất cả.

Dung mệt nhoài người, mồ hôi như tắm, Nam rót ly nước cho nàng xúc miệng và rửa mặt, nàng cảm thấy tỉnh táo phần nào, ngồi xuống ghế nghỉ mệt.

- Đã đỡ nhiều chưa - Nam hỏi
- Bây giờ mấy giờ rồi anh?
- Gần chín giờ.
- Em phải về nhanh, để không thôi mẹ nghi ngờ, mùi rượu trên thân em mong rằng mẹ sẽ không ngửi thấy
- Để anh đưa em về nhé.

Ra đến bên ngoài, không khí tươi mát làm Dung khoẻ khoắn phần nào, nàng kêu một chiếc xích lô đạp, quay sang Nam:

- Về đi, em về một mình được rồi

Do dự một lát Dung tiếp:

- Có lẽ từ rày em sẽ không đến với anh nữa

Nam nắm chặt tay Dung:

- Anh nghĩ rằng em sẽ lại đến.
- Anh không sợ người ta dị nghị hay sao
- Anh chỉ sợ cho em mà thôi
- Anh còn nhớ hai câu thơ của Tần Quán hay không?

"Cuộc tình nếu có dài lâu

Thì sao một sớm một chiều vỡ đi"

Dung bước lên xe, vẫy tay chào Nam:

- Xin vĩnh biệt!

Nam lẩm bẩm:

- Vĩnh biệt! Vĩnh biệt!

Bánh xe lăn trên đường dài, Dung vẫn ngoái cổ lại nhìn Nam đứng âm thầm như cây cổ thụ, hình bóng khuất mờ dần phía sau, Dung thở dài ngồi ngay lại, lòng bỗng rỗng mênh mông, không biết một hồi đi về nói dối làm sao với mẹ đây. Dung đưa tay lên sờ trán, đầu nóng hổi trên bàn tay lạnh giá.

Đến nhà, Dung ra hiệu ngừng xe, nàng chạy vội vào nhà lòng cảm thấy hồi hộp không cùng, bấm chuông Nhược ra mở cửa. Nhược nhìn Dung với cặp mắt khoan dung và thông cảm. Vào đến nhà, bà Giang đang đứng trước cửa phòng đợi Dung.

- Suốt buổi chiều nay con đi đâu hả Dung? - Bà nghiêm mặt hỏi con.

- Con đi tìm An.

- Mà cũng nói dối mẹ nữa sao An chiều nay có đến tìm mày đây nè.

Dung nghẹn lời nhìn mẹ, vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt làm Dung hoảng hốt. Phía sau lưng mẹ, cha và Lân đứng tự bao giờ, khuôn mặt quan trọng không kém, Dung lắp bắp:

- Việc gì vậy mẹ? ...

- Sáng nay cha con đến văn phòng thi cử xem điểm thi cho con, con đã thi rớt. - Bà Giang lạnh lùng nói

Dung thấy trước mặt quay cuồng, nàng thối lui mấy bước, cảnh vật mờ dần trước mắt, cổ họng nghẹn lời:

- Trời ơi! Sao nữ không cho con một lối thoát nè trời

Dung ngã xòai về phía trước ngất đi

CHƯƠNG 17

Tôi từ đâu đến, nào ai biết

Tôi đến nơi nào, không người hay!

Dung nằm dài trên giường, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà, suốt cả ngày nay không một hạt cơm vào bụng, nổi trống rỗng trong người, với hai câu hát trên. Tôi từ đâu đến? Đòi sống sao quá lạ lùng. Tôi có van xin cầu khẩn để được ra đời bao giờ đâu Chỉ đến khi nhận thức được thì đã thấy mình hiện diện trong đời rồi Nàng bỗng nhớ lại câu chuyện cha nàng đã kể về vua Thuận Trị khi xuất gia đã viết hai câu như sau:

"Trước khi có tôi, ai đã là tôi

Sau tôi bây giờ, ai lại là tôi"

Dung cũng có niềm băn khoăn đó, không biết mình là ai Mười chín năm về trước tôi ở nơi nào Một trăm năm sau tôi lại đi đâu Vết ố trên trần nhà, dấu tích của cơn mưa để lại, Dung lặng lẽ nhìn. Tại sao tôi không thể là một người nào khác? Tôi ao ước là một cái gì cũng được ngoại trừ là làm con Giang Nhận Dung hiện tại

Bên ngoài trời đã tối, bóng tối lùa vào phòng, ngọn đèn leo lét trên bàn với bức tượng thiên sứ lặng lẽ đứng nhìn. Đầu óc Dung bỗng mông lung và rối loạn vô cùng. Nhất định trời sanh ta ra để làm một cái gì, chứ không vô dụng. Đầu óc

Dung trở nên hư vợ

Ta đang làm gì? Sao lại nằm trên giường? Ta đã thi rớt rồi chẳng? Dung ao ước một con động đất, một trận đại hồng thủy sẽ xảy đến, thì việc thi rớt của nàng sẽ không bị ai chú ý đến nữa

Tiếng bước chân đi vào phòng, Dung nằm bất động. Mẹ Dung đến trước đầu giường nhìn gương mặt trắng bệch của con. Bà ngồi xuống bên cạnh.

- Dung con! - Tiếng gọi thật êm ái

Dung quay sang, nước mắt tuôn trào Bà Giang nhìn con, an ủi:

- Thôi con đừng buồn nữa, bỏ qua đi, dù sao việc cũng đã rồi, có ai là người mà suốt đời không gặp thất bại đâu Năm nay không đậu thì lo năm tới, bây giờ đi rửa mặt rồi ăn cái gì đi chứ!

Dung quay mặt vào vách:

- Thôi mẹ để mặc con, cho con nằm một chút.

- Dung đừng làm thế, hãy nhìn thẳng vào thực tế, nằm khóc hoài có ích lợi gì đâu, con nghĩ xem phải không? Thôi dậy đi, để mẹ kêu con Nhược đi ciné với con cho có bạn nhé.

- Không, con không đi đâu - Những giọt nước mắt lại chảy xuống gối - Sao mẹ không chửi con, la rầy con đi - Dung nghĩ thầm. - Mẹ ơi, con thương mẹ quá. Con biết mẹ còn đau khổ và thất vọng gấp trăm lần con. Thật là xấu hổ khi suốt con đường ai cũng đậu cả, trong khi ta lại thi rớt. Mẹ ơi! Mẹ cao cả quá, thương làm gì một đứa con hư như con.

- Dung ạ! Đừng buồn nữa con, trên đời ai lại không thất bại một lần, sự thất bại không đáng ngại, chỉ đáng ngại chẳng là sự chán nản của lòng! Con hãy đến chơi với An đi cho khuây khoả.

An với Vân đều thi đậu, họ là kẻ chiến thắng trên vinh quang, ta có mặt mũi nào nhìn họ nữa Dung nhắm chặt mắt lại:

- Thôi mẹ để con nằm yên hay hơn!

Bà Giang thở dài, chậm rãi đi ra ngoài, đối với việc con thi rớt, bà là người đáng tủi buồn hơn cả, bà băn khoăn không hiểu tại sao Dung lại rớt? Con thất bại là lỗi tại mẹ, bà thầm nghĩ. Sự thất vọng làm bà buồn man mác, nhìn con buồn bà càng tủi thân hơn. Đôi mắt sưng húp trên gương mặt trắng bệch của Dung khiến bà đau khổ không cùng. Bà bước vào ghế lật mảnh giấy hoa trên bàn, bút mực sẵn sàng nhưng vẽ cũng không nổi Dầu sao ta cũng đã tròn bốn phận của một người mẹ đối với con, nhưng sao con ta lại thi rớt? Trong khi những bà mẹ khác chỉ lo gầy sòng, thế mà con họ lại thi đậu Tại sao lại có những bất công đến thế hờ trời

Bà ngậy người ra trước trang giấy vẽ, nỗi đau thương phủ ngập đầy hồn.

Dung vẫn nằm yên lặng trên giường, khóc cho mẹ, cho chính mình, bỗng nhiên một bóng đen thoáng hiện trước mặt, Dung mở mắt to ra, thì ra là Giang Lân, thằng em trời đánh thường hay hiếp đáp chị em, đã từ lâu Dung giận không buồn nói đến.

- Thừa chị! - Lân ngại ngùng nói - Việc thi rớt đại học đâu phải có mình chị đâu mà lại buồn, thôi nín đi! Em mang thịt bò khô mà chị thích nhất đến cho chị đây, phần của con

Nhược mua cho chị đó, ba cũng hỏi chị xem hát không? Phim hay lắm, từng "Anh khờ bắt cướp" của vua hề Anh quốc đóng, chị đi xem!

Dung chết lặng nhìn Lân và gói bò khô, lòng xúc động vô cùng, bây giờ thì Dung mới biết là cả nhà ai cũng thương nàng hết, thi rớt đại học lại không bị la rầy, mà được an ủi như vậy.

Dung chợt muốn khóc to vì sung sướng, nàng ghen lời bảo Lân:

- Thôi chúng em đi đi, chị không đi đâu

Khi các em đã đi xem hát cả, Dung lại lặng lẽ nằm trong giường, nhìn nóc mùng trên cao. Ta đã có lỗi với tất cả mọi người trong gia đình, thật đáng tội hổ.

Lại nghĩ đến lời mẹ khi xưa: - Nhà họ Giang không thể có đứa con thi rớt đại học. Con mà thi rớt đại học thì đừng có nhìn mẹ nữa. Dung vui đầu vào gối, lời trách móc còn vang vọng bên tai: "mày làm ô nhục giòng họ Giang".

Tiếng chuông cửa reo vang, bà Giang ra mở cửa, nàng nghe tiếng mẹ vọng vào:

- Dung ơi! Vân đến thăm con nè.

Tiếng chân bước vào phòng, Vân hiện ra trước mặt Dung.

- Đừng buồn nữa Dung, việc thi vào đại học nào phải chỉ có một lần trong đời đâu.

Dung yên lặng, những giọt nước mắt lại tuôn trào, Vân vội an ủi:

- Mặc dù không là một lần duy nhất, nhưng ta còn làm được gì? Tất cả đều xảy ra như việc thi cử chẳng? Nếu ta thi đậu, thì ta cũng an ủi những kẻ thất bại như ai vậy chứ! Bây giờ thì bao nhiêu hy vọng không còn, thì làm sao còn sự phấn khởi với những lời an ủi kia! Không còn gì nữa cả sự mơ ước, tư tưởng tình cảm, mà chỉ còn sự đau khổ bi thương mà thôi!

- Thôi đừng buồn nữa Dung, cùng đi dạo mát đi!

- Không!

- Hay đi đến thăm con An?

- Không đi đâu cả.

- Thôi thì đi xem hát vậy

- Không!

- Dung, sao mày lại nản lòng đến thế? Việc vào đại học được hay không nào có gì quan trọng đâu

Dung lắc đầu, nàng thầm nghĩ, nếu ta cũng thi đậu thì ta cũng nói thế. Vân thở dài nằm xuống cạnh bạn:

- Tao có thể giúp được mày việc gì không?

Dung lại lắc đầu, cảm động nắm tay bạn:

- Vân, mày là người bạn tốt của tao

Vân nhìn bạn tươi cười:

- Đúng vậy, chúng mình đều là bạn tốt của nhau cả, tuy đôi khi có giận hờn nhau, nhưng dù sao tao vẫn thương mày

Vân kề sát tai bạn nói nhỏ:

- Lúc sáng tao có gặp ông Nam, ông có hỏi thăm mày

Khang Nam! Lại một giấc mộng không thành. Dung quay đầu đi, những giọt nước mắt lại nhỏ xuống.

Ba ngày sau Dung bắt đầu đối diện với sự thật, ra ngoài cửa Trời trong xanh thật đẹp, đứng bên hàng cây bá ngập nằng, nàng không biết nên đi về đâu, sau cùng Dung quyết định đến thăm An, nàng cũng lấy làm lạ, sao từ khi mình thi rớt đến nay, không thấy An đến chơi. Có lẽ nổi sung sướng hạnh phúc đã che mờ tình bạn. Hướng về nhà An, Dung vừa bước được mấy bước chợt nghe tiếng gọi to:

- Dung!

Vội quay lại, thì ra là Tần và Hà Kỳ, tất cả đã thi đậu vào đại học.

- Chúng tao đang đến tìm mày đây - Tần nói

- Tao lại tính đến tìm An.

- Tụi tao vừa ở nhà An đây - Hà Kỳ nói

- Nó có ở nhà chẳng?

- Có, nhưng chúng mình đến đây, tao có chuyện muốn nói với mày - Tần nói

Dung đi theo, Tần tư lự một lúc nói:

- An có cho tao biết, vì Nam mà mày thi rớt đại học phải không?

Dung choáng váng:

- An nói à?

Nàng bực mình nghĩ thầm, bạn bè như thế đấy, đợi khi mình gặp thất bại, lại nói xấu cả Nam, Dung bực tức:

- An nói xấu cả tao

- Mày đừng giận nó, tại chúng tao bắt nó nói mà.

- Nhưng đúng là nó không có quyền nói vậy, tình cảm phát sinh không phải chỉ do một người, mà cả hai An đã nói bậy, thật tao không ngờ.

- Dung ạ, lấy tình bạn tao khuyên mày hãy lánh xa Nam, tên đạo đức giả đó đi - Tần nói

- Lúc xưa mày kính phục thầy Nam lắm mà? Dung hỏi

- Đó là lúc trước, khi ông ta chưa bị rơi mặt nạ, chớ bây giờ nghĩ lại đáng tởm thật.

- Tao hiểu rồi Tần, tại bây giờ an tâm, tao sẽ xa lánh ông ta

Chia tay với bọn Tần xong, Dung tức tốc đến nhà An.

- An, mạnh giỏi chứ, mày đã quên tao rồi ử - Dung day nghiên.

- Uả chuyện gì thế? Mày giận tao không ghé thăm mày ử Tao vừa qua một trận bệnh.

Dung không nhịn được:

- An, sao mày nỡ nào bêu xấu tao, mày đem chi những chuyện đó nói cho bọn con Tần biết? Mày lại trút trách nhiệm thi rớt lên đầu Nam.

- Tao cũng dự một phần trách nhiệm việc này, nếu mày không đến với Nam, nếu mày không bị lôi cuốn vào đường tình thì làm sao mày thi rớt cho được?

Dung giận dữ:

- Tao không ngờ mày lại cũng tin như vậy, mày là đứa bạn tồi
- Dung! Mày đến để chửi tao hay sao - An hỏi

Dung đau khổ, nàng trút tất cả bức dọc lên đầu An:

- Tao không đến để chửi lộn với mày, mà đến để cho mày biết, tình bạn giữa hai đứa chấm dứt từ đây
- Chỉ vì một chuyện nhỏ nhất như vậy mày đoạn giao với tao à?
- Phải, chỉ vì chuyện nhỏ nhất thế, thà là không có bạn hơn là có bạn như mày An, chúng ta hãy nói lời tạm biệt, tạm biệt bạn bè!

Nói xong, Dung vội vã quay đầu ra đường cái, nàng cảm thấy như vừa mất mát cái gì. Dung lòng rộng không chủ đích, lên xe bus rồi lại xuống xe, hai bên đường người qua lại tấp nập nhưng Dung thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Đến trước một rạp hát bóng, Dung dừng lại chen vào mua giấy, không cần xem phim.

- Xem kìa, ai như con Dung?

- Đúng rồi! - Một giọng quen thuộc khác đáp - Mày dòm xem, có ông Nam đi cạnh hay không?

- Đừng nói bậy, ông Nam đâu dám đi công khai chỗ đông người như vậy - Một giọng nói khác lại chen vào

- Mày biết không, con Dung là con của ông Giang Nhưỡng Chỉ đó, không ngờ một người có học như ông Giang lại để con gái mình cho lão giáo sư già ôm ấp.

- Nhưng tao nghe nói thầy Nam đâu có yêu nó, chính nó đeo chặt thầy Nam mà.

Thôi hết rồi! Tất cả không còn gì nữa, Dung đứng dậy trốn chạy ra khỏi rạp hát, nàng nhắm chặt lấy mắt:

- Trời ơi! Tôi phải làm gì bây giờ?

Tựa lưng vào vách rạp hát, hai tay ôm lấy ngực, luồng khí lạnh đang dâng lên ngực, mồ hôi toát ra cả người, Dung choáng váng muốn ngã. Nàng có cảm giác đang bị mọi người dòm ngó, chỉ chỗ, họ xì xào:

- Đó, con Dung đó, con dĩ nhỏ đang được giáo sư già ôm ấp.

- Đó, con của Giang Nhưỡng Chỉ đó, thi rớt đại học nhưng câu được ông giáo sư già.

Hình như những tiếng cười chế nhạo đang vang dội chung quanh. Dung nhắm chặt mắt, bịt tai: - Không, không thể được, Dung nói thầm với lòng, đưa tay lên gạt những giọt mồ hôi trên cổ, nàng thả dọc theo đại lộ.

Hãy cho tôi một lối thoát, tôi van người, hãy cho tôi một lối thoát.

Những câu nói vang dội trong tim. Một chiếc xe hơi vượt sát qua người nàng, lão tài xế không quên vói đầu ra chửi một câu:

- Bộ đui hả, muốn chết hay sao Đồ mù!

Dung cúi đầu lầm lũi đi vào lề đường. Phải ta đang muốn chết. Dung bỗng đứng lại tìm bóng chiếc xe, nhưng nó đã chạy xa mù mịt, nàng lặng lẽ nhìn những chiếc xe chạy nối đuôi nhau, tim bỗng đập mạnh, một ý nghĩ chợt đến: - Chết! Chết! Phải, ta phải chết, chết cho rảnh nợ, cho không còn đau khổ, không còn đau thương. Dung lặng nhìn con đường dài. Sự chết ám ảnh không thôi

CHƯƠNG 19

Thơ đã viết xong, Dung bỏ tất cả vào một phong bì gói kín, nàng đội mưa chạy vội ra thùng thơ trước ngõ gửi đi. Về đến nhà, trời đã bắt đầu tối, bà Giang đang yên lặng vẽ tranh. Dung bước vào đến cạnh mẹ, lặng lẽ nhìn mái tóc, khuôn mặt, đôi mắt, bàn tay của mẹ, Dung bỗng xúc động vô cùng, nước mắt dâng lên, cổ họng nghẹn lời, Dung run giọng gọi:

- Mẹ!

Bà Giang quay đầu lại, Dung ngã vội vào lòng ôm chặt lấy mẹ, nàng khóc như mưa bắc:

- Xin mẹ hãy tha thứ cho con, con là đứa con hư đốn đã phản bội bao năm yêu thương và giáo dục của mẹ!

Bà Giang hơi ngạc nhiên, nhưng rồi như hiểu rõ bà xoa nhẹ mái tóc của Dung, ôn tồn bảo:

- Thôi con đi ngủ đi! Năm nay không đậu còn năm khác lo gì.

- Nhưng mẹ có phiền trách con không? Có tha thứ cho con không? - Dung ngược mắt nhìn mẹ.

- Sao lại không con. - Bà Giang đáp lòng thấy đau như thắt.

Dung đứng dậy ôm đôi vai mẹ và hôn lên trán, đoạn nói:

- Xin tạm biệt mẹ!

- Tạm biệt! ngủ đi mai dậy sớm.

Dung rời khỏi phòng mẹ, nhìn thấy cha vẫn viết sách bên đèn, nàng không dừng lại, nói thầm thật nhỏ: - Xin tạm biệt cha!

Trở về phòng, nhìn dáng Nhược ngủ say trên giường, Dung thiết tha khẩn cầu:

- Em hãy thay thế chị làm đứa con ngoan, hãy an ủi mẹ cha dùm chị!

Đến cạnh bàn, Dung đem những viên thuốc ra, nàng nhìn quanh cảnh chung quanh lần cuối Tấm màn cửa màu xanh, vị thiên sứ bé bỏng, những quyển sách, bức họa trên tường ... Tất cả những hình ảnh quen thuộc, Dung yên lặng đứng nhìn, hồi tưởng lại hình ảnh những ngày còn bé, cùng mẹ cha lưu lạc khắp phương trời, nàng hình dung một cô bé với đôi bím tung tăng theo cha mẹ, qua những thành phố hoang phế hay những cánh đồng cỏ trên núi xanh, bây giờ đã lớn rồi, mẹ cha chỉ nghĩ đến đàn em, chăm sóc lấy chúng, tuổi ngây thơ vụt qua đã lâu, tuổi hoa xuân đầy nước mắt, Dung khẽ thở dài, rồi lại nghĩ đến những hình ảnh những buổi chiều trên đại lộ "ráng chiều" cùng An tay trong tay nói chuyện tương lai Tiếng đàn guitar ngày nào vẫn văng vẳng bên tai ...

"Góc biển chân trời, cỏ bình hội ngộ, than thở tri âm sao khó kiếm ... Núi cao ca vang, nước trôi thì thầm chia sẻ tình sâu của tạ Hôm qua gió lạnh, hôm nay mưa sâu, hợp tan không định trước. Mình hiểu nhau đây, tình thâm khó dứt, xin nguyện bạn Kim Lan"

Những hình ảnh kia đã trôi đi rất xa, giọt nước mắt lăn xuống má, Dung thì thầm:

- An ơi, chúng mình vẫn là bạn thân, tao không giận mày đâu

Rồi những hình ảnh khác lại xuất hiện: Vân, Tần, Hà Kỳ, Hoa ... tất cả như hiện ra trước mắt. Lúc sống không ai hiểu được mình, không biết lúc chết đi rồi có người thương tâm chẳng? Mười chín tuổi đầu, thật một kiếp phù du!

Dung đến bên tượng Thiên sứ vượt ve: - Xin vĩnh biệt Diệu Huyền.

Nàng nâng cốc nước lên, bỏ tất cả những viên thuốc vào miệng nuốt trọn, đoạn bình thân mặc áo ngủ, tắt đèn lên giường nằm.

Tôi từ đâu đến không người biết

Tôi đến nơi nào chẳng ai hay!

Dung mơ hồ văng vẳng tiếng ai hát bên tai, nhìn ra bên ngoài khung trời Mộng ước tôi không có ở thế gian này, mà ở một nơi nào khác. Rồi mưa gió phủ ập đến, Dung thiếp đi không còn biết gì nữa

Nào ai có biết được bí mật của vấn đề sống chết ra sao Khoảng cách phải chăng là sự cách biệt mong manh. Nhưng tại sao có người ham sống vẫn không được sống cũng như muốn chết nhưng nào có được đâu Trong giấc hôn mê, Dung bỗng có cảm giác như hàng ngàn người đang lôi kéo, xâu xé nàng ra từng mảnh, Dung đau đớn chống lại một cách tuyệt vọng. Sau cùng nàng mở vội đôi mắt, những hình ảnh chập chờn chung quanh. Người sao đầy nhà thế này Đầu nặng trĩu đau nhức như búa bổ. Dung lẫn lộn trong đau đớn, những tiếng động ồn ào chung quanh, việc gì đây Việc gì đã xảy ra thế này Mắt hoa đầu váng.

Dung ngã người sang một bên, nàng bỗng nghe tiếng gọi thảm thiết:

- Dung ơi! Dung! Dung!

Dung hé mở mắt, hàng ngàn khuôn mặt của mẹ quay quanh nàng. Dung cố gắng định thần nhìn kỹ, lại nghe mẹ gọi:

- Dung ơi! Sao ra nông nỗi này, hờ con?

Dung đã tỉnh dậy, linh hồn đã trở về thân xác này, nàng hiểu rằng mình hãy còn sống, những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má.

- Thưa bà, hãy an tâm, mọi nguy hiểm đã trôi qua rồi - Tiếng vị bác sĩ vang trong tai

- Thưa có cần đưa đến bệnh viện hay không, bác sĩ?

- Không cần lắm, bà hãy để cháu nằm yên, đừng làm cho nó kích động mạnh nhé.

Vị bác sĩ đi rồi, Dung mở mắt ra mơ hồ nhìn thấy mẹ, bức rèm cửa, tủ sách ... Cảnh vật chung quanh, đó là những gì mà Dung đã nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ nhìn lại được nữa. Bà Giang ôm lấy tay con:

- Dung! Tại sao con làm như vậy? Tại sao?

Dung không đáp, nàng quay đầu đi, những giọt nước mắt lại trào ra:

- Hãy nói cho mẹ biết đi, tại sao?

Giọng Dung yếu ớt, nàng chỉ thốt được hai tiếng: - Thi rớt.

Bà Giang lắc đầu:

- Đó không phải là nguyên do chánh, hãy nói thật cho mẹ biết tại sao hờ con?

- A! Mẹ.

Nàng đau khổ nhắm mắt lại, trốn tránh tia nhìn của mẹ.

- Thừa mẹ, mẹ đừng hỏi nữa, hãy để cho chị con nằm nghỉ.

Nhược ngồi cạnh, vừa lau mồ hôi cho chị vừa nói

- Không được, mẹ muốn biết sự thật! Dung hãy nói cho mẹ biết đi

Dung nấc lên, nước mắt lại tuôn ra:

- Không, con không thể nói được.

- Em hãy để cho nó nghỉ đi, để vài hôm nữa hỏi cũng được mà.

ông Giang chen vào, ông không đủ can đảm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Dung.

- Không, không thể được, tôi phải tìm hiểu sự thật. Dung! Con nói đi, có việc gì mà con không thể cho mẹ biết?

Dung mở mắt ra nhìn vẻ nghiêm trọng của mẹ, đang chăm chăm nhìn mình, nàng cảm thấy khó trốn tránh, vội nhắm mắt lại, đầu nhúc như búa bổ.

- Có phải vì một người con trai hay không? Trong cơn mê mẹ nghe con gọi tên một người, có phải vì hắn không, hờ Dung?

- Thừa mẹ, mẹ tha thứ cho con, con yêu anh ấy.

Dung đau khổ gào to, sự mệt mỏi lại đến, nàng cầu khẩn mẹ.

- Nhưng nó là ai

- Anh Nam! Anh Nam! - Nàng vùi đầu vào gối khóc to

- Có phải thầy học cũ của con, bây giờ đang dạy ở trường X không?

- Vâng, thưa mẹ, mẹ tha thứ cho con, đừng bắt tội anh tội nghiệp.

- Được rồi, mẹ cho con biết, không có ai thương con bằng mẹ cha, có việc gì thì cho cha mẹ biết, chớ làm gì phải chết lặn! Mẹ lại không phải là người hủ lậu, nếu chúng con thật sự yêu nhau, mẹ sẵn sàng tác hợp cho hai con mà không ngăn cản. Sao con nỡ nào gạt mẹ ra ngoài cuộc sống của con? Con có việc gì thì cũng phải cho mẹ biết chớ! Trên đời này còn ai thương con hơn mẹ, tận tụy vì con hơn mẹ đâu. Nếu con chết đi, thì mẹ làm sao hiểu được tại sao con chết, mẹ làm sao hiểu được Khang Nam là ai. Con hãy nghĩ kỹ xem, điều con vừa làm là đúng hay sai

- Mẹ, con hiểu rồi! - Dung yếu ớt trả lời

- Thôi được, bây giờ con hãy nghĩ đi nhé, tin tưởng mẹ, mẹ không bao giờ ngăn cản việc hôn nhân của con, giờ phút nào con muốn là mẹ đồng ý ngay, nhưng phải thương lượng trước với Nam đó nhé.

- Bây giờ con muốn ăn gì không?

- Dạ, cảm ơn mẹ, con không đói! - Dung cảm động vô cùng.

Bà Giang nhìn con đi vào giấc ngủ sau giây phút mệt mỏi, bà lấy chăn đắp cho Dung, xong ra hiệu cho Nhược và Lân ra

ngoài, đến phòng khách bà lặng lẽ ngồi xuống ghế, nhìn chồng đang ngồi tư lự, bà cười buồn:

- Thật con cái bây giờ coi cha mẹ không ra gì nữa, còn hơn cả kẻ thù, có chuyện gì cũng chỉ nói cho bạn nghe mà thôi, còn mẹ cha thì lại dấu kín.

- ông Nam là ai vậy mẹ? - Lân hỏi

- Tao nào có biết đâu - Bà giận dữ - Nếu hần không phải là thần thì cũng là quỷ, nhưng chắc là quỷ thì hơn.

Đoạn bà quay sang chồng:

- Anh! Tại sao chúng ta sanh con mà không sanh lòng?

ông Giang vẫn yên lặng, bây giờ thì ông mới nhìn thấy nỗi bất lực của mình, tất cả những kiến thức cao rộng của mình không giúp ích được gì cả!

- Mãi đến bây giờ tôi mới hiểu tại sao con Dung thi rớt đại học.

Bà Giang bực tức ôm xách tay bước ra khỏi nhà.

CHƯƠNG 20

Bức thư Dung gửi đi, Nam nhận được hai ngày sau. Những tuồng chữ quen thuộc làm chàng xúc động vô cùng. Đã từ lâu, từ khi thi rớt đại học cho đến nay, Dung đã không đến với Nam, có lẽ nàng đang đau khổ tuyệt vọng khôn cùng. Chàng nghĩ thầm, nhưng Nam vẫn giam kín trong phòng, không biết làm sao để đến thăm Dung cho được, khoảng cách nhỏ bé kia, chàng vẫn không sao vượt qua được, Nam đợi chờ trong bi thương, sao nàng vẫn mãi biệt tăm, chỉ có lá thư rơi đến như vậy.

Cầm thư trên tay, một sự linh cảm không hay đưa đến, do dự mãi Nam mới bóc thư ra, bài thơ đập vội vào mắt, rồi những giòng chữ rối loạn nháy múa trước mắt chàng khiến Nam chua xót vô biên. Nam vội đọc vội lá thư, chàng ngỡ ngẩn cả người. Ta có mơ chẳng? Chàng đọc lại lần thứ hai.

- Trời! Dung làm sao vậy?

Tiếng kêu to tuyệt vọng, hai tay ôm lấy đầu, chàng lại nhảy dựng lên:

- May ra còn cứu kịp!

Nam vội vã mang giày vào. Sao không ai ngăn cản nàng sao Trời ơi Dung, em đừng ngu dại thế, hãy đợi anh! Tiếng vọng trong lòng, chàng loay hoay tìm chiếc chìa khóa không biết bỏ nơi nào. Nam bực tức, mồ hôi nhễ nhại.

- Ta mong nàng chưa hành động. Trời ơi, hãy tha thứ cho nàng, tôi xin chịu tất cả mọi hậu quả.

Xông đến cửa chưa kịp mở đã có tiếng gọi bên ngoài, bóng dáng một người đàn bà hiện ra khi Nam vừa kéo cửa sang bên, những tia nhìn chăm chú từ đôi mắt trang nghiêm nhìn lấy chàng.

- Thừa bà, muốn tìm ai - Nam hỏi

- Tôi là mẹ của Dung, có lẽ ông là giáo sư Nam?

- Vâng!

Chàng bỗng thấy tim mình đập nhanh, lòng hốt hoảng. Có lẽ Dung đã chết rồi! Những giọt mồ hôi thấm ướt trán. Nam vội mời bà Giang vào phòng ngồi

- Thừa bà, Dung có khoẻ không ạ?

- Anh không biết là nó tự tử sao

Nam hoảng hốt, trước mắt tối sầm, chàng run run tựa vào bàn:

- Trời, thế không cứu kịp sao

- Không, chúng tôi đã cứu sống được nó. - Bà Giang lạnh lùng nhìn Nam.

"Cám ơn trời phật", Nam thầm nói, những giọt sung sướng đọng ở mắt. Để tránh không cho bà Giang nhìn thấy, chàng vội đi rót ly trà, run run mang đến cho mẹ Dung. Bà Giang lặng lẽ nhìn Nam, lạnh lùng nói:

- Dung đã thú thật hết chuyện của nó và ông cho tôi nghe

- Vâng ...! Thừa bác. - Nam thu hết can đảm đáp.

Bà Giang ngắt lời:

- Đừng khách sáo như vậy, chúng ta tuổi tác nào cách xa bao nhiêu đâu mà ông gọi thế?

Nam đỏ cả mặt yên lặng, mẹ Dung lại tiếp:

- Tôi muốn biết Dung nó có viết thư cho ông hay việc nó tự tử hay không?

- Dạ tôi vừa mới nhận được đây.

- ông có thể cho tôi xem được chứ?

Nam vội móc lấy bức thư trong túi áo trao cho mẹ Dung, xem xong bà lặng lẽ bỏ thư vào bóp, bà chăm chú nhìn Nam lạnh lùng nói:

- Như vậy có lẽ mối tình xảy ra cũng lâu rồi, ông Nam, ông đã từng làm cha, chắc có lẽ ông cũng hiểu được lòng cha mẹ đối với con thế nào rồi chứ? Dung chỉ là đứa con nít, chúng tôi tốn hao không biết bao nhiêu khổ nhọc mới nuôi lớn nó nên người, nếu nó chết đi rồi thì ông sẽ nghĩ thế nào về cha mẹ nó?

Nam lúng túng trước cái nhìn nghiêm khắc của bà Giang, chàng ấp úng:

- Thừa bà, thật tôi không ngờ Dung lại làm thế, tôi không có ý nghĩ muốn hại đời Dung.

- Phải, tôi biết, đối với ông chẳng qua chỉ là sự đùa cợt, chớ nào phải là tình yêu, nhưng thật tội cho con Dung tôi, nó quá tin tưởng nên mới tìm cái chết.

Nam vội đính chánh:

- Thừa bà, không phải vậy, tôi không có ý đùa cợt tình yêu của Dung ...

Bà Giang ngắt lời:

- Anh không đùa cợt, có nghĩa là anh định cưới con Dung chẳng?

- Không, tôi làm sao có đủ tư cách làm việc đó!

- Anh biết là anh không đủ tư cách, thế mà anh vẫn nói chuyện yêu đương với con tôi, thì anh đã đùa trên sự đau khổ của nó rồi còn gì nữa

Nam cảm thấy bất lực, chàng không biết phải nói làm sao cho mẹ Dung hiểu:

- Thừa bà, tôi biết tôi đã nhầm lẫn, nhưng làm sao ngăn chặn được tình cảm phát sinh, lúc đầu tôi cũng cố gắng, và đã khuyên nhủ Dung, nhưng ...

- Nhưng nếu anh không yêu nó mà cũng không đùa với tình yêu nó, thì anh định làm gì con tôi đây

- Tôi nào có nói là tôi không cưới Dung đâu - Nam biện minh.

- Anh đã nói với tôi là anh không thể cưới nó, thế mà bây giờ anh lại chối Thôi được đi, thế tôi hỏi anh câu này nhé: Anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi Anh có dám chắc là sẽ mang được hạnh phúc đến cho Dung không? Dung ở nhà, nó không biết làm gì cả, lại yếu đuối, không chịu được sự cực nhọc, thế anh có dám bảo đảm là sẽ không để nó khổ và có thể bảo đảm cuộc sống cho nó không?

Nam cúi đầu: - Phải ta không thể bảo đảm cuộc sống cho nàng được, ta không đủ khả năng mang hạnh phúc đến cho Dung, ta lớn hơn nàng những hai mươi tuổi, một ngày nào đó ta chết đi, nàng bơ vơ trên cõi trần, lúc đó nàng làm sao sống nổi Chàng nghĩ thầm không đáp.

Bà Giang lại tiếp lời:

- ông Nam, tôi hỏi thật ông, theo ông thì thế nào mới là tình yêu chân chính? Phải chăng sự thèm muốn cưỡng đoạt có thể mang lại hạnh phúc cho riêng mình, là hạnh phúc chân chính hay sao

- Bà đã lầm rồi, tôi không bao giờ muốn chiếm đoạt Dung.

- Thôi được rồi, anh hãy ghi nhớ lời anh vừa nói nhé, tôi mong rằng khi Dung đến, anh nói thế với nó được không?

Nam đỏ cả mặt:

- Thưa, tôi yêu Dung, dù biết rằng không thể lấy được nàng, nhưng tôi vẫn mong cho nàng được hạnh phúc, dù tôi phải hy sinh.

- Nếu không có anh, nàng vẫn sống trong hạnh phúc, nếu anh không yêu nó, thì làm sao nó khổ như bây giờ? Anh không đem đến cho nó một cái gì hết, ngoại trừ tình yêu, Dung là đứa con nít, anh thì đã bốn mươi mấy tuổi đầu Thầy Nam, làm người đừng nên vượt quá giới hạn con người Nếu trường hợp Dung là con của ông thì ông sẽ xử trí ra sao

Nam tuyệt vọng:

- Vâng thưa bà, bà nói đúng, chỉ mong Dung tìm được hạnh phúc, tôi sẽ không còn nghĩ đến Dung.

Bà Giang đứng dậy:

- Thôi được rồi, câu nói vừa rồi của ông đã làm tôi yên lòng, ông đã ban cho Dung một lối thoát, ông có can đảm buông tha con gái tôi dù chịu thiệt thòi, ông thật là người quân tử, cảm ơn ông, xin chào ông.

- Xin bà dừng lại đôi phút. Thưa bà tôi có thể đến thăm Dung hay không?

Bà Giang lạnh lùng:

- Tôi nghĩ cũng không cần thiết lắm đâu

- Nhưng sức khoẻ của Dung?

- ông cứ an tâm, Dung là con tôi, nhất định tôi sẽ chăm sóc nó chu đáo

Bà Giang bức ra cửa, không quên quay lại nói:

- Con Dung có đến, xin ông đừng quên câu hứa lúc này nhé!

Nam khép cửa lại, ngồi xuống ghế hai tay ôm lấy mặt, chàng rên trong tuyệt vọng: - Dung ơi, anh yêu em. Nam gục mặt xuống ghế, đưa tay nắm chặt những sợi tóc trên đầu

Khi bà Giang về đến nhà trời đã chiều Dung vừa thức giấc, nhìn chăm chú lên trần nhà, đầu óc đã trở lại bình thường, nhớ lại những lời mẹ bảo Dung chợt thấy giận mình vô cùng, tự dằn vặt làm gì khổ thân, mẹ đã chấp nhận dễ dàng mối tình của nàng và Nam. Nếu biết trước vậy mình cũng không làm khổ mẹ, mẹ thật đáng thương. Anh Nam, anh cũng đừng lo gì nữa, tất cả đã giải quyết êm đẹp rồi

Nàng nhắm chặt mắt lại, tưởng tượng đến những ngày chung

sống hạnh phúc sắp đến với Khang Nam.

Bà Giang vào nhà vội đến gặp chồng ngay bàn luận, xong ghé đến thăm Dung.

- Dung, con thấy có khoẻ không con?

Nụ cười sung sướng điểm trên môi, Dung cảm thấy hối hận về những điều mình đã làm vô cùng.

- Tuổi trẻ ai lại không có lúc hành động dại dột như vậy - Bà Giang nhìn - Cậu con lúc trước cũng thế, không hiểu thất tình cô nào mà về uống diêm tự vận, thế mà ba tháng sau lại cùng cô gái khác nói chuyện yêu đương như thường.

Dung nghĩ thầm: - Tình trạng của cậu nào giống con.

Nàng vội nói:

- Thưa mẹ, lúc này mẹ đi xóm à?

Nụ cười trên môi bà Giang chợt tắt, bà nghiêm giọng:

- Mẹ vừa đến gặp thầy Nam, bây giờ con cho mẹ biết tại con bắt đầu yêu nhau lúc nào

Dung nhìn mẹ thẹn thùng:

- Con cũng không nhớ, trong vali con có quyển nhật ký, mẹ lật ra xem.

- Ờ, để mẹ xem. - Bà chợt đổi giọng - Dung con, mỗi người con gái ai cũng có một mối tình đầu, đó là những mối tình đẹp đầy hoa mộng. Nhưng, bây giờ con hãy để mối tình đó vào ký ức rồi quên lãng đi đừng nghĩ đến nữa

Dung hốt hoảng:

- Mẹ nói thế là thế nào

- Con hãy quên Nam đi, đừng nghĩ đến nữa!

Dung nghi ngờ nhìn mẹ:

- Mẹ, sao mẹ đổi ý kiến nhanh thế?

- Dung! con hãy nghe mẹ đây, mẹ vì con nên tìm nguyên do cuộc tình của con, bây giờ thì con hãy để mỗi tình đó vẫn đẹp trong lòng, đừng nghĩ đến nữa, vì càng nghĩ nó càng biến thành thói thạ

- Mẹ nói thế là sao Mẹ đã gặp anh Nam chưa - Đầu óc Dung căng thẳng, nét mặt trắng bệch.

Bà Giang chậm rãi:

- Mẹ đã gặp ông ta

- Anh ấy nói gì với mẹ?

- Con muốn nghe chẳng? Thôi được để mẹ nói Mẹ đã gặp ông ấy, ông ta bảo rằng không hề yêu con và đã từng khuyên con như thế, Nam không yêu con, chỉ có con là yêu Nam mà thôi

- Không, không thể được. Anh Nam nhất định không bao giờ nói như vậy

Dung hét to, nước mắt trào ra khỏi mí

- Mẹ không dối gạt con, con cứ tin mẹ, Dung, ông Nam là một nho sĩ, ông không muốn gánh lấy trách nhiệm, Nam bảo rằng chẳng hề có ý muốn cưới con, mà đó chỉ là một trò chơi tạm bợ thôi!

Dung hét lớn:

- Con không tin, không thể như vậy được.

- Mẹ hôm nay đến nhà Nam, mẹ chỉ hy vọng là Nam nói một câu là Nam yêu con, muốn cưới con, là mẹ sẵn sàng tất cả, nhưng tiếc thay Nam lại bảo chẳng hề có ý muốn cưới con. Con biết không, con đã bị gạt, con còn dại quá! Mẹ không đặt điều nói xấu Nam, không tin con cứ đến hỏi Nam, mẹ cho phép. Thôi bây giờ con hãy quên Nam đi, hấn không xứng đáng cho con yêu

- Không! Không có thể như vậy được.

Dung hét to, vùi mặt vào gối khóc nức nở, không bao giờ nàng thấy đau khổ hơn là lúc này, những lời nói sĩ nhục kia làm cho mạch máu trong người càng muốn vỡ rạ Mẹ không thể nói gạt, vì hồi nào tới giờ người có bao giờ làm thế đâu Dung cắn chặt lấy môi đến rướm máu, nàng bỗng cảm hận vô cùng, muốn xé nát Nam ra từng mảnh, không ngờ Nam lại vô trách nhiệm như vậy. Nhưng chuyện tình đã qua chỉ là những hài kịch hay sao Đàn ông đều giả như vậy sao Dung bỗng khóc to lên. Tại sao ta không chết đi cho rồi!

Bà Giang ngồi xuống ôm lấy đầu Dung:

- Thôi, con cứ khóc nữa đi, khóc cho vui đi những điều phiền muộn, khóc cho quên hết cuộc tình xưa

Dung ôm chặt lấy mẹ, như đang chết đuối vớ phải chiếc phao, nàng gào to:

- Mẹ ơi! Mẹ!

Bà Giang vuốt ve những sợi tóc ngắn trên đầu Dung, bà thấy

xúc động vô ngần.

- Con mẹ lại khờ quá, sao con không tin tưởng ở mẹ? Nếu lúc đầu con chịu cho mẹ hay thì đâu bị gạt găm như vậy! Thôi đừng khóc nữa, hãy quên đi!

Dung càng khóc to hơn:

- Con làm sao quên được hờ mẹ?

Bà Giang bỗng hoảng hốt:

- Nó đã hại đời con chưa

Dung lắc đầu, bà thở dài nhẹ nhõm: - Còn may quá!

- Mẹ ơi, tại sao Nam biết con quá yêu chàng, mà chàng nữ nào hèn hạ như vậy được sao mẹ? - Dung nghiêng chặt rằng - Con muốn giết hắn! Giết tên khốn nạn!

Dung khóc ngất sau câu nói, cho mãi đến lúc mệt nhoài, đầu Dung càng nặng hơn, nàng im lìm nằm nhìn ra khung cửa sổ, màn đêm đang che phủ mọi vật, nỗi thăm lặng bên ngoài che đậy con sóng gió trong lòng. Lúc trước tôi càng yêu anh bao nhiêu thì Nam ơi lúc này tôi càng hận anh bấy nhiêu. Dung mong mỗi mình được phục hồi sức khỏe tức khắc để đến chửi vào mặt Nam, hay giết chết chàng cho hả con giận. Nhưng khi vừa nhóm dậy nàng lại ngã nhoài xuống, nước mắt lại đổ xuống. Trời ơi! Sao lại cho con sống làm gì, không để con chết đi!

Ba ngày sau, tuy sức khoẻ chưa hồi phục, Dung vẫn cương quyết đến tìm Nam để chửi cho hả con giận, nàng năn nỉ mẹ:

- Con van mẹ, mẹ cho con đến với Nam lần cuối, con cần gặp Nam để tỏ bày, nỗi uất ức trong tim không thốt ra được, lòng

con vẫn chưa yên.

Bà Giang lắc đầu, ông Giang đứng cạnh xen vào:

- Thôi để con nó đi đi bà.
- Không được, đợi khi con lành mạnh đã.
- Nhưng con không thể chờ đợi được nữa

Bất đắc dĩ bà đành để Lân đưa Dung đi, bà dặn dò Lân phải gìn giữ và chỉ cho đi độ nửa giờ thôi

- Mẹ chỉ sợ con lại bị những lời đường mật làm mờ mắt mà thôi, con phải ghi nhớ Nam là con rắn độc, đừng nghe hấn phân bua một lời nào cả!

Dung gật đầu cùng Lân bước lên xe, Dung nói với Lân:

- Chị muốn một mình gặp Nam, em làm ơn đứng ở vườn bông đợi chị nhé.

Lân không chịu:

- Nhưng mẹ bảo em ...
- Chị van em mà!

Lân nhìn chị thông cảm:

- Thôi được, nhưng chị đừng để hấn gạt gẫm nữa nhé, hấn không bao giờ yêu chị đâu Nếu em mà có người yêu vì em tự sát, thì kẻ dao vào cổ em, em vẫn đến thăm như thường, ai có như hấn vậy đâu
- Em nói đúng, chị đã tỉnh mộng rồi Chị đến đây với mục đích duy nhất là hỏi xem hấn còn lương tâm hay không!

Khi Dung vừa đưa tay lên gõ cửa, thì Nam đang đi tới đi lui trong phòng, những lời nói của mẹ Dung lúc nào cũng vang vang bên tai chàng.

- Đúng rồi, nếu ta thật tình yêu Dung, thì ta phải rút lui, vì hạnh phúc của nàng, phải, phải lắm.

Nam lại muốn đến thăm Dung, nhưng lấy tư cách nào đây. Chàng đau khổ tự dày vò mình, Nam biết rằng bắt đầu từ giờ phút này Dung sẽ xa chàng mãi mãi. Nếu một mai em tìm được hạnh phúc trên đời, thì anh sẽ vui sướng biết bao, nhưng chẳng may ... Thì anh sẽ khổ đến bao giờ? Nam vung tay lên, bực tức đập lên bàn, như đang đập thẳng vào số mệnh.

Có tiếng gõ cửa, Nam vội chạy ra mở, chàng bỗng thấy choáng váng khi nhìn thấy Dung, Nam định thần lại, đoạn kéo Dung vào đóng chặt cửa. Sự yếu đuối của Dung khiến chàng kinh ngạc vô cùng, chàng nhìn Dung, đôi mắt giận dữ của nàng soi thấu tim Nam.

Nam sung sướng muốn khóc, chàng run giọng ...

CHƯƠNG 21

- Em có khoẻ không Dung?

- Cảm ơn ông.

Sự tức giận khiến Dung nghẹn lời, nước mắt chực trào ra

Nam đến bên cạnh Dung, chàng quỳ xuống ngược mắt nhìn nàng:

- Anh xin lỗi em, anh thật khốn nạn, em hãy đánh anh đi, anh đáng tội lắm.

Dung cầm lòng không được nữa, nàng ngã vội vào lòng Nam. Nam hôn như mưa trên khuôn mặt nàng, xiết lấy Dung trong vòng tay, chàng nhỏ nhẹ:

- Không còn sức mạnh nào ngăn cách được chúng ta nữa, anh cần em vô cùng Dung ơi!

Tấm thân bé nhỏ của Dung run run trong vòng tay ấm. Nam nâng cầm Dung lên, nhìn vào đôi mắt thâm sâu của nàng, lòng chua xót khôn cùng, nước mắt được dịp tuôn ra, chàng ấp đầu Dung vào ngực.

- Anh tưởng đã mất em rồi, mẹ em ngăn cấm anh không được đến thăm em, em ... sao em lại đại dột như vậy hờ em? - Nam hôn trên tóc Dung - Em chưa được khoẻ phải không Dung?

- Vâng, em thấy khó chịu, nhưng vết thương lòng nặng hơn.

- Em còn giận anh sao
- Phải, em giận anh, vì anh quá khiếp nhược

Nam thở dài:

- Phải chi anh còn trẻ, chưa vợ, thì anh đâu có thế!

Có tiếng giầy dội lại từ hành lang, Nam hoảng hốt buông Dung rạ Bà Giang hiện ra trước cửa, run lên vì giận, mím cười mĩa mai:

- Thật tôi đoán nào có sai đâu Thăng Lân đâu
- Thừa mẹ, nó đang ở trong vườn bông. - Dung run sợ đáp.

Bà Giang bước vào, khép cửa lại, giận dữ nhìn Dung:

- Con nói con đến mắng chửi nó, tại sao con lại làm thế?
- Dạ! - Dung cúi đầu thốt không ra tiếng.
- Thầy Nam, thầy hại con tôi như thế chưa đủ sao Thầy đã bảo không thể cưới con tôi được mà ...

Nam cướp lời:

- Thừa bà, tôi không nói thế, tôi chỉ nói rằng nếu Dung xa tôi mà nàng vẫn tìm được hạnh phúc, tôi sẵn sàng xa Dung, nhưng bây giờ xin phép bà cho tôi được kết hôn với Dung, tôi sẵn sàng bảo đảm với bà là sẽ mang được hạnh phúc đến cho nàng.

Bà Giang ngạc nhiên vô cùng, không ngờ sự kiện lại xảy ra ngoài ý muốn như thế, mặc dù sau khi Dung uống thuốc ngủ tự sát đến nay, bà cũng đoán được là mình sắp bị lôi vào con

sống lớn. Bà khẳng quyết không thể chấp nhận một tình yêu tội lỗi như vậy được. Bà biết con bà giàu tình cảm, thích sống trong ảo tưởng nên đã nhắm mắt yêu Nam, và bà cho rằng Nam chỉ là tên giáo sư đều giả, sở Khanh đã lợi dụng sự nhẹ dạ của đứa con gái mới lớn, nên bà muốn cứu con thoát khỏi nanh vuốt đó, gặp Nam lần đầu, bà cũng thấy bản tính thiếu can đảm của Nam, vì thế bây giờ khi nghe Nam mở miệng cầu hôn bà bỗng thấy ngạc nhiên vô cùng, tuy nhiên sự ngạc nhiên đó chỉ thoáng giây rồi vút xa, còn lại là sự giận dữ. Hừ! không ngờ lại có người đàn ông không biết tự lượng sức như thế, đã bốn mươi mấy tuổi đầu đã có vợ, bây giờ lại muốn cưới một đứa con gái vị thành niên nữa hay sao Bà thấy khinh thường Nam vô cùng, với một người như thế, con bà làm sao tìm được hạnh phúc? Bà Giang lạnh lùng mỉa mai:

- Tại sao có sự thay đổi lạ lùng như vậy hả ông Nam? Còn Dung, con đã khẩn cầu làm sao mà bây giờ ông ấy lại chịu cưới con vậy

- Dạ thưa mẹ! - Dung biến sắc.

Nhìn thái độ mỉa mai của bà Giang, Nam tức giận:

- Thưa bà, xin bà hãy tin tưởng lòng thành của Dung, cũng như hãy để tôi được kết hôn với Dung, tôi nhất định sẽ đem hết phần đời còn lại chăm sóc cho nàng, thưa bà, tôi sẵn sàng bảo bọc đời nàng, lúc trước tôi nghĩ khác, bây giờ ...

- Bây giờ thì sao

- Bây giờ tôi thấy không bao giờ có thể rời xa nàng được nữa

Bà Giang chăm chú nhìn Nam, thái độ khiêu khích kia khiến bà càng giận dữ, quay sang Dung, bà quát mắng:

- Con muốn kết hôn với ông Nam phải không?

Dung cúi đầu không đáp, bà Giang thúc dục:

- Nói đi, sao con không nói

Dung len lén nhìn mẹ:

- Nếu mẹ bằng lòng.

- Nhưng nếu tao không bằng lòng thì sao

Dung do dự:

- Nhưng mẹ đã nói là không dính dáng vào việc hôn nhân của con mà?

- Thôi được, nghĩa là con muốn làm vợ Nam chứ gì?

Dung không đáp, bà Giang lại quay sang Nam:

- Anh thật sự muốn cưới con gái tôi chứ?

- Vâng,

- ông có chắc rằng sẽ bảo đảm cuộc sống hạnh phúc cho con tôi hay không?

Nam nhìn Dung đáp:

- Vâng!

- Được, nếu vậy trong vòng ba ngày, anh phải mang thơ đến nhà tôi cầu hôn, anh phải cam đoan là không để con tôi khổ, và tạo được hạnh phúc cho nó. Nếu trong vòng ba hôm thơ không đến, tôi sẽ kể như ông đã chịu thua

Nam nhìn thẳng bà Giang, chàng biết rằng mình đang gặp

phải một người đàn bà cương nghị, muốn bảo vệ cuộc sống của một người, đâu phải là chuyện dễ dàng, vì còn định mệnh nữa làm chi. Đâu phải ai cũng có thể tiên đoán được cuộc sống tương lai một cách dễ dàng đâu. Nam lại quay sang nhìn Dung, đôi mắt tha thiết đầy tin tưởng kia khiến chàng xúc động, bắt đầu giờ phút này ta không còn xa rời Dung được nữa.

- Vâng, thưa bà, ba hôm nữa tôi sẽ gọi thơ đến.

Bà Giang chăm chú nhìn Nam như soi thấu tim chàng, bà không thể tin được một người lớn tuổi như Nam lại có thể thành thật thương đứa bé nhỏ nhắn như Dung, vì cái tuổi yêu thương bỗng chốc chỉ có thể có ở những chàng thanh niên mới lớn mà thôi. Không lẽ Nam yêu thật tình sao? Bà cố vận dụng tất cả kinh nghiệm bản thân tìm hiểu Dung nhưng vẫn không được. Anh chàng này cũng quý quýet lắm chứ không vừa đâu, bà nghĩ, đây là một địch thủ đáng lo ngại, một con ó sẵn sàng cắp lấy con gà con của bà, bản tính che chở cho con khiến bà đâm ra lo sợ, ta đã bắt lực, không thể nào giữ được con tã.

- Thôi được, chúng tôi sẵn sàng đợi thơ ông, bây giờ cùng mẹ về Dung, trước khi nhận thơ, mẹ cấm con không được lai vãng đến đây nữa.

Dung đưa mắt nhìn Nam, đôi mắt chứa đựng bao nhiêu tin tưởng, bao nhiêu ân tình, Nam thấy thương Dung vô cùng, chàng nhìn nàng như thầm nhủ: - Em cứ an lòng, anh sẵn sàng bỏ mặc tất cả vì em.

Bà Giang cùng Dung ra ngoài tìm Lân, xong lên xe về nhà, bà tự tin nói:

- Mẹ dám chắc với con là Nam sẽ không dám viết bức thư như vậy đâu, để rồi con xem.

Dung không đáp, bà Giang quay sang nhìn con, đôi mắt tươi sáng đầy hy vọng trên khuôn mặt của nàng như đang nói: - Nhất định chàng sẽ viết, nhất định như thế.

Ba ngày lặng lẽ trôi qua, đó là ba ngày đầy lo âu của bà Giang, mặc dù bà đã nghĩ là Nam sẽ không dám viết thư đến cầu hôn, nhưng nếu rủi ngược lại thì sao Không lẽ gả thật Dung cho hắn? Nếu không gả lại mang tiếng thất tín. Bà đoán chắc có lẽ thư sẽ đến.

Đó là những ngày thật nặng nề trong gia đình họ Giang, một đám mây mờ đang che phủ lấy mọi người, tất cả đều yên lặng, kể cả Lâm và Nhược, tất cả như linh cảm con giông bão đang sẵn sàng ập đến. ông Giang không còn viết lách được nữa, chỉ chấp tay sau đít đi tới đi lui mãi trong phòng, chột lát lại chột lút thở dài, ông cảm thấy như hoàn toàn bất lực và chỉ biết giao phó mọi trọng trách cho bà Giang.

Từ sau ngày Dung tự sát, đến việc phát giác mối tình của con và Khang Nam, ông Giang thấy mình đang mất dần đứa con gái, ông thấy rằng suốt mười mấy năm trời nay, mình đã không để ý chăm sóc đến nó, điều này càng được chứng tỏ hơn trong suốt quyển nhật ký của Dung, ghi chú những điều nhận xét về gia đình cũng như về mối tình của nàng với Nam. ông Giang ngạc nhiên vô cùng, suốt mười mấy năm trời cha con sống cạnh nhau, mà mình vẫn không hiểu được con. Những điều ghi nhận về việc ông thương Lâm quá nhiều, đã làm ông ý thức được sự thất bại của mình trong việc làm cha Dung yêu Nam, chẳng qua vì thiếu tình thương trong gia đình, đó là sự đòi hỏi bù đắp, như vậy thì nó đáng thương và

đáng yêu biết bao. Bây giờ ông muốn làm một cái gì để an ủi Dung, nhưng ông biết không còn kịp nữa. Dung làm sao thông cảm ý ông được.

Sáng hôm thứ ba của hạn định, ông Giang quyết định nói chuyện với Dung. Ông kêu Dung đến, mong mọi sẽ được thành khẩn giải bày rõ tình thương của cha mẹ cho Dung nghe, để mong rằng Dung sẽ còn ấn tượng tốt về gia đình, nhưng khi ông chưa kịp mở miệng, nhìn đôi mắt chịu đựng và miễn cưỡng của Dung, ông bỗng thở dài, không thể nói gì được ngoài câu hỏi:

- Dung, con cho cha biết tại sao con yêu Nam, nghe mẹ con nói hần xấu trai, bê bối và không có một nét gì đặc biệt đáng yêu cả, con cho cha biết đi!

- Thừa cha, tình yêu khi đã đến thì làm sao có thể giải thích được, cha đừng dùng đôi mắt bình thường kia nhìn vào tình yêu chứ.

- Nhưng mối tình của con không được bình thường, con không sợ mọi người nhạo báng hay sao?

- Con không cần dư luận, người ta không có ai sống cho mình đâu, họ chỉ sống cho họ mà thôi.

- Không, con chưa hiểu gì cả, con người không những sống cho mình mà còn phải sống cho cả dư luận nữa. Con không thể tách rời xã hội mà không thể sống được, cũng như con không thể chỉ sống cho tình yêu, mà còn sống vì những liên hệ khác như cha mẹ, anh em và bằng hữu nữa.

- Nhưng nếu vì con yêu Nam, mà họ bỏ rơi con thì đó không là sự thiệt thòi cho con sao bà?

- Không có cái chuyện thiệt thòi ở đây, mà chỉ có sự sống trong cô lập, lúc đó con sẽ cảm thấy sự đau khổ gấp bội lần sự tưởng tượng của con.

- Nhưng con có muốn thế đâu Tại mọi người cơ mà! - Dung nói như muốn khóc.

ông Giang thở dài:

- Dung con hãy mở to cặp mắt ra mà xem, đâu phải chỉ có một mình Nam trên đời đâu mà hằng vạn người đàn ông khác.

Dung ngắt lời, nàng lật ngược lại:

- Tại sao trên đời cũng có hằng vạn người con gái mà cha chỉ yêu có mẹ con không thôi

ông Giang cứng họng một lúc sau mới nói:

- Con quá cứng đầu, nói không sợ cha mẹ phiền ử

Dung bắt đầu khóc, nàng ân hận vô cùng, sao mỗi lần cùng mẹ cha tranh luận nàng bao giờ cũng bênh vực Nam cả vậy Không lẽ công ơn dưỡng dục mười chín năm trời chỉ chiếm được một khoảng không gian nhỏ xíu trong tâm hồn nàng hay sao Tình thương đó lại gục ngã trước tình yêu của Nam hay sao Dung bỗng khám phá ra rằng Nam đã chiếm lấy phần lớn linh hồn của nàng, nàng quả là một đứa con bất hiếu, không trách sao mẹ lại bảo nuôi con khôn lớn không ích lợi gì cả. Mười chín năm nuôi dưỡng, giờ đã đủ lông đủ cánh lại chập chờn bay đi Nhìn những sợi tóc bạc với gương mặt bi thương của cha, nàng vẫn không thể nói được việc xa lià Nam, chỉ còn biết than h`h khẩn nhìn cha

- Thừa cha, xin cha tha lỗi cho con, con bất hiếu đã làm mẹ cha buồn phiền.

Nàng khóc lớn và chạy vội về phòng.

ông Giang nhìn theo con, cảm thấy chua xót vô cùng, con nuôi lớn nên người, bắt đầu suy nghĩ là đã tách rời khỏi cha mẹ, không cần biết cha mẹ có buồn hay không, nhưng làm sao cha mẹ lại có thể giết con được, càng nghĩ ông thấy càng tội cho Dung hơn, ông không nhẫn tâm nhìn con đau khổ nữa

Bà Giang đi vào hỏi chồng:

- Sao ông đã khuyên nó chưa

Ông Giang chỉ biết lắc đầu:

- Nó đã say tình quá đậm, anh không đủ sức ...

Bà Giang bực tức:

- Rồi ông coi, tôi sẽ làm hết sức tôi để ngăn cản mới được, tôi chắc Nam sẽ không dám viết thơ, vì hắn là thằng khiếm nhược, đâu dám để mảnh giấy đeo đuôi học trò rơi vào tay tôi

Nhưng không ngờ buổi chiều hôm ấy lúc ba giờ, Nam đã gửi thơ đến, ông Giang mở ra xem. Nét bút kiên quyết và lời văn thắm thiết, chứng tỏ Nam thật tình yêu Dung. ông Giang xem xong thơ vội trao cho vợ.

- Hắn chắc cũng là người có tài

Bà Giang vội cướp lời:

- Bốn mươi ngoài tuổi đâu rồi chứ, - Bà bực tức gọi Dung ra -

Dung! ra biểu

Dung đứng phía sau, nàng đã nhìn thấy hết mọi việc, bà Giang quay sang:

- Bây giờ Nam nó đã gởi lời cầu hôn đến, mẹ giữ lời sẵn sàng gả cho hần, mẹ hỏi thiệt, con nhất định lấy Nam hay không?

Dung không dám nhìn thẳng vào mặt mẹ, nàng cúi nhìn xuống đất, gật đầu Bà Giang cắn răng:

- Được, mẹ giữ lời, con đến nói cho Nam biết, kêu hần trong một tháng phải đến cưới con, và phải nhớ bắt đầu từ giờ phút này, con và gia đình này không còn liên hệ gì với nhau nữa cả, từ đây cấm con không được gọi cha con là cha, cũng như con hãy ra khỏi nhà này ngay!

- Trời! Mẹ - Dung cầu khẩn van xin - Đừng làm thế mẹ ơi!

- Tôi không còn gì để nói nữa cả, cô phải chọn một trong hai con đường, hoặc là gia đình, hoặc là Khang Nam, nếu không rời được Khang Nam thì hãy ra khỏi nhà.

Dung nắm áo mẹ khóc lóc:

- Không! Không! đừng làm thế mẹ ơi!

- Cô còn muốn gì nữa đây Muốn để cho mọi người thấy cha cô có một ông rể già như Khang Nam vậy sao Hứ! Nếu con còn biết tiếc thương cái gia đình này, còn nghĩ đến cha mẹ anh em thì chỉ còn có cách là tuyệt tình với Nam mà thôi

Dung lắc đầu nước mắt như mưa:

- Không, không thể được, con không thể làm như vậy được!

ông Giang chen vào:

- Dung, con hãy nghĩ cho kỹ xem, con đang có cha mẹ, các em con ai cũng thương con, không ai muốn bỏ rơi con hết, hãy nghĩ cho kỹ đi, tình ruột thịt mười chín năm qua, con có thể cắt đứt một cách dễ dàng như vậy hay sao Cha tin rằng nếu con trở về với gia đình, chỉ cần nửa năm thôi, con sẽ quên lãng được Nam.

Dung lắc đầu:

- Không, con không tin như vậy!

Bà Giang giận dữ:

- Thôi được rồi! Công lao dưỡng dục được trả ơn như vậy đó. Cô muốn đi cứ đi, tôi cũng không muốn thấy mặt cô nữa, coi như tôi không có đứa con như cô vậy là được rồi Đến nói cho Nam biết đi, kêu hắn trong vòng một tháng hãy đến đây rước cô đi là xong.

Dung khóc lớn, quỳ xuống, hai tay ôm lấy chân mẹ.

- Trời ơi! Mẹ ơi! Mẹ nữ nào..

Bà Giang vội cúi xuống nhìn con, một tia hy vọng lại đến, bà lấy tay xoa tóc Dung nhỏ nhẹ.

- Dung, mẹ cho con suy nghĩ kỹ, con có thể bỏ mặc gia đình hay sao Giả thử như con không thương cha mẹ đi, thì còn biết bao nhiêu điều, bao nhiêu kỷ niệm trong nhà, con cũng vứt được hay sao Em Nhược thường bữa ngủ với con, nó lúc nào cũng sợ bóng tối, chỉ có con ngủ chung là nó mới an lòng thôi

Dung vẫn khóc thảm thiết:

- Mẹ ơi mẹ!

- Con nỡ nào bỏ mẹ sao con? Dung, con ngoan của mẹ, hãy nói đi, hãy nói rằng con sẽ ở lại, sẽ tuyên giao với Nam đi con. Cha mẹ biết, cha mẹ có lỗi với con nhiều vì thế từ nay chúng ta hãy bắt đầu xây dựng lại cuộc đời mới, đoạn giao với Nam con nhé!

- Xin mẹ đừng ép con, con không thể làm như vậy được. -
Dung thảm nảo lắc đầu

Bà Giang giận dữ:

- Thôi được, mẹ đã nói với con như thế mà con vẫn không chịu, thì thôi, đi đi! Đi với Nam đi, và từ rày đừng gọi tôi là mẹ nữa, đi đi! đi!

Bà Giang xô Dung ra, quảy quả đi vào trong.

Dung ngã nhào xuống đất, hai tay ôm lấy mặt khóc nức nở.

- Trời ơi! Con chết mất!

ông Giang rướm lệ, đến đỡ Dung đứng lên, Dung van xin cha, ông Giang bắt lức, lắc đầu khẽ thở dài:

- Thôi thì cha đành để con cùng Nam kết hôn vậy!

CHƯƠNG 23

Đến ba giờ chiều, Nam đến nơi hẹn, quán cà phê với những ngọn đèn mờ đưa tay không thấy, các bàn lại cách nhau bằng những tấm vách mỏng, rất tiện lợi cho những cặp yêu nhau đến hẹn hò. Nam kinh ngạc cực độ, không hiểu sao Dung lại biết đến chỗ như vậy. Khoảng bốn giờ Dung đến, dưới ánh đèn mờ, chàng không thể nào nhìn thấy mặt Dung, chỉ thấy ánh sáng lunh lunh trong mắt. Dung ngồi xuống cạnh Nam, mùi nước hoa ngào ngạt xông lên mũi, Nam ngạc nhiên, chàng không dám nghĩ rằng người ngồi cạnh mình là Dung nữa.

- Anh Nam. - Dung ôm chầm lấy Nam.

Nam ngây ngất, kéo Dung vào lòng mình, và tìm kiếm đôi môi, bỗng Dung xô nhẹ Nam ra, nàng nắm lấy tay Nam đặt lên môi nàng:

- Anh đừng hôn lên đấy nữa, nó đã thuộc về người khác rồi

- Ai thế?

- Một sinh viên trẻ tuổi tên Chánh Đại, học năm thứ ba ngành ngoại giao ở trường Chánh trị, vừa học giỏi, vừa bay bướm, con độc nhất của gia đình thế phật.

- à ra thế! - Nam buông Dung ra, ngã lưng vào ghế.

- Anh giận em rồi sao, anh Nam?

- Anh đâu đủ tư cách để giận em.

Chàng hờn dỗi, hơi thở trở nên nặng nề. Nam đưa tay vào túi lấy thuốc ra hút, đôi tay run run quẹt lửa, Dung nắm lấy chiếc bật lửa đưa kề môi Nam. ánh sáng toát ra, Nam nhìn rõ chiếc mặt đầy phấn của Dung với son môi đỏ thắm, chiếc áo màu xanh nhạt để lộ mảnh cổ trắng. Nam ngơ ngẩn nhìn Dung.

- Anh không nhận ra em à? - Dung hỏi

- Hừ! - Nam ậm ừ.

- Anh có biết không, mẹ đang làm em thay đổi, bà lo sửa soạn cho em từng chút, cắt áo mới cho em, dẫn em đi làm tóc, trang điểm. Dì em lại dạy cho em nhảy. Anh biết không, lúc này em nhảy khá lắm, hôm kia nhà mở bal, em nhảy không sót một bản khiến anh Đại phải gọi em là "cánh mimosa bé nhỏ".

- Hừ!

- Theo em nghĩ không có gì dễ học cho bằng học nhảy, mở dạ hội, làm tình với bạn trai, tất cả những việc xấu đó không cần học cũng biết phải không anh?

Nam vẫn yên lặng, Dung suy nghĩ một lúc hỏi Nam:

- Nãy giờ sao em chẳng nghe anh nói gì cả vậy

- Còn biết nói gì nữa bây giờ.

Nam phun những vòng khói thuốc bay ra, Dung lặng lẽ nhìn Nam, đoạn ngả vào ngực chàng, áp mặt vào lòng Nam:

- Anh Nam ơi, em muốn trở nên hư đốn đi, nhưng vẫn không được.

Nam vuốt nhẹ tóc Dung, nâng nhẹ cằm nàng, hôn lên môi
Nàng vẫn là chim câu bé bỏng ngày nào Nam nghĩ, dù rằng
có hóa trang bao nhiêu, hư đồn bao nhiêu vẫn không mất đi
tính chất Dung thuở nào

- Dung ơi, đừng tự hành hạ lấy mình nữa, hãy an lòng chờ
đội anh.

- Đội chờ anh ử Ngày đó coi bộ quá xa vời

- Tại sao em lại nghĩ như vậy

- Tại vì số mệnh đã định sẵn như vậy, em nghĩ rằng anh cũng
không dám tin tưởng ở mình, nhưng anh vẫn lừa gạt em.

Vâng, sự thật ta đã mất niềm tin ngay từ lúc đầu, khoảng
cách biệt quá lớn, bao nhiêu sự dày vò, chống trả, phấn đấu
để rồi sau cùng vẫn vói không đến, bây giờ chàng thấy lòng
đau hơn bao giờ hết, chàng không thể ngờ được rằng Dung
đã nằm trong vòng tay của người đàn ông khác ngoài chàng,
lửa ghen hờn nhen nhúm trong lòng. Nam giận đến phát run.

- Nam ơi, đừng dối em nữa, chúng ta đã hết mong gì gần
nhau được, mẹ đã cương quyết, dù em có chết đi cũng không
thể nằm trong tay chàng.

Nam chống chọi trong tuyệt vọng:

- Anh không tin như vậy, đến lúc em hai mươi tuổi, thì em sẽ
không còn ràng buộc với gia đình nữa, chúng ta sẽ thành hôn
dễ dàng.

- Thôi được, em tin anh, thà hy vọng mỏng manh còn hơn là
tuyệt vọng.

Dung tựa đầu vào vai Nam, tiếng đàn phát ra từ máy hát đang độc tấu bản "Mộng Tường Khúc" nghe thật náo nùng. Tình ta chỉ là mộng tường ngay từ đầu, Dung thầm nghĩ.

Cả hai chìm đắm trong yên lặng, lúc sau Dung nói:

- Em phải về trước năm giờ, để mẹ trông. Từ đây cứ cách ba ngày em xin gặp anh một lần cũng tại đây nhé. Em sẽ cố gắng đến với anh.

Từ đó về sau những cuộc hẹn hò lại tiếp diễn, đôi khi chỉ có năm phút, nhưng cũng đủ mang đến niềm vui cho Dung, nàng bắt đầu hy vọng và tin tưởng. Về vui tươi nhí nhảnh trở lại với nàng, khiến bà Giang nghi ngờ, Dung khéo dàn cảnh, nhưng rồi bí mật cũng bị đổ vỡ.

Một hôm khi vừa về đến nhà, bà Giang kêu nàng đến:

- Dung, con cho mẹ biết, con hẹn với Nam ở đâu

- Dạ đâu có. - Dung dối quanh.

- Không có à, đừng láo, thầy Hồ vừa gặp con ở đường Vĩnh Khang đây, con hẹn với Nam ở đấy phải không?

Dung cúi đầu không đáp.

- Con không biết mắc cỡ hay sao Bây giờ bạn bè của cha con, ai cũng biết là con gái ông Giang để cho một thầy giáo già ôm ấp, con đã làm xấu hổ cha mẹ biết chừng nào Con có biết là cha con còn phải làm con người ở trên xã hội này nữa hay không?

Dung yên lặng cắn chặt môi, những lời nói của bà Giang làm nàng nhói cả tim.

- Thôi được, tại lỗi của con trước, thì đừng trách mẹ sao độc ác với Nam.

"Thôi rồi, sóng gió lại đến nữa rồi" - Dung nghĩ thầm, ta muốn chết phứt đi cho xong, sống chi khổ sở thế này.

Ba ngày sau, Dung lại mạo hiểm đến quán tìm Nam, để cho Nam biết sự bại lộ nơi hẹn hò. Vừa đến đầu phố, Khang Nam đã xuất hiện, chặn lại trao cho Dung mảnh giấy đoạn vội vã bỏ đi Dung lật ra xem:

"Dung!

Mẹ em đã khởi tố anh trước cảnh sát cuộc về tội phá hoại gia đình em và dụ dỗ gái vị thành niên, ba ngày nay anh bị cảnh sát thẩm vấn toi bồi. Mẹ em đã viện bức thơ anh viết cho em và bức thơ cầu hôn làm bằng chứng, mặc dù anh tự xét mình vô tội, nhưng biện minh làm sao đây. Bây giờ thì khắp tỉnh ai ai cũng bàn tán to nhỏ, thêu dệt đủ chuyện, có lẽ anh không thể sống ở đây được nữa, phải đi thật xa.

Xem xong thơ này, xin em hãy xé bỏ, để đề phòng hậu hoạn.

Dung ơi, không ngờ tình yêu cao quý của hai ta lại được đánh giá bằng những lời dị nghị, thôi thì ráng mà chịu đựng ghen Dung.

Nam"

Dung về đến nhà vội chạy ngay vào phòng, nằm lên giường lấy chăn đắp kín, sự đau khổ xé nát tim can, nàng không dám nghĩ rằng việc đã xảy ra như vậy, Dung ngủ vùi trong cơn mệt nhọc, mãi đến cơm chiều mới thức. Nàng ăn vội chén cơm, bà Giang nhìn con, vẻ xanh xao của Dung khiến bà thương xót.

- Sao con ăn ít như vậy hả Dung?

Dung quay sang nhìn mẹ đôi mắt ngập hận thù khiến bà chua xót. Trời ơi! tình mẹ con mười chín năm dài, bây giờ gãy đổ dễ dàng rồi sao

Ăn cơm tối xong, Dung thần thò ngồi bên ngọn đèn bàn, tay bâng quơ lật quyển thơ "Bạch Khương Từ Phô", nàng hồi tưởng lại lúc Khang Nam dạy nàng điền thơ:

"Dầu cho nguyệt đổi sao dời

Không lo mây cuốn mưa rơi ngập đường

Bây giờ tình đã mất rồi

chỉ còn giữ lấy"

CHƯƠNG 22

Mùi thơm cải xào từ chảo dâng lên ngạt ngào Nam đứng cạnh ghế Dung đang ngồi, tươi cười nhìn Dung:

- Hôm nay anh trở tài cho em xem nhé!

Dung yên lặng ngồi nhìn, gian phòng Nam hôm nay lại tăng cường thêm một chiếc hỏa lò và một cái chảo Nam nói:

- Ngày xưa khi còn ở Hồ Nam, mỗi khi có khách đến là anh phải đích thân ra tay xào nấu, em biết không làm bếp cũng là một nghệ thuật chứ phải chơi đâu!

Dung vẫn ngồi yên lặng, hồn để đâu đâu, Nam đến cạnh thì tay vào thành ghế, hôn nhẹ lên gáy Dung:

- Em nghĩ gì thế?

Dung chợt tỉnh quay sang nhìn Nam cười:

- Anh không hối hận khi muốn cưới em sao

- Tại sao

- Vì em việc gì cũng không biết, nấu cơm, làm bếp, giặt cả cái khăn tay cũng không biết, cưới em anh chỉ có một người vợ vô dụng thôi!

- Sao cũng được, anh sẵn sàng hầu hạ em, anh rất sung sướng khi được hầu hạ người vợ bé bỏng yêu quý này

Dung cùng cười nhưng lại thở dài:

- Anh phải tính cho sớm, càng sớm càng hay, em sợ mẹ đổi ý quá!
- Em đừng lo, anh đã muốn xong nhà, bây giờ chỉ còn mua đồ đạc, may quần áo và làm giấy hôn thú nữa là đủ.
- Giản dị như vậy sao

Nam xúc cái ra đĩa, đặt lên bàn nhìn Dung:

- Em làm sao vậy

Dung lò dò nhìn Nam:

- Em không được khoẻ lắm, anh Nam, anh hứa đối xử với em tử tế nhé, em đã vì anh mà vứt bỏ tất cả, tình yêu cha mẹ, chị em, cũng như dư luận xã hội, khi kết hôn với anh rồi em sẽ chỉ còn anh mà thôi!

Nam nâng gương mặt Dung lên cao, nhìn vào đôi mắt long lanh lệ và nét gương cười trên môi một cách tội nghiệp, chàng vẫn không tưởng rằng Dung lại là của chàng. Nam không hiểu tại sao Dung có thể vì mình mà vứt bỏ tất cả, sự can đảm của Dung khiến chàng cảm động vô cùng. Nam ôm chặt lấy Dung hôn nồng nàn lên mặt nàng, lên tóc nàng.

- Dung, hãy tin tưởng anh, anh yêu em, yêu điên cuồng.

Dung nằm gọn trong lòng Nam như con dê con trong lòng mẹ, Nam có thể nghe rõ cả nhịp tim đập trong lòng Dung với những hơi thở nhẹ nhàng ấm áp. Một lúc sau, Dung xô nhẹ Nam ra, sửa soạn lại mái tóc:

- Để em đến thưởng thức tài nấu ăn của anh.

Cả hai đến dùng cơm, Dung lặng nhìn Nam cười

- Em cười cái gì?

- Anh làm được nhiều việc của các cô

Nam cười:

- Khi kết hôn xong, em muốn anh làm gì, anh cũng sẵn sàng cả.

Họ lại cùng yên lặng dùng cơm, bỗng nhiên Dung chau mày:

- Sao bỗng dung em thấy hồi hộp quá, không biết có việc gì xảy ra không?

Nam trấn an:

- Đừng sợ, tất cả đều sẵn sàng rồi, khoảng hai giờ chiều nay, em họ anh và một người bạn thân sẽ từ Đài Nam đến, phụ việc hôn nhân cho chúng mình.

- Có phải anh La á Văn mà anh thường nói đến hay không?

- Phải

La á Văn là học trò cũ của Nam khi còn ở Đại Lục, đến Đài Loan gặp lúc Văn đau phổi nặng, nhờ Nam giúp đỡ thuốc thang, ngoài ra còn cho thêm tiền Văn để học nốt chương trình đại học, vì thế đối với Nam, Văn hết sức nể vì.

- Em họ anh tên gì

- Khang Bình.

- Thôi được chúng ta hãy sửa soạn đón họ.

- Thằng Bình có viết thư đến hỏi thăm chị dâu nó đấy!
- Là ai vậy?
- Là em chớ còn ai nữa

Dung nghe nói then đỏ cả mặt.

Ăn cơm xong, cả hai bàn tính chương trình hôn lễ, Dung nói:

- Có lẽ ba mẹ em sẽ không đến dự, nhưng em còn ở tuổi vị thành niên phải có chữ ký của cha, chắc có lẽ người sẽ chịu ký.
- Cha đã đồng ý cho chúng ta kết hôn, thì có lẽ người sẽ không làm khó dễ làm gì.

Dung nhìn ra ngoài trời, nàng bỗng buồn bã:

- Mắt bên mặt em bỗng nhiên giật, không hiểu điềm gì nữa đây
- Mắt trái là điềm phát tài, mắt phải là điềm xui

Nam nói xong gạt đi:

- Ồ, hơi đâu mà tin dị đoan, làm gì có chuyện đó.

Tuy nói thế nhưng lòng chàng cũng bắt đầu thấy lo

Đến hai giờ, quả nhiên Bình và Văn đến. Bình hãy còn trẻ khoảng hai mươi ngoài, đẹp trai nhưng hay mắc cỡ. Văn lớn hơn, khoảng ba mươi ngoài, có dáng dấp trí thức. Cả hai chăm chú nhìn Dung khiến nàng đỏ mặt vì then.

- Không ngờ chị lại trẻ thế! - Văn nói

Dung then thùng, trong khi Nam cảm thấy không yên tâm. Tất cả bắt đầu soạn thảo chương trình hôn lễ, Dung thấy trong lòng không được yên ổn, ngồi một chút nàng vội cáo từ ra về, ra khỏi phòng Nam, nhìn đám mây đen trên nền trời kéo đến, nàng bỗng có cảm giác, định mệnh đời ta đó chẳng? Rồi lại xua đuổi, mong trời Phật hãy cứu thoát con, đừng để vận mạng con như thế nhé trời!

Về đến nhà, vẫn không có việc gì xảy ra, bà Giang để mặc Dung muốn làm gì thì làm, trong khi ông Giang chỉ biết thờ dài, chỉ có Nhược cho Dung biết vừa có An và Vân đến tạm biệt Dung để đến Đài Nam ghi tên vào đại học.

- Lại mất thêm hai đứa bạn thân, ta thật cô độc. - Dung nghĩ thầm.

Nửa tháng vùn vụt trôi qua trong yên lặng. ông Giang bắt đầu viết sách trở lại, bà Giang thì tối ngày đi xóm, khi ở nhà thì lại lằm lỉ không nói năng gì cả, rốt cuộc chỉ có Dung là tự do hơn hết, không ai buồn để ý đến việc làm của nàng nữa, suốt ngày hình như Dung ở nhà Nam. Nàng đến đó chuyện trò cùng Nam, Bình và Văn. Bình thì suốt ngày cứ gọi đùa Dung là chị dâu, khiến nàng cũng thấy then, chỉ có ở nơi này, nàng mới tìm được nguồn vui tự nhiên mà thôi

Một hôm, khi từ nhà Nam trở về, nàng đã thấy bà Giang đứng đợi nàng.

- Dung! - Bà Giang hét to

Dung chạy đến, nàng cảm thấy không yên:

- Thừa mẹ tui con đã định ngày mười lăm tháng chín này cử hành hôn lễ.

Bà Giang lạnh lùng nhìn Dung:

- Hãy dời lại ngày khác, tao không cho phép tụi bây kết hôn.

Dung hoảng hốt nhìn mẹ, nàng lắp bắp:

- Nhưng cha con đã đồng ý cho chúng con kết hôn rồi mà mẹ.

- Mày muốn cử hành hôn lễ cứ tự nhiên cử hành. Nhưng cha mẹ sẽ không ký tên trong hôn thú. Muốn tự do kết hôn thì đợi đến hai mươi tuổi đi, tao sẽ không ngăn cản gì cả ... Đợi thêm một năm nữa, đâu có lâu

Dung nhìn mẹ, nàng nghĩ rằng khó có thể làm mẹ đổi ý, đúng vậy, đợi thêm một năm nào có bao lâu đâu Nhưng biết đâu đến lúc đó, mẹ lại dùng cách khác ngăn chặn thì sao Dung biết rằng khó có thể cãi lời mẹ, vội đi ra khỏi phòng.

Khi Dung mang tin chẳng lành đến cho Nam, thì chàng vừa đi dạy xong, nàng đành mang chuyện nói cho Văn biết, Văn yên lặng suy nghĩ một lúc đoạn nhìn Dung nói:

- Chị Dung, tôi có cảm giác như là chị sẽ không bao giờ thuộc về Nam.

Dung nhìn lại Văn, nàng biết là Văn nói thật.

- Chị nghĩ có phải không? Một năm nữa mẹ chị lại tìm kế khác để chia lìa chị với anh Nam, theo tôi thì ... - Văn thở dài - chị với anh Nam chỉ có tình với nhau chớ không thể nên duyên chồng vợ, số mệnh có lẽ đã an bài, chị nghĩ có đúng không?

Dung yên lặng suy nghĩ, Văn lại tiếp:

- Nếu anh chị chưa kết hôn, tôi phải trở về Đài Nam mới

được.

Ngừng một chút Văn lại nói:

- Theo chị không biết sao, chớ nếu là tôi, tôi đã bỏ cuộc rồi!
- Anh nói thế là sao
- Vết thương đã sâu rồi, bây giờ kéo dài thêm chỉ khiến nó loét ra thôi chớ ích lợi gì.

Văn nhìn Dung:

- Chị vẫn hy vọng được kết hợp cùng anh Nam, chớ tôi thấy vô vọng quá.

Ngày tháng trôi qua, Dung càng lúc càng thấy tuyệt vọng. Thái độ bà Giang thay đổi nhanh chóng, bà bỗng trở nên chịu đựng Dung hơn, đem tất cả tình mẹ ra vây phủ quanh nàng và không bao giờ nhắc đến tên Nam. Bà lại bám sát lấy nàng, khiến việc đến thăm Nam trở thành khó khăn hơn. Đã đôi lần nàng thầm lén đến gặp Nam nhưng Dung vẫn không nguôi nỗi nhớ.

Bà Giang lại đưa ra thêm một quyết định mới, kể từ đây cho đến khi Dung đủ hai mươi tuổi, cấm hẳn nàng không được gặp Nam bằng không bà sẽ đưa Nam ra tòa về tội dụ dỗ gái vị thành niên. Dung đành khuất phục, chịu đựng những ngày tháng dài trôi qua trong sự khổ đau. Tháng ngày dài khiến Dung quên đi nỗi buồn, nhưng niềm thù hận mẹ dâng lên trong lòng nàng. Bà Giang không phải không biết đến, tuy nhiên, vì hạnh phúc của con, vì tương lai của con, bà không thể để cho Nam dễ dàng kéo Dung vào chỗ chết. Bà chưa xót vô cùng khi bắt gặp những tia nhìn đầy hận thù của Dung. Con như một đóa hoa vừa hé nụ, mẹ không thể để con cáo già

xé nát tả tơi, con đừng tưởng rằng trên đời chỉ có tình yêu, mà còn những cái khác nữa Mẹ cũng vì tình yêu mà lấy cha con, một anh học trò khố rách áo ôm, hai mươi mấy năm trời chung sống, mẹ phải chạy từng bữa cơm, cuộc đời nào có sung sướng gì đâu Con nào có thấy gì đâu Một mai kia khi đã có gia đình, nghĩ lại bây giờ con sẽ thấy lời mẹ là đúng!

Mỗi lần nghe bà Giang nói thế, Dung nào có chịu nghe đâu, nàng chỉ nghĩ rằng:

- Thừa mẹ, trên đời này sự giàu nghèo nào có nghĩa gì đâu Chỉ có tình yêu mới đáng trọng hơn chứ?

Phải chỉ cần có tình yêu mà thôi, còn sự giàu nghèo, dư luận xã hội, sự phỉ báng của bạn bè thân thích nào có ra gì đâu Rồi một ngày kia, khi cuộc tình đã dứt, sự nghèo khổ cô độc dần vấy lấy thân, lúc đó muốn nhảy ra cũng không còn kịp nữa Bà Giang không muốn nhìn thấy con mình xa hố. Nhưng muốn cứu con, con nào biết đâu, mẹ chỉ được đáp lại bằng sự thù hận của con. Thôi thì đành vậy, vì hạnh phúc của con mẹ sẵn sàng chịu đựng, sẵn sàng hy sinh, còn hơn để nhìn con đau khổ.

Trước mặt mọi người, bà Giang có vẻ lạnh lùng, nhưng nào có ai hay, tim bà đang rỉ máu Để cứu lấy đời Dung, ta không còn lựa chọn được nữa, chỉ mong rằng sau này khi đã thành người, con sẽ hiểu được lòng mẹ.

Vì vậy, mỗi lần thấy Dung với đôi mắt hận thù, bà Giang tảng lờ như không hay biết, cũng có lúc bà muốn buông trôi để mặc Dung, nhưng rồi bà vẫn không làm như vậy được. Mười mấy ngày lặng lẽ trôi qua, bà Giang như già đi mấy tuổi

Trong khi Dung càng lúc càng đau khổ trong tuyệt vọng,

biếng nói biếng cười, nàng chỉ còn hận thù mà thôi. Mỗi ngày ngồi tựa ghế nhìn ra khung cửa cả giờ, nàng không thiết làm việc gì nữa, như chim non giam lỏng trong lồng.

Mấy hôm sau, Dung bỗng phát giác ra vẻ nhộn nhịp khác thường trong nhà. Nhũn anh sinh viên của cha bỗng ra vào nhộn nhịp nhà nàng.

Nhược và Lân bị lôi cuốn vào đám đông, đánh bạc, đùa giỡn, rủ nhau đi ciné ... làm cho không khí sôi động lên. Dung biết ý mẹ nhưng nàng vẫn lạnh lùng, mẹ chỉ làm vô ích mà thôi, con không mắc mưu của mẹ đâu.

Nhưng rồi chẳng bao lâu, Dung lại bị làn sóng trẻ lôi cuốn. Nàng gia nhập vào những cuộc vui, cười cợt, đùa giỡn, nhảy nhót ... Dung mang tâm trạng một kẻ liều lĩnh, phó mặc định mệnh, nàng mặc sức đùa vui. Nếu không lấy được Nam thì mặc kệ, lấy thằng nào cũng được cả! Những cuộc vui tưng bừng kéo dài, nhưng khi thức giấc nửa đêm, Dung vẫn thấy nhớ Nam lạ lùng. Anh Nam! anh Nam! Rồi Dung tìm quên lãng trong những cuộc truy hoan với những người bạn trẻ, tình yêu không thể sống dai trong cuộc vui, bằng chứng hiển nhiên là cậu của Dung, sau lần tự tử vì tình đã quên lãng một cách nhanh chóng chuyện cũ. Dung như bị bao vây tăm tắp bởi những gương mặt trẻ tuổi, lời khuyên phực tưng cha mẹ của bà dì cổ lỗ xỉ hay sự phê phán của bạn cha nàng. Tuổi tác quá cách biệt, khó lòng tìm được hạnh phúc lâu dài.

Hai tháng dài trôi qua, một hôm Nam bỗng nhận được thư Dung:

"Anh Nam,

Mẹ lúc nào cũng bám sát lấy em, vì vậy chỉ có thể lén viết

được bức thư này cho anh mà thôi. Lúc ba giờ chiều mai, tại quán cà phê cạnh rạp Bửu Cung, em sẽ cố gắng tách khỏi bạn bè đến gặp anh tại đây. Em rất mong mới gặp anh.

Yêu anh nhiều,

Dung"

CHƯƠNG 24

Bỗng nhiên lòng nghe tan nát, không còn biết mình ở đâu nữa, Dung từ khi nhận được thư Nam, nàng biết rằng nàng và Nam khó thoát khỏi những thủ đoạn của mẹ, cũng như sẽ không bao giờ hy vọng được kết hợp nữa

Tiếng chuông cửa reo vang, Dung bỗng linh cảm thấy điều chẳng lành, nhìn ra cửa, một chiếc xe jeep đồ xịch trước nhà, hai ba ông cảnh sát bước vào Dung nghe tiếng cha nói chuyện với nhân viên cảnh sát:

- Không được, tại sao phải cần có con tôi Xin các ông đừng thăm vấn nó.

- Xin lỗi ông, chúng tôi chỉ muốn nói chuyện với cô Dung một chút mà thôi, xin ông thông cảm cho, thủ tục bắt buộc phải làm như thế. Xin mời cô Dung, cảnh sát trưởng đang đợi cô

Dung lạnh lùng nhìn cha:

- Con không ngờ cha mẹ lại để cho cảnh sát thăm vấn con. Con có tội tình gì? Tội có sắc đẹp quyến rũ người hay sao Cha mẹ làm quá lắm con chịu sao nổi nữa!

ông Giang cảm thấy thèn thẹn, việc đưa đến công đường không phải là ý định của ông, vì ông biết rằng làm như thế là chơi dao hai lưỡi, nhưng mà, không còn cách nào khác, thì biết sao ông làm sao ngăn cản vợ trong cơn giận.

Nhìn con lặng lẽ chịu đựng đi theo nhân viên công lực ra xe, ông cảm thấy đau khổ khôn cùng. Dung sẽ giận gia đình biết bao

- Em chỉ muốn cứu con Dung từ tay Nam mà thôi, em chỉ muốn con được hạnh phúc, anh phải hiểu cho em. - Bà Giang khổ sở khóc.

ông Giang đặt tay lên vai vợ thông cảm:

- Anh biết được lòng em.

Bà Giang nhìn chồng lo lắng:

- Họ có làm khó dễ con không hở anh? Hay là chúng mình rút đơn lại đi anh nhé?

- Để anh nghĩ lại xem.

ông Giang nhìn vợ một cách tội nghiệp, không ngờ vợ mình lại già đi quá nhiều

Dung lặng lẽ theo nhân viên công lực vào bót. Đến gian phòng nhỏ trên lầu, nàng nhìn quanh, ngoài chiếc bàn to và hai chiếc ghế, phòng không còn một cái gì nữa cả. Không một ông phóng viên nhà báo cũng không có ai tò mò nhìn nàng. Dung cảm thấy yên tâm. Vị cảnh sát mời Dung:

- Mời cô ngồi, một chút nữa cảnh sát trưởng sẽ đến ngay

Dung ngồi xuống lòng hồi hộp, ngắm những bức tranh dần bên dưới kính lót bàn, chẳng mấy chốc cảnh sát trưởng tay ôm cặp đứng công văn bước vào, dáng ông dong dong cao mang nụ cười hiền hòa trên mặt nhìn Dung:

- Cô là cô Dung phải không?

Dung gật đầu

- ông Giang là cha cô à? Tôi đã từng nghe cha cô diễn thuyết những bài diễn văn thật tuyệt.

ông cảnh sát trưởng lật hồ sơ ra xem xét một lúc đoạn hỏi:

- ông Nam là thầy của cô phải không?

- Vâng ạ.

- Lúc đầu tại sao hấn yêu cô

- Tôi làm sao biết được. - Dung trốn lánh tia nhìn của viên cảnh sát - Anh ấy là vị giáo sư giỏi, đã giúp đỡ thương yêu tôi ... Rồi tình yêu đến lúc nào tôi cũng không biết, chỉ đến khi đã biết yêu nhau thì tình yêu đã thấm thiết lắm rồi - Dung lại quay sang nhìn viên cảnh sát trưởng - Nếu ông muốn kết tội tình yêu thì tôi sẵn sàng chịu tội

Viên cảnh sát trưởng chăm chú nhìn Dung, ông bỗng phì cười:

- Chúng tôi không bao giờ kết tội một cách hồ đồ như vậy. Xin cô cho biết cô và Nam đã có sự liên hệ xác thật gì chưa

Dung bực mình:

- Sao ông không cho mời bác sĩ đến khám ngay cho biết?

- Như vậy nghĩa là chưa có gì chớ gì?

- Nhất định là thế, anh Nam lúc nào cũng kính trọng tôi

Viên cảnh sát gật đầu, ông trầm ngâm một lúc, đoạn đưa bản photocopy ra cho Dung.

- Đây có phải là tường chữ của ông Nam không?

Dung đỡ lấy, nhìn rõ thật là thơ của Nam đã viết cho mình, đây là bức thơ đã cũ, trong lúc sơ ý kẹp trong vở, khiến mẹ Dung bắt gặp, trong đó có bài thơ rất tình tứ:

"Tình yêu đôi ta quá nồng nàn

Ước chi ta tạo bởi đất

Để đem hòa tan trong nước

Như thế ta sẽ được hòa hợp cùng nhau"

Dung gật đầu, viên cảnh sát trưởng nói:

- Không ngờ một ông giáo sư lại viết cho học trò lá thư như vậy, không là quá lắm hay sao

Dung bực tức:

- Nói vậy làm giáo sư không có tình cảm riêng hay sao Và lại khi xem thư của ông Nam, tôi nào có coi thư với tư cách học trò xem thư thầy đâu Tôi chỉ xem như của một người bạn với nhau vậy thôi Sợ khi ông xem hết những bức thư tình của trai gái gởi cho nhau, không chừng còn nóng bỏng hơn nữa là khác.

Viên cảnh sát trưởng nhìn Dung lắc đầu:

- Cô Dung, tôi biết cô thông minh lắm, tại sao cô có một gia đình thế phiệt như thế mà hành động nông nổi như vậy

Dung đỏ cả mặt, nàng thấy bị sỉ nhục, giận dữ:

- ông nói tôi hành động nông nổi là sao

Viên cảnh sát trưởng ôn tồn:

- Tôi chỉ muốn nói đến mối tình không bình thường kia mà thôi, cô Dung, cô hãy nghĩ xem với một người không có tư cách như Nam không biết trung với vợ, lại không an phận với vai trò nhà mô phạm của mình, viết thư tình uớt át cho đứa bé nhỏ hơn mình những hai mươi tuổi ngoài, thì ai cũng biết bộ mặt thật của hắn ra làm sao rồi. Cô Dung, cô hãy nghĩ lại, một người danh giá như cô, con một giáo sư đại học thì làm sao lại có thể hành động một cách bốc đồng như vậy được.

Dung giận run lên, mặt mày tái mét, nàng nói:

- Tôi không cần bất cứ một người nào biết được tình yêu của tôi nữa cả.

- Cô Dung - ông cảnh sát trưởng tiếp lời - cha mẹ cô khởi tố đến đây, chúng tôi chỉ biết thụ lý mà thôi, nhưng nghĩ đến cô, chúng tôi thấy đem việc này ra tòa cũng không danh dự cho cô lắm đâu, chúng tôi thương hại cô, muốn giúp cô, một người có học thức, nữ nào lại làm một việc như vậy sao

Dung đứng dậy, nước mắt tuôn ra, nàng cương quyết:

- Xin ông cho phép tôi về ngay!

Viên cảnh sát trưởng cũng đứng lên nhìn Dung nói:

- Cô Dung, nếu cô chịu nghĩ lại, tôi nghĩ cha mẹ cô sẽ bãi nại vụ này ngay, làm người phạm lỗi là điều không đáng kể, chỉ cần biết sửa sai là được phải không cô Dung? Cô thử nghĩ xem, việc này có tốt đẹp gì cho cha mẹ cô đâu. Cô còn nhỏ lo học đi, đừng để lòi vào tình ái lãng nhăng khổ lắm.

- Thôi đừng nói nữa, hãy đưa tôi về đi!

- Được rồi, cô về nghĩ lại cho kỹ đi nhé.

ông cảnh sát trưởng cho gọi nhân viên vào, lấy xe đưa Dung về, lúc xuống thang lầu, nhằm lúc hai vị cảnh sát khác dẫn một đám gái điếm đi vô, những tiếng chửi tục tằn hạ cấp vang lên, họ tò mò nhìn Dung khiến Dung cảm thấy khó chịu vô cùng, nghĩ lại lời viên cảnh sát trưởng, Dung bỗng cảm thấy mình với những con điếm kia chẳng khác nhau bao nhiêu!

Về đến nhà, Dung đi thẳng vào phòng khách, nơi ông bà Giang đang sốt ruột ngồi chờ. Nàng đến trước mặt mẹ, nhìn mẹ với đôi mắt toé lửa, gằn giọng:

- Con hận mẹ vô cùng, con cũng thù mẹ không biết là bao!

Nói xong, Dung quay lưng trở về phòng, nằm khóc nức nở.

Bà Giang đứng chết lặng trước lời trách và vẻ giận dữ của con. Bà muốn khóc, dù biết rằng đánh nhau với Nam, bà sẽ là người thua thiệt, nhưng biết sao đây Trở về phòng, bà buồn bã ngồi xuống cạnh giường, Nhược đang làm bài ở cạnh, vội chạy đến ôm lấy mẹ an ủi:

- Thôi mẹ đừng buồn, chị con chẳng qua giận quá mất khôn thôi

Nhược ôm lấy mẹ:

- Không bao giờ con rời xa mẹ cả.

Bà Giang lắc đầu:

- Khi còn nhỏ thì thuộc cha mẹ, chớ lớn lên rồi thì làm sao con là con của mẹ nữa?

Dung khóc đến lúc mỏi mệt, nàng ngủ thiếp đi, cơn ác mộng chập chòn bên Dung khiến nàng phải nhiều lần thức giấc. Mỗi lần thức dậy nhìn sang phòng mẹ nàng vẫn thấy đèn sáng, chứng tỏ bà Giang chưa ngủ. Dung nhìn thấy bỗng hối hận trước những lời thốt ra ban chiều, nàng biết rằng mình đã làm mẹ buồn, đôi lúc Dung muốn chạy sang gặp mẹ để quỳ xuống xin lỗi mẹ, nhưng bản tính cứng cỏi lì lợm của nàng đã không cho nàng thực hiện. Dung lại ngủ thiếp đi

CHƯƠNG 25

Buổi sáng thức dậy trời đã xế trưa, Lân và Nhược đã đến trường từ lâu, thức ăn điểm tâm dành riêng cho nàng vẫn còn trên bàn, Dung sắp xếp lại mền gối bỗng bắt gặp lá thư để cạnh đầu nằm, nàng ngạc nhiên lấy ra xem, thì ra là thơ của mẹ.

"Dung Dung con,

Khi con hãy còn bé, mẹ thường gọi con là Dung Dung, lúc đó con thường hay xà vào lòng mẹ nũng nịu: Con thương mẹ lắm, mẹ có thương Dung Dung không? Bây giờ con mẹ đã lớn, đã có tư tưởng và tình cảm riêng tư, mẹ đã bị con gạt bỏ ra ngoài, và con không còn là Dung Dung của mẹ nữa, mà đã biến thành Nhận Dung rồi

Hôm nay, mẹ muốn gọi con là Dung Dung, đứa con gái nhỏ nhắn của mẹ lúc nào cũng sẽ là Dung Dung, dù con đã 18, 19 hoặc 20 đi nữa, nhưng con không muốn mẹ gọi con thế nữa, con đã quên lãng mẹ rồi

Dung ơi! Không có người mẹ nào ở trên đời này lại không thương con của họ cả, tình yêu đó vô biên và không vụ lợi, không mong mồi được đền bù và vô giá. Vì thế con phải biết rằng, tất cả những điều mẹ làm dù đúng hay sai chẳng qua chỉ là vì con cả. Nếu mẹ chẳng thương con thì tội gì mẹ phải chịu hành hạ trong đau khổ, để con phải thù hận mẹ như kẻ thù?

Nhưng vì yêu con, mẹ bất chấp tất cả, ngay lúc con ngược đãi thù hận mẹ, mẹ vẫn khoan dung, vẫn nhìn thấy con của mẹ vẫn là đứa bé đang chập chững học đi thuở nào Con ơi! con có biết rằng con bây giờ cũng đang chập chững đó, nhưng con nào biết, con chỉ muốn bay thôi, mẹ không muốn nhìn thấy con khi lông cánh chưa mọc đủ đã bay lên để lộn nhào xuống, mẹ không muốn con mẹ bị thương, hay thân bại danh liệt. Vì thế, Dung ơi! Con hãy tha thứ cho mẹ, mẹ năn nỉ con, van nài con, con hãy nghĩ lại, hãy trở về với tổ ấm gia đình nhé con!

Mẹ cũng biết rằng, khi còn trẻ, con cái hay trách cứ cha mẹ là không chịu hiểu con, và quan niệm sai lầm cho rằng cha mẹ đã ở vào thế hệ khác rồi, không thông cảm được con nữa Nhưng con ơi, sự thật ra thì khoảng cách giữa hai thế hệ không phải trên phương diện tư tưởng và thời đại đâu, mà đó là những kinh nghiệm mà tuổi trẻ đã qua mớ'i thấy được, nhưng các con nào có nhìn nhận như vậy Chỉ cho là cha mẹ phong kiến ngoan cố và hủ lậu mà thôi!

Rồi một ngày nào đó, khi con đến tuổi của mẹ, con mới biết được mẹ, bây giờ con vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng hạnh phúc, trong khi với kinh nghiệm của mẹ thì con đang nhắm mắt đi vào bất hạnh cuộc đời Dung, con đừng nghĩ rằng mẹ chưa sống qua cái tuổi mười chín của con, mẹ đã từng yêu và mơ mộng sôi nổi, vì thế mẹ khuyên con, con hãy nghe lời mẹ, mẹ đang cứu con chớ không phải hại con đâu

Lúc này gần như mẹ con ta không nói chuyện với nhau, con đã đóng kín cửa lòng, mẹ chỉ biết đứng ngoài trông vô, vì thế bất đắc dĩ mẹ phải viết thư này cho con, mong mọi con tội nghiệp cho mẹ, vì con hãy nghĩ rằng một ngày nào đó con cũng sẽ làm mẹ, con phải hiểu lòng mẹ như thế nào!

Suốt đời mẹ, mẹ không hề ăn xin tình thương của một ai, nhưng hôm nay mẹ đang khuất phục năn nỉ con, con hãy trở về đi! trở về đôi tay rộng mở của mẹ để mẹ được chuộc lại lỗi lầm cho mình nhe con!

Viết trong đêm khuya

Mẹ của con."

Xem xong thơ, Dung khóc ngất, trời ơi, mẹ đáng thương biết bao ... Dung cúi xuống gục đầu vào thành giường, những giọt nước mắt lăn dài xuống má.

- Thôi thì mẹ muốn sao cũng được, con sẵn sàng theo ý mẹ! Hãy bóp nát tim con để con được ngoan ngoãn.

Dung nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài:

- Hỡi phật trời hãy cứu giúp con, xin ban cho con sức mạnh và nghị lực.

Buổi chiều hôm đó, tại quán cà phê quen thuộc, Dung lại đến gặp Nam, nàng đánh một lớp phấn mỏng trên má mặc chiếc robe màu xanh nhạt, nàng chọn nơi khuất ngồi xuống, yên lặng nhìn Nam, nắm tay chàng Dung nói:

- Anh hãy yên tâm mẹ đã bãi nại việc thừa anh rồi

- Thật sao, sao quá dễ dàng như vậy

- Mẹ vẫn là mẹ của em, nữ nào hại em hay sao

Dung lặng lẽ nhìn cốc cà phê trước mắt nàng, làm sao có thể nói cho Nam hiểu được rằng sáng nay hai mẹ con đã làm lành, ôm nhau khóc trong sung sướng, mẹ đã sẵn sàng bỏ qua vụ kiện cũng như Dung hứa với mẹ sẽ từ bỏ Nam.

Dung nhìn ly cà phê đắng không đường không sữa, một cái gì đang nghiền nghiền ở cổ họng, bụng tách cà phê uống cạn, cà phê đắng nhưng làm sao có thể đắng như lòng ta

Nam nắm chặt tay Dung, chàng chậm rãi nói:

- Anh có câu chuyện muốn cho em hay, chúng ta sắp xa lìa nhau rồi

Dung ngược mắt lên nhìn Nam, đứng ra câu nói đó của nàng, không ngờ Nam lại thốt ra trước, Dung hỏi:

- Tại sao

- Anh đã bị giải nhiệm rồi, vì việc làm của chúng ta đã thất bại trên bộ, bộ Giáo dục vừa gửi văn thư xuống cho hay. Anh không thể sống ở Đà Bắc được nữa

Trời, anh Nam, em đã hại anh, Dung không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy, vì Nam hồi nào tới giờ là mục tiêu mà các trường đều tranh giành nhau, chàng dạy giỏi lại được học sinh mến phục, không ngờ bây giờ lại bị Bộ giáo dục cách chức. Dạy học là nghề nghiệp cả đời chàng, học sinh là nguồn an ủi của cuộc sống, nhưng bây giờ chàng sống ra sao đây

Nam nắm tay Dung:

- Đừng buồn nữa Dung, anh chỉ cần có em trên đời, còn tất cả không cần thiết gì nữa

- Nhưng anh sẽ không còn em.

Dung buồn bã vô cùng, lời hứa với mẹ dấn vặt nàng, những hạt nước mắt lăn dài trên má.

- Đừng buồn nữa em, anh La á Văn đang dạy học tại trường trung học ở chợ nhỏ, anh có thể đến đây nương tựa, và nếu có thể anh sẽ xin dạy ở đây luôn cho xong, cơm nước sẽ khỏi phải lo, anh sẽ cố gắng ăn nhẩn chờ em đủ tuổi trưởng thành.

Ngưng lại một chút Nam tiếp:

- Có lẽ những ngày sau đó cuộc sống sẽ phải khổ cực lắm, em nhắm chịu nổi không?

Dung hai tay ôm lấy mặt, lòng đau như cắt, nàng không muốn khóc cũng không được.

- Đừng khóc nữa em, cuộc đời còn dài lâu thì lo gì. - Nam vỗ lấy vai Dung - Khi nào em đủ hai mươi tuổi, làm ơn viết thư ngay nhé. Chúng ta sẽ làm lễ cưới tại Đài Nam, rồi sẽ về quê ẩn cư, sống đời thanh nhàn, không đua chen, anh sẵn sàng phục vụ em với quãng đời còn lại

Dung úp mặt vào lòng Nam khóc càng lớn trong tuyệt vọng.

- Anh Nam, một năm nữa quá dài lâu, em sợ ...

Nam vỗ về Dung:

- Hãy tin tưởng đi em, anh tin em!

- Đừng anh, em đã chấp nhận ý mẹ rồi, làm sao bây giờ? - Dung gào thét trong lòng, nàng muốn nói cho Nam biết nhưng không nói được.

Nam nắm chặt tay Dung, chàng nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng:

- Năm sau em nhớ đến Đài Nam, anh sẽ đợi em ở sân ga, nhớ đừng để anh đợi lâu quá nghe Dugn, một năm nữa em đã

thành niên, em sẽ không ràng buộc bởi gia đình, anh sẽ đón em.

- Đừng anh.

Dung thờ dài, nghĩ đến lời hứa với mẹ, lòng đau xót nàng nhắm chặt mắt lại, lẩm bầm: Biết đâu năm tới ta lại chẳng theo chàng? Luật pháp đâu còn ràng buộc nữa đâu. Nhưng mà ta có dám chắc ta sẽ đi chẳng?

Nam ấp ủ Dung trong lòng, đôi tay giá lạnh của Dung đang run rẩy, chàng bỗng nghi ngờ:

- Em Dung, Em có chắc rằng em sẽ đến với anh không?

Dung cắn chặt răng, run rẩy đưa ly café lên môi:

- Em cũng không biết, em ...

Nam xiết chặt Dung:

- Em nói thế là thế nào

- Em không dám tin tưởng ở tương lai, anh Nam, em sẽ đi, sẽ đến với anh. Nhưng nếu ... nếu lúc đó anh không thấy em đến, cũng đừng cho rằng em phản bội anh, em chỉ sợ hoàn cảnh không cho phép.

Nam rút tay về, đốt thuốc lên nhả khói triền miên, chàng bỗng thấy gương mặt Dung xa vắng lạ lùng, như đã bị ngăn cách với chàng bởi một tinh cầu khác, vẻ lạnh lùng đầy nước mắt của Dung khiến chàng chua xót. Nam châm đầu lửa vào tay, để cơn đau đón vì phỏng có thể đem lại sự bình tĩnh cho tâm hồn, Dung vội chồm sang lấy tàn thuốc vút đi

- Anh làm gì thế?

- Để cho tâm hồn được thoải mái hơn.

Dung xoa dịu vết thương trên tay Nam, nàng hôn lên đó, để những giọt nước mắt rơi xuống:

- Anh Nam, hay là anh đừng đi, hãy ở lại đây để giữ lấy em.

- Dung, anh không thể không đi được, nhưng anh vẫn nhớ em mãi mãi

- Em đau khổ khôn cùng vì đã làm cho lòng anh rướm máu

- Không, em không có tội gì cả, em vẫn đẹp, vẫn hiền, vẫn ngoan.

- Thật sao anh?

- Thật mà, em hãy tin tưởng đi

- Anh sắp đi rồi, vận mệnh cuộc đời đang chi phối đời em, em không còn biện pháp nào nữa cả - Dung nghẹn lời - Sức em quá bé nhỏ làm sao có thể chống chọi được, anh đi đi, nếu không thấy em đến thì hãy quên em đi, hãy quên em đi anh nhé.

Nam nhìn Dung:

- Anh linh cảm rằng em đã quyết định không đến với anh, phải không em?

- Em không biết, chỉ biết rằng em vẫn yêu anh, yêu mãi mãi, một mai kia đâu cho có là vợ kẻ khác đi nữa, em cũng mãi mãi là của anh mà thôi, em sẽ không bao giờ phụ chàng.

Nam nâng cằm Dung lên:

- Sao em lại nói chỉ những lời ly biệt như vậy hả Dung.

Dung nhắm mắt lại chờ đợi

- Anh hãy hôn em đi, anh Nam.

Nam hôn nhẹ lên môi Dung, hai tay xiết chặt lấy chàng, những giọt nước mắt nóng bỏng, tạo vè mẩn mẩn trên môi Nam, Dung vẫn nằm gọn trên tay chàng.

- Anh Nam!

- Dung! em hãy tin tưởng anh, anh sẽ đợi em.

Dung nhắm chặt mắt lại thốn thức, tiếng đàn đang độc tấu bản "Mộng Tường Khúc" vẫn vang lên trong tâm thiết, mãi đến khi bản nhạc đã hết Dung vẫn không muốn choàng dậy, nàng sợ rằng những hình ảnh thực tại sẽ tan biến đi Một lúc sau, Dung run giọng:

- Mấy giờ rồi hả anh?

- Gần sáu giờ rồi

Dưới ánh sáng leo lét của chiếc bật lửa:

- Hãy để em nhìn rõ mặt anh lần cuối

Những giọt nước mắt vẫn đọng trên má Dung, vè chịu đựng tột độ trên gương mặt trang trọng kia khiến chàng xúc động. Ngọn lửa leo lét tắt dần khi đã cạn dầu

- Thôi chúng ta về đi anh.

Ra khỏi quán café, những cơn gió lạnh thổi tạt vào người khiến Dung rùng mình, trời đã tối rồi, bầu trời u ám của mùa đông càng khiến khung cảnh trở nên thê lương hơn.

- Chờng nào anh sẽ đi - Dung hỏi

- Ngày mai này

- Sao nhanh quá vậy - Dung thờ dãi - Mai em không thể tiễn anh được, vậy thì hôm nay xin cho em nói lời gĩa biệt cùng anh. Anh có giận em không?

- Không bao giờ!

Dung dặn dò:

- Anh Nam, anh phải bảo trọng lấy thân, đừng hút thuốc uống rượu nhiều nữa nhé, hứa với em đi, nếu kiếp này em không thuộc về anh, thì xin hẹn ở kiếp sau vậy, phải không anh?

Đôi mắt Nam cũng rướm lệ.

- Em cứ tin anh, anh sẽ đợi em mãi mãi

Đến trước rạp Bửu Cung, những ánh đèn neon rực sáng, trước cửa rạp nơi khung quảng cáo, lựa thừa một đôi người đang đứng xem, Dung ngừng lại:

- Đứng lại đi anh - Dung nói - Lúc trước, khi xem hát đến cảnh chia ly của cặp tình nhân, em thấy người con trai lặng lẽ đứng nhìn vào khung cửa gian hàng, trong khi nàng lặng lẽ bỏ đi, bây giờ anh hãy đứng đây, đừng ngoảnh mặt ra sau nhé, em về đây, xin vĩnh biệt anh.

Nam quay vội lại:

- Em về thật sao Dung?

- Không biết, thôi anh hãy nói vĩnh biệt em đi!

- Vĩnh biệt! - Nam run giọng những giọt nước mắt chực trào ra - Anh đã mất em, đã mất em thật rồi - Chàng thần thò.

- Vĩnh biệt! - Dung ứa chạy về nhà, đến trước đầu hẻm, quay lại nhìn, Nam vẫn còn đứng trong màn đêm, chiếc bóng đồ dài bên đường, hình bóng cao gầy, thật lặng lẽ, thật cô đơn. - Vĩnh biệt thật rồi, ta sẽ không bao giờ nhìn thấy Nam nữa - Dung lau vội nước mắt bước về nhà.

CHƯƠNG 26

Quả đất cứ xoay đi không nghĩ, ba năm vô tình lặng lẽ trôi qua Hôm nay là ngày bận rộn nhất của đời Dung. Buổi sáng vừa thức dậy, Vân đã đến với những tiếng cười ròn rã, nhìn vẻ thẹn thùng và hồi hộp của Dung, Vân nắm lấy vai bạn bảo:

- Làm gì mà đứng lặng như trời trồng vậy cô dâu Đi làm tóc với tao đi chứ, làm phù dâu cho mày thật khổ, tao muốn cắt ngắn tóc mày lại không chịu, thôi thì đành chịu mày một lần vậy

Vân lại thúc giục Dung:

- Thôi đi đến Hải Luân làm tóc đi, chỗ này làm đẹp lắm đó nhé.

Dung cùng Vân đến tiệm, Vân như vị tướng chỉ huy, chạy tới chạy lui, kêu thợ cuốn tóc như thế này, làm thế kia ... mãi cho đến khi máy hấp đã đặt lên đầu Dung, Vân mới yên tâm ngồi xuống, nàg nghiêm giọng hỏi Dung:

- Dung, tao hỏi thiệt mày nhé, mày lấy ông Lý Lập Duy có phải vì yêu anh ta hay không?

- Tại sao mày lại hỏi như thế? Anh Duy ở Đài Loan này không thân nhân, quyến thuộc, lại nghèo, tao lấy anh ta không phải vì yêu thì vì cái giống gì bây giờ?

- Tao không có ý nói như vậy, tao chỉ muốn hỏi mày thật sự

hết yêu Nam rồi phải không?

Dung nhả mặt, từ sớm đến giờ nàng đã tránh không muốn nghĩ đến Nam nữa, thế mà bây giờ Vân lại khơi dậy vết thương kia, Dung thở dài:

- Cuộc tình của tao với Nam chỉ có An là tận tường, đã ba năm qua tao cũng không quên được chàng. Bây giờ lấy chồng rồi, thì làm sao còn dám nghĩ đến Nam nữa. Thôi thì đành mắc nợ Nam vậy, với Nam chúng tao chỉ có tình mà vô duyên, nhưng với anh Duy thì chắc duyên đã định rồi.

- Nhưng có tình không chớ?

- Cũng có chớ sao lại không, tao kính phục anh Duy cũng như tao yêu anh.

Vân nghiêm giọng nói với Dung:

- Dung à, tao muốn nói với mày, khi đã trở thành vợ Duy, mày phải trao cả tình yêu mày cho chồng, đừng nghĩ đến Nam nữa, hãy coi như chuyện đã qua, nhất là đừng để hình bóng của Nam chen vào cuộc sống của vợ chồng mày.

Dung cảm kích nhìn Vân, người bạn tốt đã thành thật thương mình, gật đầu nói:

- Cám ơn mày, đây là lần cuối cùng tao nói đến tên Nam, từ rày về sau tao sẽ không còn nhắc đến.

Làm tóc xong, trở về nhà, khách khứa đã đến đông nghịt.

An và Tân cũng đến tham dự, tất cả nói chuyện rồi rít, các thím, mợ, các dì đến đủ cả, bao vây quanh dận dò, tất cả đều đến trầm trồ khen ngợi Dung, cũng như chúc phúc cho nàng.

Bà Giang sau ba năm dài tranh đấu cho Dung, nay nhìn thấy Dung tìm được người chồng xứng đôi vừa lứa, tuy nghèo nhưng còn trẻ thì lo gì. Bà thường nghĩ thế, bà cũng cảm thấy hả dạ vô cùng.

Dùng xong bữa cơm chiều, Dung bị bắt phải ngồi vào ghế, bảy tám người xúm xít vây quanh mặc áo cưới cho nàng. Vân cũng đã thay áo Hai người giồng đôi bướm trắng, tiếng cười nói rộn rã trong phòng, hoa cưới đầy phòng. Mỹ phẩm, lược, trâm cài đầu, bông tai ... để khắp nơi nọی Dung để mặc cho mọi người vẽ mắt, chấm má hồng, thoa môi, nàng có cảm giác như mình là con búp bê lớn. Nhìn vào kiếng hình ảnh rực rỡ nhưng xa lạ, bây giờ đâu còn cô nữ sinh yếu đuối chạy theo mộng tưởng bên bờ hồ sen ngày nào

Nhớ đến hình ảnh cũ, mắt Dung bỗng mờ lệ, quay sang An, Dung đánh lảng:

- Hóa trang như vậy có đậm lắm không?

- Không đâu, một lát nữa khi mang khăn lên là vừa - An nói

Tiếng ồn ào ở cổng, rồi tiếng kèn xe hơi, Dung nghe tiếng xì xào:

- Chú rể đến!

Dung vội ngồi xuống ghế, Duy xuất hiện tươi cười ngấm lấy cô dâu Nàng then thùng đưa mắt nhìn Duy, đôi mắt đen nháy của chàng hôm nay rực rỡ, bất giác Dung bỗng liên tưởng đến ngày đầu tiên Duy đến nhà hỏi thăm cha Dung nhưng không gặp. Dung đã nghĩ thầm anh chàng này có đôi mắt đẹp quá, nếu đôi mắt này gắn trên khuôn mặt người con gái, sẽ làm si mê nhiều người

Bây giờ chủ đôi mắt kia lại sắp sửa là chồng của Dung. Duy đứng cạnh Dung, vẻ sung sướng hiện ra trên mặt, Vân đến trêu ghẹo:

- Chàng rể phải thi lễ với nhạc gia, ba lần với nhạc mẫu, với mỗi người trưởng bối bên vợ cũng ba lần, với cô dâu ba lần, và với bạn bè của cô dâu cũng phải thi lễ ba lần nữa nhé! Thôi bây giờ bắt đầu đi chứ.

Mọi người cười vang, Dung nhìn chồng lui cui thi lễ với mọi người cũng phải tức cười, mọi người đứng ngập cả lối đi khiến Dung cũng không biết lối nào ra cửa

Tiếng pháo nổ, tiếng gọi nhau ới ới của mọi người khiến Dung quên hết mọi chuyện. Trước cửa, đám con nít hàng xóm và các bà bên cạnh chen chúc nhau nhìn vào nhà. Rồi lên xe hoa, đến tiệm chụp ảnh ... Tất cả đã trôi qua như một màn kịch.

Khi Dung vào đến nơi cử hành hôn lễ, đám bạn học cũ lại xúm xít bao quanh, nàng vẫn không thể không nghe tiếng xì xào bàn tán chuyện của nàng với Nam, nhưng Duy đứng cạnh vẫn thản nhiên, chàng kề môi sát tai nàng hỏi:

- Lúc trưa em ăn cơm có no không?

Hôn lễ bắt đầu, nhạc trời lên, Duy nhẹ nhàng dìu Dung đến trước bàn thờ, quan khách lại xì xào phê phán:

- Sao cô dâu không cười lên vậy

Con đường dẫn đến bàn thờ hôm nay sao dài lê thê vậy Đến khi vừa ngừng lại, vị xướng lễ bắt đầu đọc to nghi lễ: quay sang trái thi lễ ba lần, trao đổi kỷ vật, nhìn vị trưởng lễ, người chứng, ông mai..

Vị chứng giám hôn lễ là một nhà tai mắt trong giới giáo dục, Dung mập mờ nghe không rõ lời khuyên thương yêu và tha thứ cho nhau của người vợ cũng như của người chồng, sau cùng vị trưởng lễ tuyên bố: bế mạc.

Kế tiếp là phần nhập tiệc, Dung ngồi ở bàn chủ tọa, nàng ăn không thấy ngon chút nào cả. Bà Giang nhìn con luôn, với đôi mắt thương xót, khiến nàng cũng cảm thấy một cảm giác ly biệt.

Tiếng cười nói ồn ào vang lên, Dung lặng lẽ nhìn Duy bắt gặp chàng đang nhìn mình cười, và dục Dung hãy ăn thêm đi, Dung thẹn thùng cúi xuống, không ngờ Duy lại có thể ăn được trong lúc này.

Khi chàng rể và cô dâu chúc rượu nhau, tiếng ồn ào lại được vang lên, Vân cũng bị ép uống la oi ới.

Tất cả rồi cũng trôi qua, tiệc đã tàn. Nhưng Dung biết chắc mình không thoát khỏi sự nghịch ngợm của bạn bè trong việc phá phòng hoa chúc. Thật vậy, các bạn đã tụ tập quanh phòng, Dung bị ép phải ngồi lên đùi Duy, để cho mọi người ngắm, khiến nàng không khỏi đỏ cả mặt, trong tiếng ồn ào của mọi người, Dung còn bị bắt buộc phải hôn Duy, ôm Duy, cùng Duy ăn chung miếng bánh ...

Cho mãi đến khi khách mệt mỏi bỏ về, thì trăng đã đi về hướng tây, Dung và Duy đưa các bạn ra tận cửa, Vân còn quay lại nói vào tai Dung:

- Chúc mày suốt đời hạnh phúc.

Dung cười, gật đầu cảm ơn Vân, lòng thấy cảm động vô cùng trong khi An cũng không quên nhắc nhủ:

- Tao mong mây đừng vì hạnh phúc mà quên bạn cũ nhé, mai tao lại đi học rồi, nhớ viết thư cho tao luôn nhé.

Khách đã về cả rồi, Duy đóng kín cửa vườn lại, bây giờ chỉ còn lại hai người trong thế giới mới. Bây giờ là mùa hạ, những cánh mimosa nở đầy vườn. ánh trăng treo trên trời chiếu sáng khu vườn đẹp như tranh, Dung và Duy lẳng lẳng nhìn nhau, ánh sáng làm gương mặt Duy tươi sáng, chàng ôm lấy vợ hôn nhẹ, đoạn bồng vợ trên tay thì thào:

- Theo phong tục tây phương, đêm tân hôn chàng rể phải bồng cô dâu vào phòng hoa chúc.

Vào đến phòng, Duy vẫn không chịu bỏ vợ xuống, ánh sáng tỏa ra nơi ngọn đèn tạo vẻ huyền bí trên khuôn mặt Dung, cặp mắt long lanh với chiếc môi xinh xắn dễ thương kia ... khiến Duy ngây người ra nhìn.

- Em Dung, em thật dễ thương muốn chết được.

Dung tuột khỏi tay chồng, tươi cười nhìn Duy. Chàng đưa tay tắt lấy ngọn đèn khi Dung đi về hướng cửa sổ, ánh trăng bên ngoài đẹp quá, Duy đến cạnh ôm lấy vợ:

- Em chưa mệt sao

- Em thích được đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ánh trăng bên ngoài kia

Ngôi nhà này nằm bên cạnh hồ Bích Đàm, là nơi thích hợp với Dung, do nàng chọn lấy, vì giá thuê vừa hạ lại có cảnh đẹp.

Duy cũng lẳng lẳng nhìn ra vườn hoa, chàng lấy tay vuốt lấy mái tóc của nàng.

- Dung, em có yêu anh chẳng?

- Còn phải hỏi - Dung đáp.

- Nhưng anh chỉ muốn chính miệng em thốt ra câu ấy, hãy nói rằng em chỉ yêu có mình anh thôi đi Dung!

Một đám mây đen phủ qua tim nàng, Dung gượng cười:

- Cố nhiên là như vậy!

Duy cười thật tươi:

- Anh rất ích kỷ và hay ghen, anh yêu em không muốn em là của ai ngoài anh ra cả.

Duy lại hôn lên cổ Dung nhỏ nhẹ nói:

- Anh đi tắm trước nghe em, anh sẽ pha sẵn nước cho em luôn thể.

Khi Duy đã đi vào phòng tắm, Dung tì tay vào khung cửa, nhìn ra cảnh vật dưới trăng bên ngoài, nghĩ đến khi xưa, nàng đã từng viết đoạn thơ sau đây cho Nam:

"Hận chàng không như ánh trăng sáng

Quanh quần bên em không biệt ly

Hận chàng không như ánh trăng thanh

mãi hẹn đoàn viên chẳng đến cùng"

CHƯƠNG 27

Bây giờ nghĩ lại, cũng cảnh trăng sáng như thế này nhưng Dung đã thuộc về một người khác. Không biết bây giờ Nam ở đâu, có còn ngấm trăng nữa hay không? Dung thầm nghĩ: Có lẽ Nam giận mình lắm. Nhưng rồi lại nghĩ: Biết đâu Nam chẳng còn yêu mình? Anh Nam, anh hãy tha thứ cho em.

Tiếng Duy từ phòng tắm vọng ra:

- Anh quên lấy quần áo lót rồi, em làm ơn lấy dùm cho anh đi

Dung giật mình tỉnh giấc, tự mắng mình: Sao cứ nghĩ đến Nam mãi vậy, từ nay không được thế nữa nhé, anh Duy quá tốt với ta, ta không thể làm chàng đau khổ được, ta phải đóng trọn vai trò vợ hiền. Dung quay sang tưởng tượng hình ảnh Duy đang tắm, nàng đỏ cả mặt.

- Em không biết đâu ai biểu anh quên làm chi!

- Nếu em không lấy, anh sẽ ở trần đi vào phòng cho em xem.

- Tiếng Duy cười lớn.

- Tâm bậy hoài

Dung vội vã chạy vào tìm áo quần cho Duy ngay.

Khi Dung thức giấc trời đã xế chiều, tiếng ngáy đều đều bên cạnh của Duy, tạo một cảm giác lạ cho nàng, nhìn nét ngủ yên của Duy, Dung bỗng ý thức được số mệnh đã định, vì trước Duy đã có bao nhiêu chàng trai hội đủ điều kiện hơn Duy,

nhưng tại sao mình không chọn?

Còn nhớ khi Duy đến nhà lần thứ hai, trong nhà đang mở dạ hội, trong khung cảnh sôi động với nhạc kích động, Duy được Dung mời lên hát một bản, chàng nhận lời ngay và hát một bản cổ nhạc, đó là bản "Nguyễn lang qui ":

" ... Nhân hội đập thanh tiếng Nam Viên. Gió đưa tiếng ngựa chạy, cánh mai no tròn, liễu ủ rũ, cánh bướm bay xa, hoa động sương, cây cỏ bốc khói ... đôi én bay về đâu "

Tuy giọng hát của Duy không hay lắm, nhưng vẻ xa xưa véo von của nó đã tạo ra những nét lạ lùng mới mẻ so với những bản kích động ồn ào vừa mới trình diễn. Dung đã kích động vô cùng khi nghe Duy hát.

Rồi một ngày chủ nhật sau đó, Duy từ ngoài đến với hai hộp thức ăn picnic khiến Dung phải ngạc nhiên:

- Anh làm gì thế?

- Đến rủ em đi picnic, đi em! chúng ta đến Bích Đàm, anh biết phía sau núi có cảnh đẹp lắm.

Bản tánh ngây ngô của Duy khiến Dung cảm thấy thích, nhất là sự bốc đồng, muốn đi là đến rủ ngay chớ không hẹn trước như bao anh chàng khác. Nhiều khi Dung cứ tưởng Duy không biết xã giao gì hết, đáng trân trân tráo tráo kia làm Dung khó có thể từ chối Duy hồi thúc:

- Mặc chiếc áo ấm nhé, bên bờ sông gió lớn lắm đấy

Dung đành mặc áo vào, nàng cùng Duy đi, mà vẫn ngạc nhiên tại sao mình lại dễ dãi như vậy. Hôm ấy Duy đã đưa Dung ra phía sau núi cạnh hồ Bích Đàm, hai người len lỏi

theo hẻm núi khúc khuỷu để đến mục tiêu, phong cảnh đẹp hiện ra trước mắt, chung quanh các giải núi bao bọc lấy thung lũng, một con sông nhỏ ngoằn ngoèo bên dưới, mặt nước trong như gương, những đám cỏ non hai bên bờ tao vẻ tươi mát. Sự yên lặng lạ lùng như chưa hề có người đặt chân đến khiến Dung phải buộc miệng khen đẹp, nàng hỏi Duy:

- Sao anh biết được nơi đây mà dẫn em đến?
- Tại lúc trước khi học lớp dự bị sĩ quan, anh đã quen thuộc nơi đây

Dung ngồi xuống cỏ hỏi Duy:

- Nơi đây gọi là chi vậy anh?

Duy nhìn Dung cười:

- Gọi là "Thung lũng của người yêu"

Dung đỏ cả mặt, nhìn nụ cười quá quắt của Duy:

- Ai mà đặt cái tên kỳ cục như vậy

Duy lại cười:

- Chính anh đó, anh mới đặt cách đây chưa đầy nửa phút.

Cả hai cùng cười, tiếng cười của Duy trong suốt và lạnh lạnh, chứng tỏ chàng là một người giàu sinh lực, tiếng cười làm Dung vui lây, mọi ưu phiền đều tan hết. Trong suốt cuộc chơi, Dung đã không hề nghĩ đến Nam, đây là lần đầu tiên của suốt một năm dài phiền muộn.

Từ đó trở về sau, Duy trở nên khách thường trực của gia đình Dung, vẻ ngây ngô nhưng nhiệt tình của chàng đã hạ không

biết bao nhiêu đối thủ.

Lân có óc hài hước gọi Duy là anh chàng "bất chấp mưa gió", vì từ khi đeo đuổi theo Dung đến giờ, không hôm nào là Duy không đến đầu cho mưa gió bão bùng thế nào đi nữa. Dung còn nhớ có một lần, gặp cơn bão lớn, nhà đổ cây ngã, bầu trời thật u ám, mọi người đều đóng kín cửa, Nhưng đã cười đùa:

- Hôm nay nhất định ông "bất chấp mưa gió" sẽ không dám đến đây nữa đâu

Lân nói:

- Nếu ông ta đến, mình sẽ gọi là ông khùng, chứ không còn danh từ nào xứng đáng hơn nữa

Đang lúc cười đùa thì tiếng chuông cửa reo vang, phải khó khăn lắm mới mở được cửa, anh chàng Duy giống như con gà chết nước lót tót bước vào, khiến Dung cũng phải ngạc nhiên, trong khi Duy thản nhiên cười chào tất cả mọi người

Cũng kể từ đó hình ảnh của Duy chiếm ngự tim Dung, tất cả những chàng trai khác đều bị Duy hạ gục, cả hai bắt đầu cùng đi dạo, cùng xuống phố. Dung còn nhớ một ngày, khi cùng Duy ngồi trong quán cạnh bờ sông, Dung đã kể cho Duy nghe tất cả cuộc tình của nàng với Nam, khi nói xong, nàng đã nhìn Duy nói:

- Anh Duy, em biết anh yêu em, nhưng em mong rằng anh đừng đòi hỏi ở em quá nhiều, vì em đã từng yêu, cũng như em đã được yêu, nên em biết. Thú thật với anh là tình yêu của em đối với anh chưa hơn được mối tình của em với Nam, vì thế nếu anh không chịu được, anh có quyền rút lui

Lúc đó gương mặt của Duy trắng bệch ra, anh ta giận dữ nhìn Dung nói:

- Anh không muốn em không hoàn toàn thuộc về anh!
- Thôi được anh muốn sao cũng được, vì nếu em không nói ra chuyện cũ có nghĩa là em đã lường gạt anh, em không muốn thế, anh biết không?

Duy cắn chặt răng:

- Tôi biết, tôi đã biết chuyện của em và Nam lâu rồi, nhưng tôi không ngờ em yêu Nam đến thế, anh dù có em cũng bằng không có, vì tim em đã trao cho người khác rồi

Hôm đó là ngày buồn nhất của cuộc tình Duy và Dung. Dung cảm thấy đau khổ vô cùng, nhưng biết làm sao Suốt đêm Dung dật dờ không ngủ được, mãi đến lúc trời mờ sáng, vừa chập chòn được đôi chút thì Dung bỗng giật mình bị đánh thức, nàng mở mắt ra, Duy hùng hổ như con bò mộng, với đôi mắt đỏ ngầu đứng nhìn nàng. Dung ngạc nhiên:

- Tôi chưa thức mà sao anh dám vào phòng tôi
- Anh không cần biết, vì anh không thể chịu đựng được nữa, anh yêu em. - Đôi mắt Duy ươn ướt - Anh quá yêu em, hãy để cho anh một thời gian để bôi xóa hình bóng Nam trong tim em nhé.

Dung cảm động vô cùng, nàng gạt đầu tán đồng, Duy nắm lấy tay Dung:

- Em nhận lời anh nhé, để qua khỏi kỳ huấn luyện xong anh sẽ cưới em.

Thế là Duy đã thắng, nàng đã nhận lời chàng. Từ đó gần cả

năm trời trôi qua, mỗi lần gặp lại Dung, câu đầu tiên của chàng bao giờ cũng là:

- Em bây giờ chỉ còn yêu anh thôi chứ?

Mỗi khi nghe Dung kết luận: - Dĩ nhiên rồi - là chàng sung sướng cười vang. Rồi một ngày một ngày trôi qua, Dung càng lúc càng mơ hồ, không hiểu mình yêu Duy và Nam ai hơn ả. Không làm sao có thể phân biệt được, vì một người thì quá trầm lặng, một người lại mang đầy sức sống vui tươi yêu đời.

Bây giờ gã con trai dễ thương này đã là chồng của Dung, đang nằm bên cạnh nàng. Dung bỗng ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại lấy Duy mà không là vợ của Nam? Nàng lại chăm chú nhìn chồng, giấc ngủ vô tư lự như đứa trẻ thơ, Dung biết rằng bây giờ nếu trời có sập đi nữa, chưa chắc là Duy đã thức. Đôi chân mày rậm trên mắt, với chiếc miệng xinh xắn kia khiến Duy dễ thương vô cùng nhất là khi nhìn chàng cười, nụ cười vô tư lự làm sao.

Dung lại so sánh với Khang Nam, nét suy tư hằn trên trán như một triết gia trầm ngâm, Nam lại ít khi cười, nhưng vẫn có vẻ hấp dẫn lạ lùng.

Rồi chợt nhớ ra, Dung bỗng giật mình: - Trời! mình lại nghĩ đến Nam nữa rồi, không được, ta không được làm thế, trách gì Vân ban sáng đã dặn dò mình.

Duy bỗng trở mình, miệng lép nhép điều gì không rõ. Bên ngoài kẽ cửa sổ, ánh sáng dội vào rất tỏ, Dung nhìn ra, thì ra là ánh sáng của mặt trời chói không là ánh trăng. Dung quay lại nhìn Duy, nàng ngạc nhiên sao Duy có thể ngủ mê thế, miệng lại lép nhép những gì, tính hiếu kỳ, Dung kê tai bên cạnh, những sợi tóc chọc nhột mặt chàng, khiến Duy tỉnh.

giắc, mở to mắt ra nhìn Dung, đoạn ôm chặt lấy vợ cười hỏi:

- Em dậy hồi nào thế?

- Em dậy lâu rồi - Dung đáp.

- Em thật tươi mát như sữa tươi - Duy vòng tay qua cổ vợ.

- Buông em ra, nhột quá. - Dung trốn lánh nhưng vẫn bị Duy ôm lấy

- Cô vợ bé bỏng của tôi khỏe chứ? - Duy hỏi

Lại cô vợ bé bỏng, danh từ Nam đã dùng với Dung, nàng vội đuổi đi những điều đang nghĩ, tươi cười nhìn chồng:

- Vậy thì anh chồng bé xíu của tôi cũng khỏe chứ?

Dung nhào người lên giường hôn lấy chồng.

- Anh chồng con nít của tôi ơi!

Duy cũng ôm chặt Dung khiến nàng vội xô ra

- Đừng, đừng làm em nhột!

Duy buông Dung ra hỏi:

- Em dậy lâu rồi à?

- Lâu rồi thật mà!

- Em thức sớm quá chi vậy?

- Để nghĩ đến chuyện chúng mình lúc gặp nhau. Nghĩ đến thung lũng của người yêu

Nghe đến tên thung lũng của người yêu, Duy như bắt được

vàng, chàng mừng rỡ:

- Chúng ta tuy không có tiền để đi hưởng tuần trăng mật, nhưng chúng ta có thể đến đó xem cảnh mặt trời mọc và hưởng không khí tươi mát của thung lũng người tình.

Duy xuống giường, lấy quần áo trên giường trao cho Dung cười đùa:

- Nào cử động chút xem cô vợ lười của tôi

Dung cũng xuống giường, nàng chải lại tóc, nhìn dáng hấp tấp của Duy cười bảo:

- Đi ngay hay sao Không ăn sáng à?

- Cần gì mình đến chợ Tân Điểm mua hai ổ bánh mì vừa đi vừa ăn cũng được vậy, nhớ mua theo hai cần câu để đến đó câu cá nướng ăn nhé. - Duy xuýt xoa - Thật tuyệt vời

Đến cửa vườn hoa, Duy đứng lại, vói tay hái cành hoa hồng cài lên tóc Dung, ngẩng vợ một chút đoạn buộc miệng:

- Em đáng yêu quá! Anh yêu em có thể chết được, hãy nói em chỉ yêu có mình anh không đi!

- Cố nhiên là vậy - Dung trả lời

Duy sung sướng tươi cười:

- Thôi chúng ta đi!

CHƯƠNG 28

Dung lấy lòng bàn đậy lên những thức ăn trên bàn, bây giờ đã sáu giờ hai mươi lăm phút mà Duy vẫn chưa về. - Đèn nhà đã thấp sáng, Dung bồn chồn trong dạ không yên, nằng bước ra vườn hoa đứng đợi, những cánh hoa phù dung đã úa tàn vung vãi nằm trên mặt đất. Màn đêm đang bắt đầu rơi xuống, Dung đánh một vòng quanh vườn, rồi lại nhìn vào đồng hồ, Dung bực dọc, lúc nào cũng vậy cả, năm giờ bắt đầu tan sở mà mãi đến sáu giờ Duy vẫn chưa chịu về, để Dung phải đợi chờ cơm canh nguội lạnh.

Trở về phòng, Dung lấy tờ báo buổi sáng ra ngồi đọc, nằng coi cả những mục quảng cáo rao vặt, vết phỏng chiền cá ngày hôm qua nay đã phỏng nước, rò nhẹ Dung thấy hơi đau, việc cơm nước coi vậy chớ không phải dễ, đã nửa năm nay Dung nào biết làm cơm đâu Nhưng cũng nhờ Duy khá dễ dãi, làm cái gì thì ăn cái nấy, chớ không đòi hỏi chê bai nên cũng tạm được, nằng cảm thấy thật là chán ngắt cái nghề nội trợ như thế này

Bây giờ là bảy giờ rồi Duy vẫn chưa về, đêm về đông trời thật đen kịt và mau tối vô cùng. Dung tựa lưng vào ghế lẩm bẩm:

- Chắc lại bị các bạn đồng nghiệp rủ đi chơi nữa rồi, giờ này mà chưa chịu về, thật là vô lý! - Dung lại bực tức - Mấy ông đàn ông, ông nào cũng vậy cả, lúc chưa cưới thì ở suốt bên mình cả ngày, bây giờ thì lại bỏ mặc mình, cứ lo đi chơi mãi, thật là khốn nạn, để người ta đợi cơm chết đi được.

Bên ngoài gió lộng, bóng cây bên vườn xì xào theo tiếng gió, hình ảnh thật thê lương. Dung đứng dậy, gài lại cửa, nhìn ra vườn, nàng hồi hận sao lại chọn một căn nhà như vậy, để bây giờ phải phập phồng. Gió lại nổi lên, những bóng cây trong vườn nghiêng ngả tạo một âm thanh khiếp đảm khiến Dung phải rùng mình. Vội mặc thêm chiếc áo, nàng đến bên kệ sách chọn quyển - Đường thi ra xem, những nỗi sốt ruột đợi chờ khiến Dung không thể coi được, nàng bực tức:

- Lập gia đình thật là không ích lợi gì cả. Mình từ bàn học bị đẩy vào nhà bếp, bây giờ lại phải đợi chờ, thật là chán. Anh Duy là một thằng đàn ông vô tích sự, bỏ mặc vợ nhà, chỉ lo thú vui riêng tư mà thôi

Bỗng nhiên Dung lại nghĩ:

- Nếu ta lấy người khác không phải Duy thì sao

Hình bóng của Nam lại hiện ra trong tâm hồn Dung, hình ảnh thật rõ ràng với vẻ hiền hòa, tư lự cố hữu. Sự nhớ ra, Dung vội vã xua đuổi những ý tưởng đó, nàng tưởng đến đó nàng lấm bầm:

- Không thể được, ta không thể mãi nghĩ đến Nam, anh Duy rất tốt với ta, chẳng qua ảnh hay vô tình một chút mà thôi!

Dung đứng lại nhìn bàn ăn, hôm nay muốn cho chồng một ngạc nhiên lớn, Dung đã cố gắng học được cách xào món "thịt bò dầu hào" cho chàng thưởng thức, món này phải ăn lúc thật nóng mới ngon, nhưng Dung lại thờ dãi, bây giờ đã nguội lạnh rồi!

Dung vẫn đợi mãi dù biết rằng không còn hy vọng Duy về dùng cơm tối với nàng nữa. Nàng muốn Duy phải nhìn thấy

để hồi hận về việc làm của chàng. Dung ngồi, hai tay ôm lấy gối, lắng nghe tiếng reo bên ngoài song, tiếng xì xào to nhất do cây phù dung cao lớn bị gió thổi tạo nên, bóng cây in hình trên cửa kính cho Dung biết bên ngoài trăng rất sáng, nàng bỗng nghĩ đến câu thơ Nam đã viết ... "Tiếng dế kêu vắng trong lòng đất, trúc mọc bên ngoài rượu một bầu, thịt một đĩa, để mặc trăng thanh đùa cùng hoa, để mặc gió đêm đùa trên lá ..." những hình ảnh đẹp tuyệt vời đó khiến Dung cũng tưởng ra được bức tranh đẹp, nơi có Dung và Nam cùng chuốc lấy rượu, sống trong cảnh thơ mộng tình yêu ... Dung mơ màng nghĩ ngợi, bỗng nhiên bóng đêm xuất hiện bên ngoài cửa kính, hình như có tiếng gọi cửa vang lên, Dung giật mình nhảy xuống thì ra là tiếng động của con mèo

Vừa hoàn hồn, Dung bỗng nghe tiếng xe đạp quen thuộc, Duy đã về, sau tiếng chuông là tiếng gọi của Duy:

- Dung ơi!

Dung chạy ra mở cửa rào, Duy đang tựa bên xe nhìn nàng cười:

- Cho anh xin lỗi mình nhé, thằng Châu nó cứ nặng nạch kéo đi ăn thịt dê với nó khiến anh phải về trễ.

Dung lặng lẽ không nói đi vào nhà, Duy theo sau nhìn thấy bàn cơm trên bàn, Duy hỏi:

- Sao giờ này mà em còn chưa chịu ăn cơm?

Dung không đáp, lặng lẽ dờ lấy lồng bàn xới chén cơm nguội ra ăn. Duy cảm thấy bất mãn, chàng đến cạnh nàng cười gượng:

- Em lại giận anh rồi sao Làm đàn ông những việc như vậy

saỏ Em xem, anh đã ăn vợi cho xong là chạy ngay về đây này Em hiểu cho anh chứ?

Dung vẫn không đáp, và những hạt com nguội lạnh vào miệng, không mùi không vị, món thịt bò dầu hào cũng thế. Thời tiết đang lạnh lẽo thế này mà lại ăn những thức ăn như vậy, thì cũng như bỏ đá vào miệng. Nghĩ đến món ăn đặc biệt dành cho Duy, Dung bỗng thấy tung tức, nước mắt muốn trào ra mi, Duy ngồi xuống cạnh Dung, nhìn mắt ngấn lệ của vợ, chàng vợi vồ về:

- Làm gì em phải giận anh đến thế, đâu có gì đâu

Phải rồi đâu có gì đâu Cứ lo cùng bạn no say bên ngoài, để vợ lạnh lẽo ở nhà, ngay cả con mèo cũng làm cho mình lo sợ, lại ăn com nguội, thế vẫn chưa hài lòng saỏ Hai giọt nước mắt lại nhiều xuống chén.

Duy nâng nhẹ cầm Dung lên, gượng cười xin lỗi, chàng vẫn thắc mắc việc mình về trễ có một hai tiếng đồng hồ có gì là quan trọng đâu mà Dung lại giận? Mặc dù biết rằng bản tính người đàn bà nhạy cảm và yếu đuối, nhưng không phải vì vậy mà đàn ông phải chịu vút cả bạn bè. Dù sao đi nữa nhìn Dung khóc, chàng cũng không khỏi mềm lòng:

- Thôi được rồi, đừng khóc nữa, từ rày trở đi, xong việc anh trở về ngay

Dung quay mặt đi lau nước mắt, nghĩ đến mình ưa khóc, Dung bỗng thấy then vô cùng, sức nhớ nằng chìa tay hỏi chồng:

- Còn thuốc đâu có mua cho em chẳng?

- Thuốc? Thuốc gì? - Duy ngạc nhiên.

- Thuốc bỏng mà hồi sáng em đã dặn anh mua giùm đó. -
Dung bực tức biết chồng lại quên.

- O, ơ, lại quên nữa rồi! - Duy gãi đầu nói

- Còn trà? - Dung hỏi

- Cũng quên luôn rồi, xin lỗi em, mai anh sẽ mua ngay. Hôm nay việc nhiều quá, lúc tan sở lại bị thằng Châu kéo đi ăn, rồi chạy nhanh về nhà nên quên mất, thôi mai nhé, mai anh sẽ mua ngay

Hứ! Duy thì lúc nào cũng vô tâm, cái gì nói xong là lại quên, không chịu để ý chút nào hết! Nếu gặp trường hợp của Nam, thì sẽ không bao giờ như vậy được. Còn nhớ lúc xưa bị cảm, Nam đã mua thuốc ngay cho nàng. Dung bực tức nói:

- Thôi không cần nữa, mai em sẽ lên chợ mua

Duy nắm lấy vai Dung:

- Thôi mà giận anh hay sao

Dung lạnh lùng:

- Em không giận ai cả.

Nàng mang chén đĩa dọn ra sau, rửa xong quay lại, nhìn thấy Duy đang đứng trực ở cửa bếp, Dung bỏ mặc đi thẳng vào phòng, Duy vội níu Dung lại ôm vào lòng.

Nàng chống trả không chịu, Duy hôn đại lên môi khiến Dung phải khuất phục, Duy nhìn thẳng vào đôi mắt Dung tươi cười:

- Thôi mà anh đã biết lỗi rồi mà, còn giận anh sao

Dung tựa đầu vào vai Duy, nghịch những chiếc nút trên áo chàng, nàng bỗng nói:

- Ủa, áo anh sao đứt hết một nút rồi Cái nút đầu
- Anh cũng không biết.
- Anh thật là vô ý!
- Bây giờ hết giận anh chưa - Duy hỏi
- Còn phải hỏi, để em ở nhà một mình, con mèo làm em sợ thấy mồ.

Duy cười vang, Dung dậm chân:

- Cười nữa hả, có gì mà cười

Duy nhìn Dung, con bé này nhát thật, chàng thấy thương hại Dung vô cùng.

- Từ rày về sau anh sẽ không về tối quá nữa nhé!

Tuy đã hứa với Dung là không để vợ chờ, nhưng rồi tánh nào tật nấy chàng vẫn về khuya. Vì tự ái và với sự trêu chọc của bạn bè trong mỗi lần chuông sỏ reo vang. Duy sợ nhất là câu: Rồi à! Thằng Duy nó phải về cho vợ ấp rồi đó, khiến Duy càng ngày càng về khuya.

Duy làm sao hiểu được bản tánh nhỏ hẹp của người đàn bà, chàng muốn Dung cũng phải quảng đại dễ tha thứ như chàng, chàng cho rằng xã hội bao quát chớ nào có phải vồn vện trong mái nhà không đâu.

Sau một năm kết hôn, Dung mới khám phá ra được là cuộc sống hôn nhân không đẹp như mộng tưởng, phải đối phó với

những vấn đề mà thuở chưa chồng chưa nghĩ đến như sự khó nhọc, quán xuyến gia đình, vấn đề tiền bạc, phải chi thu thế nào cho suốt tháng không thiếu hụt.

Riêng việc chi thu không, nếu muốn không thiếu hụt, thì phải có sự hợp tác giữa hai vợ chồng, như vậy mới mong tạo được cân cân quân bình, đằng này Duy lại xài tiền không tính toán, khi nào hứng muốn xài bao nhiêu thì xài, mãi đến khi cạn tiền lại trách Dung.

- Em xài tiền sao không có chừng mực, để bây giờ hết trơn vậy

Nhưng nếu Dung hạn chế việc tiêu xài của chồng, thì Duy lại la:

- Em không để cho có chút mặt mũi nào cả, tiền trong túi không có rồi đi chơi với ai

Nhiều khi quá bức tức, Dung đã giao trọn tiền cho Duy, muốn làm sao thì làm, nhưng Duy không chịu chàng bảo:

- Em làm bộ trưởng kinh tài trong nhà, em phải giữ tiền chứ.

Rốt cuộc rồi nàng phải chịu, gia đình bắt đầu xào xáo, Dung thấy mình khó hiểu nổi Duy, vì Duy cứ mãi lo lắng cho bạn bè, bạn bè thiếu hụt chàng lại tìm cách cứu giúp, trong khi Dung bị bệnh trên giường Duy lại thờ ơ không nhớ đến. Tuy nhiên, Duy lại hay ghen vô cùng, còn nhớ có một lần người bạn trai cũ đã gửi thư đến cho Dung, một bức thư thăm hỏi nhưng lời lẽ có vẻ quá chăm sóc khiến Duy phải điên tiết lên, chàng hạch hỏi Dung đủ điều, bắt Dung phải khai thật xem có viết thư qua lại với anh chàng kia hay không? Khiến Dung giận dỗi bỏ suốt một ngày cơm, Duy phải đến năn nỉ:

- Vì anh quá yêu em, không muốn em thuộc về một người nào khác ngoài anh, nên anh mới làm thế chớ bộ, thôi mà tha thứ cho anh đi nhé.

Nhìn vẻ mặt khù khờ của Duy, Dung cũng thấy tội nghiệp không nổi giận nữa, nhiều khi nhìn Duy, Dung đã nói:

- Anh Duy, Anh là người thật mâu thuẫn, anh đã chú ý từng chi tiết nhỏ nhặt để anh ghen, nhưng tại sao em bệnh, anh lại phó mặc không chú ý đến như vậy, đó đâu phải là anh yêu em đâu. Nhiều khi em tưởng anh chỉ muốn độc chiếm lấy em, chớ không còn là yêu em nữa.

- Không, em đừng nghĩ thế Dung, anh yêu em nhưng tại bản tánh vô tâm, khiến em đã hiểu lầm anh. - Duy nói như muốn khóc - Quá yêu em nên anh mới ghen tức bạn trai em, sợ một ngày nào đó mất em làm sao anh sống được.

- Vậy từ nay anh phải chăm sóc em một tí chớ! - Dung nũng nịu

- Rồi, nhất định từ hôm nay.

Duy tươi cười nhưng rồi vẫn quên bằng lời hứa. Những đám mây đen bắt đầu đe dọa hạnh phúc của Dung. Nàng bắt đầu ý thức được rằng điều quan trọng trong cuộc sống lứa đôi đó là sự hòa hợp và điều ràng buộc tình cảm hai người, là nghị lực và sự nhẫn nại.

An và Vân vừa tốt nghiệp đại học xong, cả hai lại trở về Đà Bắc sinh sống, và ngày một tây tháng bảy này là ngày cử hành hôn lễ giữa An và một giảng sư trẻ tuổi Cô phù dâu cũng lại là Vân, nhận được thiệp mời Dung vội vã mang quà cưới đến gặp An, bạn bè gặp nhau mừng mừng tủi tủi, An

đang thử áo cưới, Vân đứng cạnh nói:

- Năm ngoái tao phù dâu cho Dung, năm nay cho mày, không biết sang năm lại cho ai nữa, tội bây ai cũng trở thành cô dâu hết, chỉ có tao là làm phù dâu mãi mà thôi

Dung cười ngạo:

- Rồi à, con bé lại động cốn nữa rồi

Trong khi An vỗ vai Vân:

- Đừng gấp mà, anh chàng Lâm của mày đang du học còn chờ đợi mày đó.

- Hừ, hần khôn, bỏ tao lại trong nước, qua Mỹ du học, tòa đại sứ Mỹ lại không cho tao qua, bắt tao phải đợi hần để trở thành gái già hay sao - Vân tru tréo - Mấy cái tên đàn ông ích kỷ lắm, bắt thiên hạ đợi mình không hà?

Dung tán thành:

- Đúng vậy, đàn ông thật ích kỷ.

An phản đối:

- Dung, mày không có quyền nói thế, anh Duy của mày không hoàn toàn hay sao Đẹp trai, học giỏi, hiền hậu, lại có tư cách mày còn muốn gì nữa

- Nhưng mà cuộc sống lứa đôi đâu hoàn toàn lệ thuộc những điều đó đâu, mà còn những cái khác nữa - Dung đáp.

- Có phải mày muốn nói đến tình yêu hay không? Mày cũng đã từng bảo mày yêu Duy kia mà!

- Không hẳn là tình yêu, cuộc sống lứa đôi phức tạp hơn

nhieu, một ngày kia mày sẽ biết. - Dung đáp.

Vân nhìn Dung nói:

- Dung, tao khuyên mày đừng sống cho ảo tưởng quá nhiều, đừng đòi hỏi sự toàn bích như ý muốn của người chồng. Anh Duy phải có những tư tưởng độc lập và cá tính riêng của anh nữa chứ, đừng bắt ảnh phải như ý mày tưởng, đâu có được.

Dung cười:

- Tao công nhận mày nói đúng, nhưng nếu ngược lại ảnh đòi hỏi tao phải như ý ảnh thì sao

- Thì mày phải trình bày cho Duy biết, nhưng tao không tin như vậy, tao nghĩ chỉ tại mày mà thôi

An đùa Vân:

- Vân ơi, bộ mày muốn trở thành nhà nghiên cứu về cuộc sống hôn nhân hay sao mà biết rõ vậy

- Hừ, bộ tui bây tượng tao bê bối lắm hả, tao cũng biết nhiều lắm chứ bộ.

Vân lấy viết phác họa dáng nghiêng của Dung, trong khi Dung nhìn An gheo:

- Vậy mà lúc trước con An nó nói là nó sẽ vĩnh viễn không còn yêu ai, bây giờ rốt cuộc cũng bị người xỏ mũi

Vân vội đính chính giùm bạn:

- Bộ mày tưởng con An nó dễ xỏ mũi lắm sao Lúc học đại học nó có nhân tình hàng tá, sau cùng chỉ có ông giảng sư này đeo đuổi lắm nó mới chịu đấy chứ. Tao thấy rõ rồi, thời gian là

một liều thuốc hay, mà y xem nó đã xóa mờ đi nỗi đau của con An với thằng Từ, cũng như nỗi đau của mà y với Khang ...

CHƯƠNG 29

Dung ngắt lời:

- Thôi đừng nhắc đến tên đó làm gì nữa, tao không muốn nghe

Vân ngẩng đầu lên nhìn Dung:

- Nếu mày không muốn nhắc đến Nam, tao có thể giải thích lòng mày theo hai cách. Một là mày giận Nam, hai là mày vẫn còn yêu Nam, cả hai đều không tốt cả, trách chi cuộc sống lứa đôi của mày không được như ý.

Dung gượng cười lại:

- Tao có nói cuộc hôn nhân của tao không như ý đâu Nhưng có điều mày phải công nhận là cuộc hôn nhân đã cản trở mọi dự định riêng tư của mình, mày còn nhớ thời đi học chẳng? Tao mơ làm văn sĩ, An lại thích là nhạc sĩ, trong khi mày thì lại đòi làm họa sĩ. Thế rồi bây giờ đây, tất cả lại lo chui vào cái vỏ hôn nhân, khiến cho dự định bao nhiêu đều gãy đổ cả. Rồi bộ óc mày mỗi ngày sẽ bị nước mắm, dầu lửa, gạo muối đóng đầy cả, để rồi mày xem. Con An học trường quảng lý công thương ra đánh trống xuôi, kèn thổi ngược với nghề làm nhạc, thế rồi tất cả sẽ không làm gì được, sẽ biến ra bà nội trợ y hệt tao cho xem. Còn mày, mày vẫn còn hy vọng sẽ là họa sĩ hữu danh chẳng?

Vân chẳng nói chẳng rằng trao bức họa chân dung của Dung

ra, nét vẽ xuất thần khiến Dung phải buột miệng khen, bức tranh có đề thêm một câu: mến tặng người yêu nhỏ, để kỷ niệm ngày hôm nay Bên dưới lại ký tên C.S.W.

Dung hỏi: - C.S.W. là gì vậy

- Là bút hiệu của tao - Vân cười đáp.

- Cảm ơn mày - Dung nhìn bạn cười - Đợi đến lúc mày nổi tiếng, tao sẽ đến xin tiền nhé.

An nâng đàn lên dạo một khúc nhạc, nói:

- Nhắc đến chuyện dưới trung học, mình mới thấy thời gian trôi quá nhanh.

An mơ hồ dạo lại khúc nhạc xưa, nàng cất tiếng hát: "Góc biển chân trời, cỏ bình hội ngộ, hỏi bạn tri âm sao khó kiếm ..."

Vân hỏi:

- Tụi bây còn nhớ lão sói không? ông ta đã hết dạy ở trường cũ rồi

- Nhớ chứ, lúc trước mình thường hay chọc ông suốt ngày mà. - Dung nói

- Vậy chứ ông Giang Nại cũng đổi đi rồi, ngay cả bà giám thị cũng thế, thầy học cũ bây giờ đã đi đâu mất cả, chẳng còn ai hết.

Bất giác Dung bỗng nghĩ đến những hàng cây rậm mát ở sân trường, chiếc hồ sen, nơi huê viên, rồi ký túc xá giáo sư độc thân, lại đến Nam.

An bỗng nói:

- Tụi bây còn nhớ bà giám thị không? Bà cũng được hai con rồi

Dung lẩm bẩm:

- Mau thật. Đoạn quay sang Vân - Mà bây còn nhớ chuyện lúc trước lấy mực vẽ phù hiệu, lấy vớ lau bàn nữa không? Nhớ không?

Vân phì cười, tất cả những kỷ niệm thời trung học được nhắc lại, càng nói càng vui Dung với Vân cùng ở lại nhà An ăn cơm tối, rồi lại kể tiếp chuyện xưa, mãi đến nửa đêm Dung mới nhớ sức lại:

- Chết rồi, chỉ còn chuyển xe lửa chót nữa thôi, không về không kịp.

Quay sang bạn Dung nói - Ở vùng quê thật khổ, về tối vừa sợ rần rít, trời lại tối om, không có đèn pin đi phát ớn.

- Mà đừng lo để tao đánh điện cho chồng mà đến sân ga đón mà - An nói

- Anh ấy không chịu đâu

- Không chịu cũng không được, vì đợi khuya quá mà không thấy mà về thì phải đi đón chớ.

Dung vội xách bóp lên, mang hài vào, nàng nói:

- Tao đoán chắc anh ấy sẽ không đến đón.

Xuống đến ga xe, Dung quay nhìn chung quanh, không có Duy đến đón thật. Về yên lặng trong cảnh mênh mông, chỉ có

gió rít qua khiến Dung lạnh cả lòng, nàng đứng trên đường sắt đợi thêm một chập, vẫn không thấy Duy, đành đánh liều đi đại, tiếng gót giày nện trên đá cứng tạo ra những âm thanh khô khan. Dung băng qua khu rừng đen, hai bên là hai hàng cây phượng hoàng, bóng cây đổ dài lắc lư theo gió khiến cho Dung càng khiếp đảm hơn, bản tánh nhát gan lại đến, khiến cho Dung có cảm giác như có những tiếng chân thành thịch đuổi theo, và con đường trở thành dài vô tận. Dung bỗng cảm thấy giận Duy vô cùng, sao Duy nỡ hững hờ như vậy Chỉ cần đạp xe ra đón có một nhọc gì đâu cho cam, mà nỡ nào để cho Dung phải cô độc trong đêm dài Đàn ông gì mà ích kỷ đến thế, nếu gặp Nam này giờ chắc chắn nàng sẽ không còn cô đơn như thế.

Về đến nhà đèn hầy còn sáng, Dung đi nhanh đến cửa nàng gọi: - Anh Duy!

Cả giờ sau mới nghe tiếng Duy ậm ự:

- Dung về rồi đó phải không?

Cửa mở Dung nhìn Duy trong lớp áo ngủ, thì ra anh chàng đã ngủ từ nãy đến giờ, nàng bực mình đi vào nhà, bỗng phát ra tiếng Duy đang hậm hực nhìn nàng:

- Chiều tới giờ đi đâu thế?

- Hồi sáng em đã nói với anh rồi mà, em đến thăm An chó đi đâu

- Đi gì lâu dữ vậy, mãi đến giờ mới về. - Duy chăm chú nhìn Dung.

- Vậy chó không đến nhà An, em đến nhà thằng nào hay sao - Dung bực mình.

- Ai biết được, anh đi làm về cơm nước cũng không có, không bực mình sao được?

- Anh đi làm suốt ngày không sao, còn em đi một chút anh cũng giận, không lẽ bắt em ở nhà giữ nhà hoài hay sao - Dung hỏi

- Em là vợ anh, em phải có trách nhiệm chứ! - Duy nói

- Phải, em là vợ anh chớ không phải là đầy tớ của anh.

- Ai có nói em là đầy tớ của anh đâu Đi làm về đã mệt, còn phải nấu cơm, phải chờ vợ đi khuya về nữa sao

Dung giận tái cả mặt:

- Anh nói cái gì? Bộ em đi làm một cái gì không đẹp sao

- Anh không nói em làm gì hết, em đừng có lớn giọng.

Dung nhìn chồng với đôi mắt tóe lửa, nàng run rẩy:

- Được rồi, anh làm em không thể chịu được nữa

- Chớ không phải chính em làm anh không nhịn được à? Hôm nay anh Châu đến nhà thăm chúng ta đồng thời muốn xem mặt em luôn thể, em lại không có ở nhà, cơm nước cũng không, anh phải tự tay làm cơm đãi khách. Anh Châu đợi em đến mười giờ mới về. Em đã làm mất mặt anh quá rồi, em biết không? Không biết đi làm cái trò khỉ gì mà tới bây giờ mới chịu về.

- Anh nói sao Anh nói ai làm trò khỉ, em đã nói trước với anh là em đến nhà của An, ai biểu anh không để ý làm chi, không lẽ làm vợ anh rồi em phải thủ mãi trong nhà sao Em đâu phải đầy tớ, anh có cho em một tháng bao nhiêu tiền đâu

Duy tức giận:

- Sao lúc trước em biết anh nghèo, em lấy anh làm gì? Chưa chắc thằng Nam của em bằng một góc của anh mà.
- Nhưng Nam biết điều hơn anh, biết thương em hơn anh mà.
- Dung cãi lại

Duy lập tức yên lặng đăm đăm nhìn Dung, chàng giận đến tái cả mặt, trong khi Dung đến ngồi cạnh giường cũng không nói gì nữa cả, mãi một lúc sau, Duy chậm rãi nói:

- Tôi đã biết rằng cô sẽ không bao giờ quên Nam, tôi chỉ lấy cái xác không hồn của cô mà thôi - Duy lại tiếp - Cô chỉ nghĩ đến Nam mà thôi, còn tôi thì không bao giờ được nghĩ đến.

Dung quát lớn:

- Anh đừng nói bậy

Duy hậm hực:

- Đây là con đàn bà phản bội, nằm trong lòng tao mà mày chỉ nghĩ đến Nam không thôi

Duy nắm lấy tóc Dung kéo ngược ra sau Dung hét lớn:

- Anh Duy!

Duy bỏ tóc ra, bỗng nhiên chàng quỳ xuống, gục đầu lên gối Dung:

- Anh xin lỗi em, anh không biết anh đã làm gì, đã nói gì, hãy tha thứ cho anh em nhé.

Dung chảy nước mắt không đáp. Duy tiếp:

- Anh yêu em, Dung!

- Em cũng thế.

Duy đứng dậy ôm lấy Dung, hôn lên mặt nàng, đoạn lấy tay vuốt lên mặt Dung.

- Em chỉ yêu có mình anh thôi chứ?

- Vâng chỉ có yêu anh thôi!

Bảo tố lại trôi qua, Duy trở nên dễ thương vô cùng.

Buổi sáng khi Dung còn ngủ vùi trong giấc ngủ thì Duy đã thức giấc, chàng vội nhảy ngay xuống giường, vào bếp làm thức ăn sáng. Khi Dung vừa thức dậy, đã thấy Duy tươi cười đứng trước mặt, trên tay còn bưng thức ăn sáng. Duy nói:

- Anh cố học cách hầu hạ em, để làm người chồng thương vợ.

Dung nhìn Duy cười, nàng ngồi dậy đưa tay đón lấy thức ăn:

- Anh Duy, kể từ giờ phút này, ta đừng nhắc đến Khang Nam nữa nhé, được không?

- Em yêu hấn không Dung?

- Đó là lúc trước kia mà, bây giờ em chỉ yêu có mình anh.

- Anh ghen với hấn, mỗi lần nghĩ đến Nam còn trong tim em, là anh muốn phát điên.

- Đừng nghi ngờ bậy bạ hoài, em chỉ có anh mà thôi, từ rày sắp tới em cấm anh nói đến hấn nữa nhé.

Duy sung sướng:

- Nhất định rồi Chúng ta phải bắt đầu lại, đừng cãi lầy với nhau nữa Để chúc mừng cho ngày hôm nay, anh xin nghỉ một bữa, để chúng mình cùng đến thung lũng của người yêu chơi em nhé.

- Vâng. - Dung đáp.

- Để anh chuẩn bị cần câu em nhé.

Duy sung sướng chạy đi, nhìn theo bóng Duy, Dung lắc đầu, đúng là một đứa bé khò dại

Dung xuống giường thay áo quần xong, đứng nhìn ra cây phù dung bên khung cửa sổ, nàng thấy lòng không được vui cho lắm, một sự linh cảm không đẹp ám ảnh nàng.

Một buổi sáng chủ nhật, Dung với Duy không đi dạo phố, cả hai ở nhà đánh cờ giải khuây, một lúc sau Duy than đói, đúng lúc có ông bán đậu hũ đi ngang, Dung hỏi:

- Anh ăn không?

- Ăn. - Duy đáp.

- Để em đi lấy tiền mua vài chén ghen.

Dung vừa đi bỗng quay lại nói:

- Thôi anh làm ơn lấy giùm tiền trong ví cho em đi

Dung ra cửa mua hai chén đậu hũ, đứng đợi Duy mang tiền ra, nhưng cả giờ vẫn chưa thấy Duy mang đến, nàng vội gọi to:

- Xong chưa anh Duyệt

- Xong rồi

Duy chậm rãi bước ra nét mặt thật buồn, Dung không để ý đi vào nhà, để chén lên bàn nhìn chồng cười nói:

- Thôi em không ăn đâu, anh ăn đi còn nóng ngon lắm. Em thích được nhìn anh ăn.

Duy vẫn ngồi yên nhìn Dung:

- Em đã quen bao nhiêu đàn ông trước anh rồi hả Dung?

- ô hay, sao lại nói chuyện gì nữa vậy, anh thật đa nghi hơn đàn bà, ăn đi, ăn nhanh đi

Duy nhìn chén đậu hũ nói:

- Anh không muốn ăn.

- Tại sao anh không ăn mà không chịu nói để em mua chi vậy
- Dung lạ lùng nhìn chồng.

Bỗng Duy lạnh lùng hỏi:

- CSW là ai vậy

- Cái gì CSW? - Dung ngạc nhiên.

Duy vội liệng bức họa cho Dung, nhìn xong, khiến Dung phì cười:

- Thì ra cái này làm anh giận đến không ăn đậu hũ, anh quả là vua đa nghi mà.

Dung cười ngất đến chảy cả nước mắt.

- Đừng có qua mặt tôi, tôi hiểu cả ngày đó em nói là đến nhà An, hèn gì đến khuya mới tới nhà.

Dung vẫn cười:

- Thì đúng rồi, hôm ấy Vân cũng có đến. Bức họa này của Vân vẽ, nó ký tên là CSW đó ông.
- Hừ, cô tưởng tôi tin được à, bức họa này họa bằng than đây mà.
- Không phải, anh nói sai, bức này vẽ bằng bút lông.
- Đừng nói dỏc, Vân mà kêu cô bằng người yêu bé nhỏ à?

Dung bỗng bực mình:

- Vậy chớ lúc trước An nó cũng kêu tôi là tình nhân đó có sao đâu Sao anh lại không tin em, em đâu phải thuộc loại đàn bà dễ thỏa đâu mà anh lại cứ dòm ngó nghi ngờ em mãi thế.

Duy hỏi gắt:

- Em dám đến trước mặt Vân để đối chất không?
- Được, nếu anh không tin em thì cứ đến nhà Vân nhưng kể từ giờ phút này kể như tình nghĩa ta đã hết rồi nhé!
- Gì mà quan trọng quá như vậy
- Tại em quan trọng hóa hay tại anh? Em chịu hết nổi sự nghi ngờ của anh rồi! Tại sao mỗi khi anh về tối em không nghi anh là đi với điểm, với bạn gái ... Còn anh thì nghi em?
- Vì những hành vi của anh đều chánh đáng? Em có lỗi với anh hồi nào Anh Duy em chịu hết nổi rồi, nếu như vậy mãi em sẽ không sống chung với anh được nữa
- Anh biết mà em vẫn còn thương Nam.

- Cái gì cũng Nam. - Dung quát trong nước mắt - Tại sao bất cứ việc gì anh cũng cột chung Nam vô vậy. Chuyện này với Nam có ăn nhập gì đâu

Dung chạy vội về phòng, ngã lên giường nước mắt như mưa

- Phải biết vậy ta đừng lấy Duy. Có phải chẳng đây là quả báo của chuyện không trọn tình với Nam?

CHƯƠNG 30

Lấy nhau đã được hai năm, với Dung những ngày trôi qua là cả một cuộc vật lộn với đời sống. Dung phải học cách thức để trở thành một người quản thủ gia đình, quán xuyến lấy mọi việc, nàng còn phải học hỏi làm thế nào để chịu đựng bản tính bốc đồng và hay ghen của chồng, càng lúc Dung càng có cảm giác Duy như con chó săn cứ mãi đeo bên chân khiến Dung không thể chịu được.

Dung khó chịu nhất là khi Duy nói:

- Anh biết rằng hình ảnh của Nam vẫn còn ở mãi trong lòng em.

Những lúc đó, Dung thấy như phát điên lên được, lúc nào cũng Nam, Nam. Nàng đã cố quên đi, nhưng làm sao quên được khi Duy cứ nhắc nhở tên đó mãi bên nàng? Cứ mỗi lần Dung suy nghĩ hay trầm tư trước một việc gì thì Duy lại nghi ngờ: - Nghĩ đến Nam nữa rồi chắc. Rồi chàng lại hạch hỏi, bắt buộc phải khai thật là đang nghĩ việc gì. Dung cứ sống mãi trong tình trạng thần kinh căng thẳng như thế.

Nhiều lúc Dung tưởng tượng mình với Duy là hai con gà chọi, vì mỗi lần Duy ngờ vực xong là chàng lại trở lại trạng thái bình thường nhanh chóng. Nhưng với Dung thì không dễ dàng như vậy, mỗi lần cãi nhau xong là Dung phải bỏ cả một thời gian dài mới khôi phục lại được. Từ đó, hình ảnh của Nam càng lúc càng hiện rõ hơn trong cuộc sống hàng

ngày, hình ảnh lúc xưa lại lảng vảng trong tâm tư nhất là những lần chỉ có mình nàng trong phòng.

- Anh Nam, bây giờ anh ở đâu

Một hôm nhân ngày kỷ niệm cuộc hôn nhân được hai năm, tại nhà ông Giang có tổ chức một tiệc nhỏ để ăn mừng. Sau buổi cơm, Dung và Duy đã dẫn Lân với Nhược đi xem chiếu bóng. Lân năm nay đã là sinh viên, tuy vẻ non choẹt vẫn còn trên gương mặt, nhưng đã bắt đầu tập cạo râu và tìm bạn gái. Lân rất hâm mộ bộ râu của anh rể, và mong mỏi có được như thế, nhưng những sợi lông măng ở dưới cằm còn chưa có đòi chi đến râu. Riêng Nhược năm nay cũng đã là một thiếu nữ dịu dàng, nhưng vẫn không mất ánh kiêu kỳ di truyền của mẹ, nàng luôn đứng nhất trong lớp, và ao ước sẽ được nổi danh trên thế giới. Có lần Duy đã đại dốt mong ước Nhược sẽ là một Marie Curie của Trung Quốc. Nhược đã cãi lại: - Em sẽ là Giang Nhận Nhược, tương lai danh tiếng tên tuổi vẫn là Nhược chứ không thể là Curie hay ai cả.

Xem xong hát về đến nhà trời đã tối, Duy đã lên giường, trong khi Dung vẫn lẳng lặng tựa bên song cửa ngắm lấy ánh trăng ngoài vườn, mùi hương hoa hồng đưa tận mũi. Dung bỗng nhớ đến ngày còn học trung học thuở nào, Dung đã có lần hái cánh hồng đưa đến phòng Nam để đem cho phòng anh một chút hương xuân.

Bây giờ bao nhiêu mùa xuân đã trôi qua, không hiểu Nam bây giờ ở nơi đâu, cuộc sống có còn biết đến mùa xuân nữa chăng?

Cảnh trăng còn đẹp, Dung nghĩ rằng thật không uống công chọn ngày rằm cử hành hôn lễ, những ngày kỷ niệm sẽ được tổ chức trong cảnh trăng tròn, nhưng hai năm chung sống trôi

qua, sao Dung lại thấy mệt mỏi vô cùng với những ngày tháng dài lê thê

- Dung! - Duy nằm trên giường gọi rạ

- Oi! - Dung ơ hờ đáp.

- Chưa đi ngủ sao

- Em ngắm trăng một chút.

- Trăng có gì đẹp mà ngắm.

- Tại anh không biết ngắm, chớ nếu anh biết sẽ thấy cuộc đời thi vị vô cùng. - Dung lờ lợ

Duy lạnh lùng:

- Em nói sao Em chê tôi không biết trữ tình, không có đầu óc romantic à?

- Em không phải nói vậy

- Tôi biết mà, lúc nào em cũng đem tôi ra so sánh với Nam, phải không? Tôi làm sao bằng Nam, không biết ngắm trăng, không biết làm những bài thơ ba xu, tôi không biết yêu, phải không? - Duy giận dữ.

- Em không có nói đến Khang Nam mà chỉ do anh đề cập đến mà thôi

- Em không nói tới tên còn nguy hiểm hơn nữa, em chỉ nghĩ đến Nam suốt cả ngày. Em thật là con đàn bà phản bội, ngay đêm kỷ niệm tân hôn, lại nghĩ đến người tình xưa, thật là khốn nạn.

Duy quát tiếp: - Lại đây!

Dung bực tức: - Anh đừng hung dữ với tôi, tôi không phải là con chó mà anh muốn sai biểu lúc nào cũng được.

- Thật không?

Duy từ trên giường nhảy xuống đến trước mặt Dung với đôi mắt tóe lửa, bỗng Duy kéo áo ngủ của Dung rách toét một mảnh trước ngực.

Dung kinh ngạc:

- Anh muốn làm gì vậy

- Để xem tim của cô nó trắng hay là đen.

- Đồ chó! buông ngay tay tao ra không? - Dung chống trả quát.

- Phải tao là chó, còn Nam là thần thánh, phải không? Được rồi tao là chó nên mới chiếm được thể xác của mày, đến kêu thằng Nam lại cứu đi

Duy bỗng ôm Dung lên, liệng vào giường, Dung chống trả để ngồi dậy nhưng đã bị Duy ôm chặt, thái độ của Duy như con thú dữ ăn thịt người, Dung giận phát run lên, nàng hét to:

- Đồ thú vật, thả tao ra, buông tao ra

Duy gài chặt hai tay Dung qua hai bên, để Dung nằm ngửa trên giường, chàng nhìn Dung gằn giọng:

- Mày là vợ của tao, mày biết không? Mày phải thuộc về tao, dù cho mày là con đàn bà phản bội, tao vẫn có quyền hành hạ mày, sỉ nhục mày, chà đạp mày lúc nào cũng được.

Bị sỉ nhục, nước mắt Dung chảy ướt cả má, nàng hét:

- Anh Duy, anh đừng dùng bạo lực với tôi, anh sợ nhục tôi suốt đời tôi sẽ hận anh vô cùng.

Duy vạch áo Dung ra:

- Mày có biết hôm nay là ngày hai năm thành hôn hay không?

- Đừng anh Duy, anh đừng hành động như thế.

- Phải, hồi đó tới giờ tao đâu biết nhỏ nhẹ, nâng niu bao giờ đâu

Nhưng mày thuộc về tao kia mà.

- Đừng, đừng anh Duy, anh đừng sợ nhục em như vậy! -
Dung la lớn.

Rồi buổi tối qua đi, Dung co rúc trong một góc giường lặng lẽ khóc, chưa bao giờ nàng thấy mình bị sợ nhục như vậy, nàng đau xót khôn cùng, hành động của Duy đã làm mất đi rất nhiều những tình cảm còn lại trong Dung. Nàng vẫn âm ỉ khóc, khi nhìn vẻ say ngủ của Duy bên cạnh, Dung thấy thù ghét muốn xé Duy ra từng mảnh. Thật là con vật đáng tởm, Dung nghĩ, quả thật hèn mất cả lương tâm, nhân cách và tình cảm con người trong đêm qua. Ta chỉ còn là con vật để hèn trút bỏ những dục vọng dâm dục mà thôi! Dung bỗng cảm thấy tất cả nỗi nhục trong đời mình nếu có đem rửa sạch nước sông Hoàng Hà vẫn chưa sạch.

Buổi sáng thức dậy, nhìn dáng nằm co rúc của Dung ở góc giường, chiếu chăn còn ướt bởi nước mắt, gương mặt thật chịu đựng đau khổ khiến Duy thấy hối hận vô cùng, ta điên rồi chẳng? Sao ta lại làm thế?

Nhìn dáng nằm đáng tội kia, Duy xúc động vô cùng, chàng

muốn hôn Dung, nhưng sợ nàng thức giấc, vội kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Dung, nhẹ nhàng bước xuống giường, vô bết làm thức ăn điếm tâm, Dung vẫn chưa thức:

- Thật tội nghiệp cho nàng, ta làm quấy quá.

Duy vội ăn cơm sáng, phần ăn của Dung được chàng đẩy bằng lồng bàn. Duy muốn đi làm ngay, nhưng thấy bất nhẫn nên lấy một mảnh giấy ra viết vài chữ:

"Dung,

Anh biết lỗi rồi, em tha thứ cho anh nhé! "

Xong, chàng dần dưới lồng bàn và vội vã đi làm ngay

Khi tan sở trở về, Duy thấy cửa vẫn còn khép kín, chàng gọi: "Dung!" Nhưng vẫn không có tiếng trả lời Duy tưởng Dung đã giận nên bỏ đi rồi, vì mỗi lần cãi nhau với Duy xong, Dung thường có thói quen bỏ đi đến nhà của bạn như An hoặc Vân, hay trở về nhà mẹ ở suốt cả ngày mới về. Duy nghĩ: "Thôi thì đi cho nó khuây khỏa". Duy dùng chìa khóa mở cửa, vừa bước vào, chàng bỗng ngạc nhiên vô cùng, khi thấy phần ăn sáng trên bàn và mảnh giấy chàng viết cho Dung vẫn còn đó. Chàng vội chạy vào phòng, thấy Dung vẫn nằm nhắm mắt trên giường, có lẽ suốt cả ngày chưa ra khỏi phòng, Duy nghĩ thầm, chàng gọi: - Dung!.

Dung mở mắt ra nhìn thấy Duy, lại nhắm mắt lại, Duy chú ý về mặt Dung đang đỏ hồng và trán thật nóng, bàn tay Duy vừa chạm vào trán Dung, nàng vội mở mắt ra, nhìn thấy tay Duy đang ở trên trán mình, Dung vội lặn vào trong. Duy rút tay về, chàng cười đau khổ:

- Thôi anh không đụng đến em nữa, nhưng trán em nóng

quá, em có khoẻ không?

Dung vẫn yên lặng nhìn Duy không nói, nàng nhìn Duy thật xa lạ khiến Duy thấy xót xa vô cùng, chàng ngồi xuống cạnh giường:

- Em bệnh rồi, để anh mua thuốc cho em uống nhé, có lẽ em hôm qua bị cảm rồi đấy, em có muốn ăn cái gì không anh mua luôn cho

Dung vẫn không đáp, vẻ mặt nhẫn nhục vô cùng. Duy nhẹ nhàng nắm lấy tay Dung, nàng vội rút tay về.

- Hôm qua anh thật có lỗi với em, tha thứ cho anh em nhé.

Dung quay mặt nhìn vào tường, không đáp khiến Duy thở dài, anh đứng dậy trầm nghĩ: Dung không hề yêu ta, nàng không có trái tim ở nơi này, cuộc hôn nhân này thất bại, ta chỉ được thể xác của nàng mà không chiếm trọn được nàng. Nghĩ đến đây lòng Duy lại đau xót, chàng lặng đứng bên giường một lúc, đoạn bỏ ra lấy xe đạp ra chợ mua thuốc.

Thuốc đã mua về xong, Duy rót thêm ly nước đến cạnh giường, Dung vẫn quay mặt vào trong, Duy nhẫn nại:

- Dung, dậy uống thuốc đi em, dù em có giận anh đi nữa cũng đừng để thân xác em đau nhức.

Dung quay sang, chậm rãi ngồi uống thuốc, đầu nàng nặng như búa bổ, cả một ngày không ăn uống, khiến Dung yếu ớt thấy rõ. Duy thấy thế đưa tay đỡ lấy Dung, một cảm giác lạnh lẽo trôi vào hồn, nhìn bàn tay của Duy, Dung sực nhớ đến hành động của Duy đêm qua, nàng thấy thật kinh tởm, nhưng cố gắng chần tỉnh uống cho xong thuốc, đoạn nằm xuống.

- Em ăn bánh mì nhé, anh có mua hai ổ, một ổ saté và một ổ cari, em chọn ổ nào

- Không ăn gì cả. - Dung trả lời nhát gừng.

- Ráng ăn đi em, để không thôi đói làm sao - Duy ôn tồn nói, đưa tay nắm lấy tay Dung.

- Anh bỏ tay tôi rạ

Duy ngơ ngác nhìn vào mắt Dung, bỗng chàng nổi giận:

- Em vừa vừa thôi chứ, tại sao phải bỏ tay ra, tay anh có bẩn, có ăn trộm, ăn cướp hay phạm tội hời nào đâu mà em hét.

Dung lạnh lùng:

- Anh là con thú hèn hạ!

Duy giận dữ không kém:

- Phải tôi là con thú, còn em, em cao thượng quá đi, em trinh trắng quá đi, mười tám mười chín tuổi mà biết quyến rũ ông thầy, đã biết ngã vào lòng giáo sư, thật là cao thượng, thật là trong trắng.

- Duy!

Dung gọi lớn, ngồi dậy, đôi mắt giận run, không thốt được nên lời, tất cả những hình ảnh trước mắt nàng như đang đảo lộn.

Duy cắn chặt môi, do dự một lát, chàng dịu giọng:

- Thôi em nằm xuống nghỉ đi, coi những lời lúc nãy như không có gì.

Gương mặt Dung từ màu đỏ hiện xanh khiến Duy hoảng hốt, đỡ lấy Dung dục dã:

- Dung, em sao đó?

Dung lắc đầu, nàng thốt không ra hơi

- Duy, tình ta đã hết, anh hãy lo thủ tục giấy tờ ly dị đi

- Không!

Duy đặt Dung nằm xuống, ôm lấy đầu nàng, đôi mắt lại đỏ hoe:

- Em Dung, anh yêu em, hãy tha thứ cho anh, chúng ta hãy bắt đầu làm lại cuộc đời, tha thứ cho anh em nhé. Anh thề là từ nay trở đi, anh sẽ không bao giờ nhắc đến Nam nữa

- Không được, anh Duy, chúng ta đã làm hại nhau quá nhiều rồi, bây giờ nếu tiếp tục sống chung, thì cuộc sống càng đổ vỡ chớ ích lợi gì. Anh Duy, hãy tha thứ cho em, chúng ta hãy chia tay đi!

- Không, anh không thể bỏ em được. - Duy bỗng khóc như đứa bé - Anh có lỗi, em tha anh nghe, để anh sửa chữa, chớ sao em nói vậy Anh không thể xa rời em được, em Dung, anh yêu em!

Duy nắm lấy tay Dung, Dung nhìn chồng, những giọt nước mắt của Duy làm Dung cảm động, Duy lại tiếp:

- Anh xin thề là anh sẽ sửa đổi tất cả, anh sẽ cố gắng làm người chồng nhiệt tình, thương vợ, em hãy cho anh cơ hội để anh bắt đầu lại, anh yêu em, đừng để anh phải khổ, em.

Duy khóc như trẻ thơ khiến Dung bắt khóc theo, chàng ôm

lấy Dung, hôn Dung và cầu khẩn.

- Được rồi, Dung lại tha thứ, lại thêm một lần Dung chịu khuất phục trước cuộc tình của Duy. Nhưng hạnh phúc vẫn không cứu vãn được, đám mây đen che phủ càng lúc càng lớn. Dung thấy bất lực trước vết nứt rạn dần.

Một hôm, báo sáng có dự đoán bão sắp đến, nhưng buổi sáng trời vẫn còn đẹp khi Duy đi làm, Dung dặn dò:

- Tan sở anh nhớ về liền nhé, báo có nói sắp có bão lớn đấy, anh nhớ mang vài cây đinh để đóng lại cửa sổ ở bếp, bằng không bão đến, hũ chén bay tứ tung lúc đó cứu không kịp nghe anh.

- Khỏi lo, anh sẽ không quên đâu

Duy vẫy tay leo lên xe đạp đi. Buổi chiều, trời đã bắt đầu u ám, báo hiệu cơn gió sắp đến, Dung mở radio một mặt báo cáo tin tức, một mặt thêu khăn trải bàn. Bản báo cáo tin tức cho hay đến tối cơn bão sẽ đến, nhưng cũng có thể sẽ đổi chiều.

Dung nhìn bầu trời trong xanh, chắc có lẽ gió đã đổi hướng rồi. Dung mừng thầm vì nàng rất sợ bão, nhất là mỗi khi gió đến, trời đất u ám, cát bay gió cuốn đã tạo cho Dung cảm giác tận thế.

Đến khoảng năm giờ chiều, trời vẫn quang đãng, mây vẫn tạnh, Dung cũng yên tâm, nàng tắt radio đến nhà bếp làm cơm. Bây giờ mà bão có đến Dung cũng không sợ vì Duy đã sắp về, chàng có thể bảo vệ cho nàng. Nhưng Dung không ngờ khi Duy vừa tan sở, anh Châu bạn cùng sở với Duy bỗng kéo Duy lại:

- Duy đi với tao nhanh lên.
- Không được hôm nay có bão, tao phải về nhà gấp. - Duy từ chối
- Lo gì, bão đã chuyển hướng, không sao đâu - Châu nói
- Ai nói với anh vậy
- Thì radio đã báo mà.
- Anh muốn tôi phải đi đâu chứ? - Duy hỏi
- Thì đến chỗ con nhỏ hôm trước tao nói với mày đó, tao muốn tốn một số tiền chuộc nó ra cho rồi
- Anh muốn cưới nó thật sao - Duy ngạc nhiên, đầu chàng biết rằng Châu yêu cô gái mãi dâm đó.
- Thì tao nhờ mày đi với tao để giúp ý kiến cho tao vậy mà.
- Thôi được, đi thì đi, nhưng đến nơi nhìn thấy mặt xong là tao về ngay nhé.
- Ờ, biết đàn anh có vợ đẹp mà, tan sở là vội lo về, thật mới biết đàn bà là trên hết.

CHƯƠNG 31

Duy theo Châu đi quanh sáu bảy khúc đường mới đến một nhà hàng sang trọng, chàng ngẩng đầu nhìn lên, những ánh đèn neon sáng chói với ba chữ "Tâm Phương Các". Duy nhúm mày:

- Lần thứ nhất trong đời tao mới đến đây đó nhé.

Châu thúc bạn:

- Thì vô đi, đâu có ai ăn thịt mày đâu mà sợ.

Duy bước vào, chàng bị đám gái vây quanh và phải chật vật lắm mới chen ra khỏi khách sạn, chàng mơ hồ nhớ rằng đã uống hết mấy cốc rượu ép. Bên ngoài mưa gió âm ỉ, bão đã đến.

Trong lúc đó Dung ở nhà lynch quỳnh cả lên, bão đã đến, cơm nước cũng đã nguội, bảy giờ, tám giờ rồi chín giờ, Duy vẫn chưa về. Bất đắc dĩ Dung phải nuốt vội chén cơm, đoạn đóng kín cả các cửa. Gió mưa rít ngoài trời, đập mạnh vào khung kính thành những âm thanh chát chúa. Anh chắc về không được nữa đâu. Thật là đồ chết bầm. Dung bực mình, nghĩ lại thấy mình phải cô độc chống chọi lại với bão tố suốt đêm nay, Dung bỗng thấy lo sợ, mà mưa gió lớn thế này làm sao anh về được đây. Dung lại cuống quýt lên, bỗng một tiếng ầm vang lên ở nhà bếp, cánh cửa sổ đã bị cơn bão thổi đi mất, mưa thổi tung vào nhà, Dung vội vàng thu nhặt những chai lọ, dầu lửa, rượu ... đem tất cả vào phòng trong, rồi lại chạy ra một lần

thứ hai để nhặt thêm. Một cơn gió lớn thổi ập đến kéo lôi Dung ra khỏi nhà bếp. Dung hoảng hốt nắm lấy cánh cửa thông nhà bếp, lấy hết sức chặn lại và gài chặt, tiếng rồn rảng lại vang lên, Dung biết tất cả những chai lọ còn lại trong bếp đều bể vỡ cả rồi

Dung tức quá, nàng rửa thầm: - Trời ơi! Anh Duy ơi! Anh thật là khốn nạn.

Dung vội đóng kín cả phòng ngủ, nàng đứng trong phòng run bầy bầy, quần áo đã ướt nhem khi Dung chống lại cơn bão lúc nãy. Nhìn những giọt mưa chảy vào như suối qua cửa, Dung sợ hãi tột độ, nàng vội lùa lấy tấm chăn trên giường ngủ đem phủ lên, những giọt mưa vẫn thấm vào - Diện bồng tắt phụt, bóng tối lan tràn khắp phòng, xòe tay không thấy ngón, Dung vội bỏ cửa sổ lần mò đến giường, lấy chăn đắp kín người, Dung run rẩy bất chợt kêu lên:

- Trời ơi! Anh Nam ơi anh Nam, anh nữ nào để em sống cảnh thế này sao

Ngay trong lúc đó, Dung cảm giác như Nam đang đứng cạnh mình, Dung lại gào thét:

- Anh Nam, chỉ có anh là yêu em thôi, đừng bỏ em, hãy bảo bọc em, anh Nam.

Bỗng tiếng ầm lớn vọng lại từ bên vườn, tiếp theo là những tiếng rầm rầm giống như hàng rào đã bị ngã sập, có lẽ một cây nào đó trong vườn đã bị bùng gốc. Dung nghe tiếng phầm phập trong nhà bếp hình như có vật gì đã chui vào nhà, nàng run bần bật. Trời ơi, anh Duy, sao anh lại nhẫn tâm thế này Anh là thằng khốn nạn. Dung sợ muốn phát khóc.

Suốt đêm hôm đó, sự khủng khiếp tột độ làm Dung thấy đêm dài bất tận. Buổi sáng chợt đến, gió cũng đã bắt đầu lặng dần. Dung mệt mỏi trong sự thoát chết. Trong phòng nước mưa dột ước cả bàn, nước ngập tất cả. Dung nhìn quanh yếu ớt trong mệt mỏi, rét lạnh và đói, nàng nhắm mắt lại mặc kệ tất cả, dù trời có sập cũng không màng.

Khi Duy về đến nhà, thì nước đã rút đi nhiều, đứng trước cửa nổi khủng khiếp vây quanh, hàng rào đồ, một gốc cây lạ ngả nghiêng, cây phù dung xơ xác lá. Tất cả cảnh gây đồ vây quanh Duy, chàng bàng hoàng bước qua hàng dậu đồ, đến cửa đang đóng chặt, chàng gọi cả giờ mới nghe tiếng dép lép bẹp của Dung bước rạ Về mặt bờ phờ trắng xanh, với mái tóc rối đang giương mắt thất thần nhìn Duy. Duy thấy then vô cùng:

- Hãy tha lỗi cho anh, anh thật là bậy quá.

Dung nghiêng chặt răng, con giận ập đến:

- Anh đi đâu mà giờ này mới về?

- Xin lỗi em, tại thằng Châu nó lôi anh đến "Tâm phương các" tìm bạn.

- "Tâm Phương Các" là ở đâu

- Đó là tên một quán rượu..

Dung giận dữ:

- Sướng hé, anh bỏ tôi một mình chống trả với giông bão, còn anh thì đến tũu lâu đi tìm mấy con đĩ, anh hành động như vậy có đúng không? Anh có còn lương tâm không? Có còn là con người nữa hay không? Anh thử nghĩ lại coi

Duy kêu oan:

- Trời ơi! Anh đến đó nhưng có làm gì quấy đâu Tại lúc đầu tưởng là bão chuyển hướng anh mới đi, không ngờ bị chuốc rượu rồi giông bão tới anh về không kịp, anh xin thề với em, anh không có làm gì xằng bậy cả, không có đụng đến một sợi chân lông của con điểm nữa chứ ...

- Tôi không cần biết anh có đụng đến con điểm hay không, tôi chỉ biết anh đã để tôi một mình ở nhà, như vậy anh là thằng đê tiện, khốn nạn! Anh là thằng vô trách nhiệm, không xứng đáng làm chồng tôi

Dung hét lớn, một đêm khủng khiếp đã khiến nàng phát điên, hai tay bụm lấy mặt, Dung khóc:

- Mẹ ơi mẹ! Mẹ đã chọn được một thằng rể xứng đáng hết sức.

Duy tái mặt, chàng cảm thấy tự ái bị va chạm:

- Em không được quyền nói vậy, ai lại không có một lần vô ý lỗi lầm.

Dung cướp lời:

- Xin lỗi xong là hết chuyện hay sao Nói vậy nếu tôi phản bội anh, khi biết lỗi, anh cũng bỏ qua được hay sao

- Nhưng anh không có phản bội em.

- Anh còn đáng tởm hơn sự phản bội, anh nào có yêu tôi đâu, có chú tâm gì đến tôi đâu Anh để tôi một mình ở nhà, anh bạc đãi tôi, anh thử nghĩ xem. - Dung lại tiếp lời - Biết vậy thà là lấy người biết yêu mình, thương mến mình hơn là lấy anh, tôi thật là ...

Duy tái mặt, chàng giận tóe lửa ở mắt, Dung đã đâm thẳng vào tim chàng bằng mũi nhọn:

- Phải mà, tôi biết cô lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người khác mà thôi

- Đúng vậy - Dung trầm giọng - Tôi lúc nào cũng nghĩ đến người khác. Một người yêu tôi hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần anh yêu tôi, họ không biết đến tử lâu, không biết bỏ tôi một mình trong cơn bão, họ có tâm hồn, có nhân cách và tư tưởng, còn anh, anh không có gì cả, anh chỉ là ...

Duy nắm chặt hai vai Dung, dí nàng vào tường, chàng trừng mắt nhìn Dung:

- Mày mà nói thêm câu nữa thì ...

- Tao nói nữa đó, tao yêu hấn, yêu vô cùng! Mày không là một góc của hấn.

"Bốp"! Duy tát vào má Dung, năm ngón tay hấn đỏ trên mặt trắng bệch của Dung, đôi mắt Duy đỏ ngầu Dung sững sờ nhìn Duy, nàng lạnh lùng:

- Anh đánh tôi à?

Dung không tin như vậy được, lặng lẽ cúi xuống nhìn đôi chân:

- Có lẽ ta không thể sống như thế này mãi được.

Sự mệt mỏi đêm vừa qua, và cách cư xử hôm nay ủa đến tấn công Dung, đôi chân yếu ớt khụy xuống, Dung ngã chúi về phía trước, Duy vội vàng đỡ Dung lên. Nhìn vết tay trên gương mặt Dung, chàng bỗng xúc động, vội bế Dung vào

phòng, nhìn cảnh hỗn loạn âm ứ trong phòng, Duy ý thức được nỗi khổ của vợ trong đêm qua, chàng chọn một chiếc khăn còn khá ấm đắp lên người Dung đoạn cúi xuống hôn lấy nàng.

- Anh thật bậy, anh có lỗi biết chừng nào, hãy tha lỗi cho anh nghe Dung.

Dung bỗng ngả đầu sang một bên, đôi mắt ướm khơi động, nàng khẽ thở dài, miệng lại lén nhép như đang mê trong cơn mộng:

- Anh Nam, anh Nam!

Duy bàng hoàng, mặt chàng như rần lại, hai tay vịn chặt vào thành giường.

Dung bây giờ mới thật sự đã tỉnh, nàng nhìn thấy Duy đứng bên cạnh, nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra, nàng biết rằng chuyện của mình và Duy đến đây đã dứt rồi, không còn hàn gắn lại được nữa Dung quay sang chậm rãi nói:

- Anh Duy, anh hãy buông tha tôi đi, còn biết bao người con gái trên đời này đẹp hơn tôi đang chờ anh, hãy tha tôi đi nhé Duy

Duy vẫn đứng yên, một lúc sau, ngồi xuống cạnh, gương mặt đau khổ nhìn Dung:

- Em Dung, em không yêu tôi chút nào hết sao Hở Dung?

- Em cũng không biết. - Dung lạnh lùng.

- Em không biết, nhưng anh biết. - Duy nghĩ thầm - Anh không bao giờ chiếm trọn được em, vì tim em đã dâng trọn cho Nam rồi

- Nếu em không yêu anh, tại sao em lấy anh chỉ vậy - Duy hỏi Dung.

- Em cũng không biết, có lẽ lúc lấy anh, em đã chưa hiểu rõ được anh.

- Có phải em muôn nói, em đã lầm người rồi hay chẳng?

Dung ngồi dậy hai tay ôm lấy gối, nhìn thẳng vào mặt Duy:

- Anh Duy, anh đừng hỏi nữa, bây giờ sự liên hệ của chúng ta coi như chấm dứt, ta không nên kéo dài cuộc sống chung như thế này nữa, chỉ tổ làm khổ nhau thôi Em thì quá yếu đuối, dễ bị kích động, còn anh lại quá rộng rãi, không chú ý việc nhỏ nhặt, chúng mình không hợp nhau được, chỉ làm phiền muôn cho nhau thôi, em đã chán cuộc sống cãi lầy hàng ngày như bây giờ lắm rồi

- Đó không phải là lý do chánh, mà lý do chánh kia là con rắn khoanh tròn trong tim em.

- Anh thì lúc nào cũng không chịu nhận lỗi lầm về mình, thôi được, có lẽ điều anh nói cũng đúng, có lẽ em chưa thể quên Nam, thôi thì ... - Dung thở dài - chúng mình hãy chấm dứt nơi đây

- Em muốn sao

- Ta nên ly dị nhau

Duy choáng váng:

- Em quả là người cứng cỏi, anh muốn móc cả tim em ra xem có phải là sắt đá hay không, mà em có thể nói vậy được.

- Anh không muốn ly dị.

- Tại sao Anh sống mãi trong sự cãi vã đau khổ như vậy được ư

- Em không có một sự lưu luyến nào với anh hết sao Dung?

Dung mím chặt môi không trả lời, bỗng Duy phát cười to lên, tiếng cười thật bi thương, chàng cười dài đến khi nước mắt chảy xuống, Duy gật gù bảo:

- Thôi được rồi, nếu anh biết em chỉ nghĩ đến Nam thì anh đã không cưới em làm gì, cưới làm chi một thân xác không có tâm hồn. Ha! Ha! Tôi có người vợ không tim! Thôi được rồi, em muốn đi đâu thì đi đi, đi đi Anh sẽ không bao giờ cúi xuống van xin em, năn nỉ em để xin chút tình yêu đâu, em đã lầm, anh không phải là hạng người đó, em biết không!

Duy vung tay đưa đến trước mặt Dung khiến nàng hoảng hốt, Duy vẫn cười to:

- Tôi biết, tôi biết cô muốn đi tìm Khang Nam. Đi đi, con vợ phản bội không tình cảm, không ơn nghĩa. Đi đi, đi! Tôi không cần cô nữa, dưới thế gian này còn biết bao nhiêu đàn bà.

Duy nắm chặt lấy tay Dung khiến nàng đau phát la lên, thái độ giận dữ của Duy khiến Dung la lớn:

- Buông tôi ra, tôi không tình cảm anh cần tôi làm gì. Hãy để tôi đi tìm Nam, Anh Nam không vũ phu như anh vậy đâu, buông tôi ra

- Phải, nó là thằng hòa nhã dễ thương, là thằng thượng lưu trí thức, còn tao chỉ là súc vật phải không?

Tay Dung đau nhói, nằng vùng vẫy:

- Phải, tao đã không lấy mày, mày đã đến năn nỉ tao kia mà.

Dung thét, Duy buông tay Dung ra nói:

- Thôi được, mày chỉ bị bắt buộc lấy tao mà thôi, vậy mày hãy đi đi, về với thằng Nam lý tưởng của mày đi, đi đi!

Dung từ giường nhảy xuống lấp bắp:

- Tao sẽ đi ngay, đi liền bây giờ, tao không thèm trở về đây nữa

Dung đến tủ áo, mở cửa, liệng những chiếc áo trong tủ lên giường.

Duy bỏ đi ra không thèm nhìn mặt Dung, chàng vừa đi vừa la to:

- Ha ha! ái tình vạn tuế, vạn tuế ái tình!

Dáng đi như người say, ngã qua ngã lại, chàng bước về phía sân ga, chiếc xe lửa đến Đài Bắc vừa ngừng, Duy vội phóng lên, chàng vẫn cười ngật nghễo: - ái tình vạn tuế!

Cô bé ngồi cạnh chàng vội khều mẹ nói:

- Mẹ ơi, xem ông điên nè!

- Suyt - Bà mẹ chặn lấy con.

Duy tựa lưng vào cửa sổ sau lưng, chàng nghĩ thầm: Ha Ha! Điên! Được điên trong lúc này còn sướng hơn là đang tỉnh.

Duy xuống xe, lại đến quán đêm hôm, chàng lên lầu gọi tọ

Một cô gái phấn son loè loẹt chạy đến ngạc nhiên:

- Ủa anh Duy, mới sáng mà đến rồi à, có cần em không?

Duy ôm trọn cô gái trong vòng tay, úp mặt vào ngực nàng, cô gái kêu thét lên:

- Nhột quá anh. - Đoạn cô nói

- Bây giờ là ban ngày, không có bán rượu, muốn uống đến nơi khác mà tìm.

- Ban ngày với ban đêm khác nhau chỗ nào Nói coi, đi! chúng ta đến lữ quán, em cần bao nhiêu

- Anh không sợ vợ anh rầy hay sao

- Vợ? Ha ha ha! - Duy bỗng cười tộ

Từ khi Duy đã bước ra cửa, Dung thấy đầu óc trống không, nàng thần thờ sắp xếp quần áo vào va li nhỏ đoạn thay chiếc áo dài màu xanh đậm, đánh chút má hồng, xong lặng lẽ bước đi

Bây giờ mặt trời đã lên cao, cảnh xơ xác trong vườn trông thật thê lương, hàng dây xiêu vẹo bỏ lại sau lưng. Một bác đưa thơ già bỗng đạp xe đến đưa cho Dung một lá thư, nhưng nàng vẫn không buồn lật ra xem. Dung đi mãi ra đến lộ, nàng bỗng bàng hoàng: - Bây giờ ta đi đâu đây

Bỗng hình ảnh Khang Nam lại hiện ra, đôi mắt sầu buồn với đôi chân mày rậm như đang chăm chú nhìn nàng, tiếng gọi "Dung! Dung!" mơ hồ vắng vắng bên tai, Dung thì thầm:

- Anh Nam, trên đời này em chỉ có anh mà thôi - Nhìn lên trời xanh trên cao - Rốt cuộc lại rồi ta cũng khiến mẹ lo buồn.

Xe hỏa đã đến, Dung leo lên xe, lúc đó nàng bỗng nhớ sự đến bức thư trên tay, Dung vội mở ra xem, thì ra là bức thư An mời Dung đến ăn đầy tháng cho con, đoạn cuối bức thư viết:

" ... Hôm ấy, Vân và Tần cũng sẽ đến, những bạn học cũ của mình lại có dịp hội ngộ nhau, để nhớ lại những kỷ niệm thời trung học.

Tần cũng định đến mười tây tháng này làm đám cưới, mây còn nhớ con bé muốn liệng bà di nó xuống sông đó không? Coi vậy mà thời gian trôi nhanh quá hé! Vân cũng định cuối năm này sang Mỹ hội ngộ ông chồng chưa cưới của nó đó. Mây thấy không, ai cũng nên gia thất cả rồi!

Thôi, pouqée của tao lại khóc, cho tao ngừng nơi đây nhé, cho tao gọi lì thăm ông xã mây luôn.

Ờ, mà quên nữa, hôm trước Vân đến nhà, tao và Vân có bàn luận nhau, kết quả tụi tao ai cũng công nhận là mây tốt phước nhất, được một ông chồng lý tưởng trên mọi phương diện, đẹp trai, học giỏi, đa tình, mây sung sướng đi Dung.

An. "

Xem xong thư, Dung thần thò gấp thư lại "Anh của mây" tiếng An gọi Duy bây giờ đâu còn nữa! Thôi thì chúc tất cả những người yêu nhau đều thành thân nhau cả đi! Phải không? Dung hướng mắt qua khung cửa, đám khói phun ra ở đầu tàu như sương mù, che mờ cảnh vật. Dung bất giác nghĩ rằng tương lai mình còn mờ hơn nữa! Tất cả mọi người đều có ngôi nhà êm ấm, còn nhà của mình đâu

Con tàu vùn vụt lao mình đến trước!

CHƯƠNG 32

Dung vừa bước xuống xe, đưa mắt quan sát cảnh vật chung quanh, phố thị nhỏ hẹp đến độ Dung không thấy một ngôi chợ nào nhỏ hơn nữa được, thành phố chỉ có một con đường chính, linh kinh một vài căn tiệm nhỏ, nhưng vẫn tìm không thấy ngôi trường nơi đâu, nàng bước vào quán cóc nhỏ bên đường:

- Xin ông làm ơn cho biết trường trung học quận ở đâu ạ?

Chủ quán chăm chú ngắm nhìn Dung:

- Có phải cô là giáo sư mới đổi đến đây à? Trường học còn ở xa lắm, phải đi khoảng bốn mươi phút nữa mới đến.

- Thưa ông ở đây có xe đưa không ạ?

- Có chớ, có xe đồ, nhưng đến sáu giờ mới tới chuyển.

Dung nhìn vào đồng hồ, bây giờ mới ba giờ rưỡi mà thôi, đợi thì lâu quá, thôi đành thả bộ vậy. Dung hỏi đường cận kề, sửa soạn quay lưng đi, lão chủ quán nhìn nàng thông cảm:

- Trời nắng, nóng lắm đó cô

Dung mỉm cười không đáp.

- Hay là để tôi kêu con nhỏ tôi đưa cô đi nhé.

Không đợi Dung trả lời, ông ta đã quay vào trong:

- Châu ơi!

Có tiếng dạ nhỏ bên trong, Dung nhìn thấy một đứa bé gái khoảng mười sáu mười bảy tuổi đi ra, tóc ngắn với đôi mắt to cũng dễ thương vô cùng. ông chủ quán quay sang nói một tràng dài thổ ngữ Đài Loan với con, bé Châu gật đầu với cha và nhìn Dung cười:

- Cô là cô giáo mới đến đến à?

- Không phải, tôi chỉ đến thăm người bạn. - Dung then thùng đáp.

Bé Châu vừa dắt xe đạp ra vừa cười với Dung:

- Em đưa cô đi nhé.

Dung xách va li ra, bé Châu đỡ lấy để vào giỏ, đoạn mời Dung ngồi lên chiếc đòn phía trước, xe bắt đầu chuyển động.

Con đường làng tuy nhỏ nhưng không đến đâu nào, chỉ tại con bão đêm qua làm cho lầy lội, bé Châu lái xe chạy một cách thành thạo

- Thưa cô, cô ở đâu đến vậy?

- Tôi ở Đài Bắc.

- Hèn gì, em thấy cô đẹp quá.

Bé Châu khen ngợi khiến Dung đỏ cả mặt.

- Ở đây chúng em ít khi thấy được người mặc áo dài và mang hài cao gót lắm.

Dung không thể không phì cười, bé Châu lại hỏi:

- Cô đến trường tìm ai vậy Em lúc trước cũng học ở trường đó, mấy thầy mấy cô em đều biết hết tron à.

- Thật à?

Dung bỗng cảm thấy hồi hộp, để hỏi thăm tin tức của Nam, đã năm năm trôi qua rồi, cuộc đời thay đổi như ảo mộng, biết chàng có còn dạy ở trường trung học bé nhỏ này nữa hay không? Dung bỗng xúc động, đè nén tình cảm của mình, nàng cố làm ra vẻ lạnh lùng:

- Thầy Nam có còn dạy ở đây nữa không em?

- A! Thầy Khang Nam phải không? Ông vẫn còn dạy cô ạ! - Bé Châu hãnh diện - Ông có dạy Quốc văn cho em nữa nè.

Lạy trời! Dung muốn xỉu ngay xuống đất. Chỉ còn nửa giờ hay không đầy nửa giờ nữa là mình có thể gặp Nam, anh Nam!

Dung nghĩ lại, không biết chàng có còn là Khang Nam ngày nào nữa không? Thấy mình chàng ngạc nhiên không hay sẽ sung sướng run lên vì Dung bé nhỏ ngày nào đã đến, dù đến chậm mất mấy năm, nhưng có lẽ chàng sẽ không cố chấp đâu Dung nghĩ thế.

- Cô là người nhà của thầy Nam phải không? - Bé Châu chợt hỏi - Chắc có lẽ cô là con gái của ông ta hả?

- Không phải - Dung đỏ mặt.

- Thầy Nam rất tốt, nhưng ông ta không thích đùa giỡn với học sinh, cũng như ông không bao giờ để ý đến cuộc sống của ai cả.

- Em có biết thầy La á Văn có dạy ở đây không?

- Thầy Văn dạy Lý Hóa phải không? Còn chứ. ông Văn với ông Nam thân thích nhau như cha con vậy, hay là cô là bạn của ông Văn phải không? - Bé Châu đoán mò.

- Cũng không phải - Dung thấy hơi ngại ngại

Bỗng bé Châu lại nói:

- Em thấy ông Nam sao ông lạ ghê đó cô, ông ta uống rượu tối ngày, có khi say đến nỗi không dạy được, lúc nào cũng vậy, vào giờ học của thầy Nam là chúng em phải ngửi mùi rượu nặc nồng, tụi em phải gán cho ông ta cái biệt danh là "ông thầy say".

Rồi Châu lại tiếp:

- Có một lần thầy Nam uống rượu say như, ông ta nằm trong phòng khóc rống lên, tụi em chạy lại xem, bị thầy Văn đến đuổi ra ngoài hết. Em thấy ông sao mà lạ ghê đi!

Dung cảm thấy tim của mình như bị ai bóp nát: - Trời anh Nam! anh khổ đến thế sao

Bé Châu cười, lại tiếp:

- Thầy Nam cũng ở dơ lắm cô ơi, phòng của ông ta nghe, đồ đạc vứt tứ tung, quần áo thì ít thấy được thay, lúc nào cũng áo chemi đen, cà vạt đen, đến ba em mà còn trách là già rồi mà cũng không chịu tắm rửa sạch sẽ nữa đó!

Trời ơi! Anh Nam biến đổi như vậy lộn soả Thật là ngoài trí tưởng tượng của Dung, hình bóng một Khang Nam ngày nào với áo quần tươm tất thẳng ly, và một tấm lòng dịu dàng, bây giờ lại có thể cằn cỗi như vậy soả Dung thì thầm. Nhưng dầu Nam có già đi bao nhiêu đi nữa, Dung vẫn yêu chàng, hình

ảnh chàng sẽ không bao giờ biến mất trong tim Dung. Nàng hồi hộp, mong sao chóng đến để gặp Nam.

- Thầy Nam không bao giờ hót tóc, cạo râu, để tóc râu dài thậm thụt, có khi râu quá dài, ông lấy kéo hót bậy hót bạ.

Bé Châu đắc chí như đang kể một câu chuyện vui

- Bởi vậy có khi chỉ có một bên mép là có râu còn bên kia lại không?

Nam bây giờ có thể như vậy được sao Nếu đúng như lời bé Châu, thì chàng đã trở thành một hình thức nào đó không còn là người nữa

Ngôi trường đã xuất hiện trước mặt, bốn dãy lớp lè tè mọc lên giữa một khoảng đất trống thật rộng, nếu so với trường Dung đã học lúc trước, thì đây chẳng qua chỉ là khu nhà nghèo lụp xụp so với nhà giàu

Dung bước xuống xe, con đường vào trường thật dốc, không tích nước nên đầy cát đỏ, những cơn gió nhẹ thổi đến cuốn bụi mịn mù, khiến không ai có thể mở mắt ra được, bé Châu chỉ đường:

- Cô băng qua sân chơi, đến căn thứ nhì của dãy nhà thứ ba, đó là phòng của thầy Nam, còn phòng của thầy Văn thì ở cuối dãy

- Cảm ơn em nhé.

Dung vừa nói vừa lật ví tính cho tiền bé Châu Bé Châu vội thối thác:

- Thôi cảm ơn cô, em không lấy đâu

Đoạn nhảy lên xe chạy dục đi, không quên vẫy tay chào Dung.

Nhìn theo dáng Châu đã khuất, Dung thu hết can đảm bước về trường. Không biết cách biệt nhau bao năm bây giờ gặp lại nhau, Nam sẽ nghĩ như thế nào về nàng? Dung bỗng cảm thấy trống vắng, gặp Nam rồi mình sẽ nói sao đây Em đã trở về đây, anh có cần em nữa hay không? Nhưng nếu chẳng may Nam trách móc nàng ... thì nàng sẽ trả lời làm sao

Bây giờ nàng đến đây một cách bất chợt không dẫn đo suy nghĩ, Dung bỗng nhớ sực ra, trên pháp luật ta vẫn còn là vợ của Duy, Nam phải giải quyết thế nào cho hợp tình đây

Mặc kệ, tất cả coi như đã hết, ta chỉ còn mong mỗi gặp Nam, để trút đi năm năm nhọc nhằn nhớ thương, nhất định Nam cũng thế, rồi sau đó sẽ nghĩ đến việc kia sau. Bây giờ Dung chỉ biết Nam như cây cổ thụ già, còn nàng chỉ là một thứ dây leo không nơi nương tựa, đang cần thiết tìm chỗ tựa

Vào đến trường, Dung lại bàng hoàng, Nam bây giờ có còn là Nam khi xưa hay chẳng? Dung bỗng cảm thấy đôi chân như yếu hèn đi, không buồn bước đến. Bây giờ là giờ vào học, nàng thấy những cặp mắt trong lớp học đang theo dõi nàng, Dung bước vội, tim vẫn đập nhanh, nàng vừa mong được gặp Nam nhưng vừa ngại gặp chàng. Những cậu học sinh đang tập thể dục nơi thao trường nhìn Dung chăm chú khiến sự hồi hộp càng gia tăng. Nàng bước nhanh, quẹo trái sang một hành lang nhỏ đến dãy nhà thứ bảy. Đi ngang qua một tấm kính lớn dành cho học sinh sửa soạn lại áo quần cho ngay ngắn, Dung ngấm lấy hình ảnh trong gương như nhủ thầm:

- Phải cố gắng trầm tĩnh lại, ta phải cố gắng trầm tĩnh!

Một hình ảnh tóc chấm ngang vai rối loạn, một gương mặt đánh phấn trắng hồng, môi vẫn đầy, với chiếc áo dài xanh ôm lấy thân hình ngày nào, những hình dáng hôm nay nào còn là hình ảnh của năm năm về trước nữa đâu, bây giờ đứng trước gương Dung mới ngạc nhiên không ngờ thời gian đã làm thay đổi con người một cách nhanh chóng thế. Cô nữ sinh váy trắng váy đen năm nào với nét ngây thơ đầy mơ mộng yếu đuối, bây giờ đã trở thành một thiếu phụ sành sỏi phần sắp hợp thời trên khuôn mặt sầu mộng.

Đứng trước gương một lúc, Dung bỗng phát giác đám học trò chạy đến vây quanh, len lén ngắm nhìn mình. Dung vội bước ra khỏi hành lang, mở ví lấy chiếc khăn tay, bỗng chìa khóa từ trong rơi ra, lượm lên xem thì ra là chìa khóa tủ và cửa ở nhà, bây giờ không biết ra sao, lúc đi Dung đã không khóa cửa, không biết kẻ trộm có vào thăm chăng? Duy đã về đến nhà chưa. Và bây giờ chàng như thế nào. Giận dữ, tự sát hay là bỏ đi đâu. Dung vẫn băn khoăn nghĩ đến gia đình.

Đứng trước phòng thứ hai của dãy nhà, Dung đưa tay lên trên ngực, Dung bỗng nghĩ đến Duy và gia đình, nỗi băn khoăn trong lòng khiến Dung mất đi can đảm gõ cửa.

Dung như đang mơ, Khang Nam, Khang Nam, người Dung tưởng nhớ không nguôi và tưởng không bao giờ gặp nhau nữa, bây giờ chỉ ngăn cách với nàng có một cánh cửa hay sao. Dung vẫn không can đảm gõ cửa, nàng hồi hộp lo âu, không hiểu khi cánh cửa xịch mở ra, nàng sẽ đối diện với ai, với cái gì? Dung nhắm chặt đôi mắt, nàng tưởng tượng tiếng chân Nam sẽ bước đến gần, run rẩy ôm chầm lấy Dung, và những niềm vui sung sướng trong kinh ngạc, sự mừng mừng tủi tủi sẽ dâng lên. Dung thấy ngất ngậy trong ảo tưởng.

CHƯƠNG 33

Mở vội mắt ra, cửa vẫn đóng kín, khẽ thở dài Dung đưa tay lên gõ. Có tiếng chân di động bên trong, rồi cửa xịch mở, Dung không dám nhìn, nhưng nàng bỗng thở dài nhẹ nhõm, đứng trước mặt là Văn chứ không phải là Nam.

Văn ngò ngợ nhìn Dung, chàng cố nhớ lại xem người đàn bà đứng trước mặt mình là ai, bỗng Văn reo lên:

- Cô là cô Dung phải không?

- Phải - Dung hồi hộp đáp.

Văn nghi ngờ nhìn Dung, chàng chưa hết ngạc nhiên:

- Mời cô vào chơi

Dung bước vào, mùi thuốc, rượu và hơi mốc bay lên quện lấy nhau thành thứ hương vị đặc biệt chạy vào mũi Dung đứng nhìn quanh, khung cảnh hỗn loạn đập vào mắt, trên chiếc giường tre, gối chần, vỏ chai lỉnh khỉnh với chiếc đĩa đựng thức ăn đã lên mốc. Trên bàn học còn hỗn độn hơn, tập vở học sinh, rượu chai ngổn ngang.

Dung chết lặng đứng nhìn, nàng không còn biết nói sao nữa Văn khó nhọc mang ghế đến mời Dung ngồi

- Cô Dung từ Đài Bắc đến đây à? - Văn nhìn Dung với chiếc xách trên tay

- Vâng ạ! - Dung đáp.

Cả hai lại yên lặng, vẻ căng thẳng hồi hộp lúc đầu đã mất.
Văn tiếp:

- Thầy Nam hôm nay có giờ luận, dạy hai giờ liên tiếp, có lẽ khoảng năm giờ mới về được.

- Vâng.

Văn thăm dò:

- Cô đến đây để thăm anh Nam à?

Biết nói sao bây giờ đây Dung thấy nghẹn ở cổ, do dự một lát đoạn máy móc:

- Vâng!

Văn lại tò mò nhìn Dung:

- Lúc trước xem báo, chúng tôi có đọc thấy tin mừng của cô, có lẽ cuộc sống cũng không đến nỗi nào chứ?

Lại biết nói sao đây, Dung cắn chặt lấy môi, nhìn Văn không đáp, Văn lại tiếp:

- Xin lỗi, cô có cháu nhỏ chưa ạ?

Dung lắc đầu:

- Thừa chưa có.

Cả hai lại cùng yên lặng, Văn bỗng ngẩng lên:

- Cuộc sống không mấy hạnh phúc sao cô

Dung bàng hoàng nhìn Văn cười buồn, Văn vẫn chăm chú

theo dõi nét mặt Dung, vẻ buồn bã trên gương mặt trang nghiêm kia Văn chợt nói:

- Xin phép cô cho tôi được hỏi nhé, cô đến đây có ý định thế nào không?
- Tôi ... - Dung trở nên lúng túng - Tôi cũng không biết được.
- Cô đã ly dị rồi à.
- Thưa chưa, chưa bao giờ.
- Vậy thì cô chỉ đến thăm Nam thôi phải không?
- Tôi ... - Dung ngẩng đầu lên, cương quyết nhìn vào sự thật - Tôi với ông nhà tôi đã gãy đổ rồi, nên tôi tính đến đây..

Văn nhìn Dung gương mặt trang trọng:

- Cô Dung, đã bao năm trôi qua rồi, tôi vẫn không nhìn thấy nét thay đổi ở cô, cô vẫn nặng tình và dễ xúc động như ngày nào

Văn yên lặng một lúc, đoạn tiếp:

- Nhưng mà, nếu tôi ở vào trường hợp cô, tôi đã không đến đây

Dung kinh ngạc nhìn Văn, trong khi Văn vẫn nói:

- Cô có biết đâu Khang Nam bây giờ với Khang Nam thuở xưa đã khác xa nhau lắm rồi, anh không còn đủ nghị lực để phấn đấu với đời như xưa, Nam đã mất tất cả. Bây giờ thì cô vẫn là gái có chồng, dù sao đối với Nam, cô vẫn ở tình trạng tương tự lúc trước. Nam bây giờ, cũng không thể sống chung với cô được, Nam đã thay đổi quá nhiều, cô hãy xem quang

cảnh quanh phòng bây giờ xem, đó là nhờ tôi đã giúp Nam dọn dẹp cả hai giờ rồi đó mà vẫn còn thể nói chi ... Ảnh bây giờ vừa bệnh vừa do, vừa già vừa bê bối, suốt ngày say sưa như chết, không biết gì cả.

- Đó cũng là do lỗi nơi tôi - Dung cúi đầu nói - Tôi sẵn sàng chuộc lại lỗi lầm, có tôi ảnh sẽ thay đổi..

- Có được như vậy không? - Văn thở dài - Cô hãy còn quá thơ ngây, Nam làm sao có thể lấy cô được khi trên pháp luật cô vẫn là vợ của Duy, Nam nào phải tên Duy đâu

- Nhưng tôi có thể ly hôn.

- Bộ cô tưởng ly hôn là việc dễ dàng lắm sao Còn cần phải có sự đồng ý của chồng cô nữa chứ? Ngoài ra ông bà ở nhà có chắc là đồng ý cho cô ly dị với Duy để lấy Nam không? Tôi sợ lúc đó họ lại kết án Nam là quyến rũ đàn bà đã có chồng, phá hoại gia cang thì càng nguy hơn. Cô Dung, cô sẽ không thể tìm được hạnh phúc với Nam được đâu Khi nào gặp được Nam cô sẽ rõ được ý tôi Mọi tình lý tưởng bao giờ cũng đẹp hơn thực tế nhiều cô ạ.

Dung như bị búa bổ vào đầu, nàng không thể ly dị, tất cả những sự phản đối vẫn vây quanh, không bao giờ, không bao giờ nàng là của Nam được nữa sao

- Cô Dung, cô có biết Nam dạy học lúc này ra sao không? Đệ Tứ dạy không nổi, xuống dạy đệ ngũ, đệ lục rồi đệ thất, đây cô xem, ngay quyển luận của học trò, ông ấy sửa bài như vậy nè thì làm sao dạy học.

Văn trao quyển vở luận cho Dung xem, nét mực đỏ ghi to hai chữ: Đã Xem, dưới thì ghi thứ hạng, được một chữ ngoài ra

trong bài không sửa một lỗi nào cả. Dung bỗng nhớ lại thuở trước, tập Dung mỗi đoạn đều được sửa chữa cẩn thận, lại có lời phê dàng hoàng, nàng không ngờ Nam có thể thay đổi như vậy, lòng xốn xang, đôi mắt đỏ chực khóc.

- Cô có biết không, Nam bỏ nghề này đi thì anh chỉ còn nước đi ăn xin mà thôi! Cô Dung ơi, tôi van cô, cô đừng để cho Nam phải bị đời công kích nữa! Tôi biết Nam đã mệt mỏi và nghị lực đã tàn rụi, Nam sẽ không thể nào chịu được nữa đâu!

Dung yên lặng ngồi nghe, những lời nói của Văn phân tích thật rõ ràng, nàng đã rõ, không còn gì nữa rồi! Nàng không biết mình phải làm gì, nên làm gì? Chỉ còn biết tâm hồn đau loạn, đầu óc mông lung.

- Cô cũng biết, giả sử như không một ai phản đối đi nữa, Nam bây giờ vẫn không thể lấy cô được, ngay chính Nam còn tự nuôi mình không nổi, nói chi phải gánh vác thêm cộ Nam bây giờ khổ cực lắm, thuốc hút và rượu là hai món không thể rời xa Nam, mà Nam vẫn không đủ tiền để chi tiêu cho riêng hai món ấy nữa là ...

- Anh ấy không kiêng được sao anh? - Dung hỏi

- Kiêng chẳng? Không nổi đâu, mấy năm gần đây, Nam còn hút thuốc và uống rượu nhiều hơn cả trước nữa, anh đã bỏ mặc tất cả rồi! Cô biết không, tôi bỏ nơi này ra đi không đành cũng vì Nam, phải ở lại để chăm sóc lo lắng cho anh. Bây giờ là còn đỡ đó, anh Nam đã bắt đầu chịu nhìn vào thực tế chớ lúc trước thì khỏi nói! Cô Dung, nếu cô còn yêu anh Nam, tôi yêu cầu cô đừng gây xáo trộn cho tâm hồn của anh nữa, bây giờ Nam rất cần thiết được yên tĩnh. Tôi mong rằng, nếu có thể cô hãy đợi một thời gian sau này, để cho Nam lập lại cuộc đời mới! Còn bây giờ nếu tôi là cô, tôi sẽ không tìm gặp Nam.

Dung đưa mắt van xin nhìn Văn:

- Đừng gặp Nam nữa sao anh?

- Đúng vậy - Văn khẳng định - Cô thử nghĩ xem có phải không? Bây giờ gặp Nam nào có ích lợi gì cho cô đâu Mà chỉ tổ làm cho Nam rối loạn thêm nữa thì có.

- Nhưng có tôi, tôi sẽ giúp được nhiều việc cho Nam, tôi giúp chàng sửa bài, giặt áo quần cho chàng, dọn dẹp nhà cửa..

- Nhưng cô làm như thế người ngoài họ sẽ nói sao Rồi chồng của cô, mẹ cha của cô Đừng nói chi xa, ngay cả ngôi trường này cũng không thể chứa chấp cô được, học trò, thầy giáo, rồi ngay cả ông hiệu trưởng sẽ nhìn vào cô và Nam ra sao Rồi cuộc rồi, chỉ tổ làm cho Nam mất việc mà thôi, phải không? Cô nghĩ xem.

- Nhưng nếu tôi làm thủ tục ly hôn.

- Tôi đã bảo cô rồi mà, cha mẹ cô, xã hội, cuộc đời đâu có dễ dàng buông tha cho cô như vậy sao Thế gian này không có đất để dung thứ mối tình của cô với Nam đâu

Văn lại thở dài:

- Cô Dung, cô còn nhớ chuyện năm năm trước hay không? Lúc đó tôi có nói, cô với Nam chỉ là đôi tình nhân yêu nhau mà thôi chứ không duyên không nợ với nhau Vậy tốt hơn cô nên rời khỏi đây trước khi Nam về đến, như vậy vẹn tròn cả đôi bên, cô Dung, tôi biết cô còn yêu Nam, vậy cô đừng để cho Nam phải khổ hơn nữa

Dung cố gắng nhìn quanh, nàng thêm khát mong đợi một cái gì để nương tựa, không còn cây cổ thụ, thì dây leo còn chỗ

nào đâu nữa để mà bám, mà leo đây

- Thôi được, tôi sẽ rời khỏi nơi này - Tiếng Dung thật yếu ớt.

Văn thăm thiết nhìn Dung, Chàng thấy thương hại Dung vô cùng.

- Dung đừng nghĩ là tôi đuổi cô nhé, chẳng qua tôi đã vì hạnh phúc của hai người thế thôi Dung biết không, cuộc đời tôi nghèo khó đã quen, lại tha phương, tứ cố vô thân, nên tôi rất kính trọng Nam, vì Nam là ân nhân đã mang tôi ra khỏi cuộc đời khốn khổ, bây giờ tôi phải hết lòng để lo lắng cho Nam, hãy tin tôi đi, Dung! Tôi cũng thương anh Nam vô cùng.

Nước mắt đọng trên mi làm mờ cả mắt. Dung đưa tay lên xem giờ, bây giờ đã bốn giờ bốn mươi lăm phút, chỉ còn hai mươi phút nữa là Nam sẽ về, Dung vội vã đứng dậy, xách va li lên. Văn đứng trước mặt Dung:

- Bây giờ cô tính đi đâu

Đi đâu đây, trời đất rộng mênh mông, Dung biết đi phương nào Dung do dự đoạn nói:

- Tôi đã chọn nơi đi rồi

Một cái gì chặn ở cổ khiến Dung nghèn nghẹn.

- Đến năm giờ mười lăm sẽ có xe đò chạy về ga xe ở quận. Xe lửa thì khoảng sáu giờ rưỡi sẽ khởi hành về Đài Bắc, bảy giờ mười phút sẽ chạy về miền Nam.

- Cảm ơn anh.

Lòng Dung quặn đau, bước ra cửa, nàng không ngờ mình đến đây rồi rồi cuộc vẫn không nhìn được Nam, phải chăng

Nam chỉ là hình ảnh trong mộng. Dung biết đi phương nào

- Cô Dung! - Văn đứng tựa cửa nói theo - Tôi rất khâm phục cô, cô là người đàn bà can đảm mà tôi đã gặp.

Dung cười buồn cảm ơn: - nhưng tôi sẽ được gì đâu

Đứng trước cửa Văn và Dung nhìn nhau trong khoảng khắc. Còn mười phút nữa Nam sẽ về đến, Dung thở dài nhìn Văn:

- Làm ơn chăm sóc anh nhe anh!

- Tôi biết.

- Xin tạm biệt - Dung cười đau khổ - Cảm ơn anh, anh Văn.

- Tạm biệt.

Văn nói, chàng nhìn theo dáng người con gái khuất sau hành lang. Không ngờ cuộc đời lại bạc đãi Dung như vậy, Văn đóng cửa lại, chàng tựa vào cửa: - Nhưng cuộc đời chính nó có tội gì đâu Vậy thì tội của ai đây

Tay xách vali, Dung bước về phía cổng trường, chiếc vali như càng lúc càng nặng thêm. Dung chậm rãi bước đi, đầu óc hôn mê trống rỗng. Bỗng nhiên, Dung giật mình, tia nhìn của nàng như bị thu hút bởi hình ảnh một người đang bước đến. Trời ơi! Khang Nam đó chẳng? Một người đàn ông tóc bạc rồi nùi, tay ôm chồng vở học sinh, mặt mày không rõ lắm, đang lom khom đi đến. Gần đến chỗ Dung bỗng ông ta đứng lại, Dung tưởng rằng Nam đã nhận ra nàng, nhưng tuyệt vọng thay không thể, Nam không nhìn về phía Dung, chàng đặt chồng vở qua một bên tay, một tay thọc vào túi lục lạo, một lúc lấy ra một nhùi giấy nhàu nát và một điếu thuốc gầy. Dung nhìn thấy vẻ sung sướng hiện trên mặt Nam, chàng lại

cho tay vào túi tìm hộp quẹt, đôi tay run run đang cố gắng quẹt diêm, diêm thuốc vừa quẹt xong thì chồng vớ lại đồ xuống đất, Nam cố gắng chụp lấy, diêm thuốc lại rơi ra, chàng khom người xuống tìm thuốc, tiếng ho khụt khịt vang lên. Sau cùng Nam đứng dậy, lặng lẽ bước về phía trước, con ho lại đến. Dung nhìn thấy một cách rõ ràng, khuôn mặt hốc hác trên chiếc thân gầy guộc của Nam. Nàng cắn chặt răng để khỏi rơi tiếng khóc. Phải rồi Văn đã không muốn Dung nhìn thấy Nam, vì Nam đã chết, đã chết thật rồi! Dung nhìn theo dáng người gầy yếu vừa bước đi kia, đang đưa tay quẹt lấy những đóm giải sau con ho lúc này đoạn tiếp tục bước.

Bỗng nhiên Nam quay sang nhìn Dung nhưng không nhận ra là ai, Dung thì thầm:

- Phải rồi, ta đã thay đổi quá nhiều, trời ơi! Chỉ có năm năm thôi, mà sao thay đổi nhanh như vậy

Dung bước nhanh ra cổng, tựa lưng vào tường.

- Anh Nam ơi! Anh Nam!

Những giòng nước mắt đổ xuống, anh đã đi rồi hả Nam? Chàng Khang Nam chung tình ngày nào, với đôi mắt sâu đắm mê, đôi mắt luôn rạng rỡ và phong độ ngày nào, đã đi đâu! Không lẽ mình đang nằm mơ thật sao Trời ơi! Sự thật sao ghê tởm như vậy! Phải chi ta đừng đến, đừng gặp Nam, để mãi ghi dấu hình bóng Khang Nam trong mộng ngày nào thì đẹp biết bao

Xe đồ vừa ngừng lại, Dung ứa lên với đám học trò, nỗi đau thương trong lòng vẫn chưa nguôi! Xe đã bắt đầu chạy, đám bụi mù che khuất đằng sau, hình ảnh yếu gầy của Nam vẫn ám ảnh Dung, nàng ngơ ngác nhìn ra khung cửa Thế gian này

lại có những chuyện như vậy sao

Nàng nghe tiếng xì xào của các học sinh:

- Cái cô mặc áo dài xanh hồi nãy vào trường là ai vậy
- Tao không biết.
- Hồi đó tới giờ mày có gặp cô ấy qua lần nào chưa
- Chưa
- Cô ấy từ đâu đến vậy
- Tao không biết.
- Cô ta sẽ đi về đâu
- Tao cũng không biết luôn.

Xe ngừng lại, Dung bước xuống.

"Ta từ đâu đến không người biết

Ta đến nơi nào có ai hay"

Dung xách vali, nhìn những chuỗi đường sắt đan nhau chằng chịt.

- Chào cô - Tiếng cô bé gái gọi Dung khiến nàng giật mình quay lại, thì ra là bé Châu con ông chủ quán - Cô lại đi rồi sao Sao đi nhanh quá thế.
- Phải - Dung đáp.

Ta phải đi Nhưng biết đi đến nơi nào đây Dung đứng nhìn những đoạn đường rầy. Gió đêm thổi nhẹ làm đong đưa mái tóc Dung.

"Ta từ đâu đến không người biết

Ta đến nơi nào có ai hay"

Không ai biết cả, thì làm sao ta có thể biết được.

Màn đêm đã đến, bắt đầu vây chặt lấy Dung.

-- Hết --